

VART GÅR KOMMUNISTISKA PARTIET?

Av Erik Pettersson

Innehåll

Vart går Kommunistiska Partiet?	3
1 Socialdemokratisk eller socialistisk "våröffensiv"?	5
2 Socialistisk behovsproduktion under kapitalismen?	7
3 Parlamentarismen och "ansvarspolitik"	9
4 När reformen befordras till revolution	12
5 Behövs inte revolutionär propaganda?	14
6 Klasskamp eller reformromantik?	19
7 Borgerligt demokratisk fernissa	21
8 Om hammaren och skäran	22
9 Proletariatets diktatur och socialismens demokratiska erfarenheter	23
10 Den politiska makten växer ut ur en gevärspipa	33
11 Om partiets organisering	35
12 Skolning och demokrati	38
13 Kronprinssystemet	44
14 Kvinnorna håller upp halva himmelen	47
15 Ett svagt parti	48
16 Bristande säkerhet och legalism	49
17 Prorevisionism eller proletär internationalism?	52
18 Socialism eller Barbari?	56
19 Till kamp mot revisionismen!	57
Hur ett Kommunistiskt parti måste byggas idag	59

Vart går Kommunistiska Partiet?

Kommunister är människor som hungrar efter ett alternativ till världens orättvisor och exploatering under den imperialistiska kapitalismen. Själva grunden för att någon väljer att bli kommunist, handlar i djupet om att försöka göra någonting meningsfullt med livet. Inte enbart för sig själv, utan för sin klass och för hela mänskligheten. Att kämpa som kommunist är att försöka bidra till att världen skall befrias från kapitalismens och imperialismens förtryck. Det finns oftast ett klassintresse som utgångspunkt för detta ställningstagande för kommunismen, men det handlar långt ifrån enbart om kortsiktig strävan efter högre lön eller bättre arbetsförhållanden. Oavsett om vi befinner oss i Indien eller Sverige, så är kommunismen inte detsamma som den fackliga och ekonomiska kampen under kapitalismen. Kommunister strävar med alla tillgängliga medel efter att nå betydligt längre än den vardagliga spontana ekonomiska och sociala kampen. Mänskligheten är fullt kapabel att utvecklas bortom klassamhällets utsugning och hierarkiska uppdelning. Mänskligheten kan leva i ett klasslöst samhälle utan stat, där alla samhällets individer är frivilligt förenade och organiserade i egendomsgemenskap och samarbete. Där produktionen och vetenskapen tjänar och tillfredställer människans och miljöns behov. Kommunismen är fullt möjlig och det enda rationella alternativet för människans framtid. Utan en fortsatt utveckling bort från klassamhällets parantes i historien, kommer jorden och allt liv att gå under i miljökatastrof, krig och kaos. Detta är vad den proletära socialistiska revolutionen handlar om.

Första steget mot att uppnå kommunismen måste vara att störta dagens härskare och utsugare, för att införa ett socialistiskt samhällssystem. Det är av oerhörd vikt att ett starkt revolutionärt kommunistiskt parti byggs i Sverige. Ett parti som tar frågan om kommunisternas revolutionära uppgifter och slutmålet; Kommunismen, på största allvar. Det är de svenska kommunisternas skyldighet och uppgift att se till att stärka proletariatets krafter i Sverige och att bygga en organisation som skall bli detta proletariats främsta verktyg för revolutionen. Imperialismen bryts vid sin svagaste länk. Vår länk är här i vårt land. Att försumma uppgiften och skyldigheten att bygga ett Kommunistiskt Parti och att genomföra en väpnad revolution i Sverige, är att svika alla världens folk och den internationella kampen. Det är att svika alla de som hittills lagt ned sitt liv eller stupat i kampen för den socialistiska revolutionen och det kommunistiska samhällets befrielse.

Jag tillhör de kommunister som en längre tid varit starkt kritisk mot den politiska och ideologiska utvecklingen i Kommunistiska Partiet. Det har de senaste åren blivit allt mer tydligt att partiet och dess ungdomsförbund helt lämnat sin ursprungliga ideologiska hemvist till förmån för något annat. Frågan "Vart går Kommunistiska Partiet?" måste nu ställas på allvar. Detta är enligt min uppfattning en fråga som är mycket viktig att ställa för var och en i det här landet som ärligt kämpar för kommunismen. Med Kommunistiska Partiets politiska kurs, står och faller mycket av den möda, och det oerhörda politiska arbete som tusentals kamrater lagt ned sedan slutat på sextioalet, för att inte tala om tidigare försök att bygga en revolutionär arbetarrörelse i Sverige.

Den kommunistiska rörelsen har alltid, vilket är naturligt, genomgått en ständig förändring. Idag accelererar förändringen fortare än på många år och det är osäkert vart allt detta skall leda dagens Kommunistiska Parti. Förändring är i sin grund ofta något positivt och något att bejaka. Men tyvärr kan ju även destruktion, misslyckande, kapitulation, desillusionering, nederlag, förräderi och stöld också kallas för just olika typer av "förändring". Förändring är inte alltid detsamma som progression, inte alltid detsamma som att gå framåt åt rätt håll. I den frågeställning som denna skrift söker att behandla anger ordet "vart" att det hela också rör sig om en *destination* och inte enbart om var partiet befinner sig i dagsläget. Kommunistiska Partiet är i rörelse och förändring. Därför är det också intressant att fundera över vart detta leder. Partiet är "på väg någonstans". De medvetna val partiet och dess ledning gör, de subjektiva krafter som rörelsen använder, påverkar denna färd och var slutdestinationen blir av. Detta är sant likaväl som att de objektiva faktorerna, de materiella förhållandena i samhället och i världen, formar kampen för en bättre värld. Förhållandet mellan klasserna, världsekonomin och många andra faktorer spelar in i sammanhanget och kan därigenom begränsa eller öka de subjektiva krafternas handlingsutrymme.

Historien om den kommunistiska rörelsen, inte minst i Sverige, är historien om svek och förräderi. En historia där varje generation kommunister svikits av sina ledare och av borgerliga element inom den kommunistiska rörelsen.

Nils Holmberg skrev en gång stridsskriften *Vart går Sveriges Kommunistiska Parti*¹ i polemik mot den dåvarande urartningen till revisionism och reformism i dåtidens kommunistiska parti SKP. Ett parti som med tiden även lade ifrån sig benämningen "kommunist" emedan de lämnat själva innebörden bakom sig redan på Holmbergs tid. Holmberg skulle senare i splittringen inom KFML brännmärkas för just revisionism och ekonomism av de första hetlevrade r:arna. Något som partiföreträdare i Kommunistiska Partiet uttryckt ånger över på gamla dagar. Valet av titel för denna skrift hänvisar tydligt till Holmbergs attack mot revisionismen i SKP. Detta är ingen tillfällighet utan medvetet och väl genomtänkt.

Revisionism är ett begrepp som kommunister traditionellt använder för att beteckna läror som trots att de är maskerade som marxism, i själva verket är borgerliga idéer vars mål är att revidera, förvanska och eller bortse från marxismens revolutionära innehåll. Borgerliga idéer som vill föra arbetarkampen och socialismen in i återvändsgränderna och på irrvägar, har bekämpats av Marx och Engels, av Lenin, Stalin och Mao samt många andra revolutionärer. Revisionistiska tendenser eller olika former av omedveten revisionism förekommer hos de flesta kommunister och kommunistiska organisationer. För att minska dessa tendenser och misstag måste alltid en hård kamp mot revisionismen föras. Ideologisk skolning samt att ständigt praktisera *kritik och självkritik* är av grundläggande vikt för att minska och utrota revisionismen i den revolutionära rörelsen.

Den rörelse som Kommunistiska Partiet härstammar ifrån föddes i kampen mot den revisionism som Holmberg och andra kommunister kritiserade hos den sovjetiska kommunismen efter andra världskriget och hos det svenska SKP. Rörelsen föddes i en ung och stark vilja att bygga ett nytt revolutionärt kommunistiskt parti som skulle ta vid där SKP svikit. Det är åter tid att minnas historiens lärdomar och vilket hot som revisionism, opportunist och reformism i olika former och förpackningar har inneburit för den kommunistiska rörelsen och arbetarklassen. Revisionismen har störtat och besegrat såväl den sovjetiska som den kinesiska socialismen och därigenom kostat mänskligheten ett förlängt lidande under kapitalism och imperialism, samman med miljontals dödsoffer. Revisionismen är den revolutionära kommunismens dödsfiende. En cancer som alltid latent ligger som ett hot

¹ Holmberg, Nils, *Vart går Sveriges Kommunistiska Parti*, Göteborg 1965.

mot rörelsens uppgifter och långsiktiga mål. Den kan fort växa sig stark om den inte bekämpas på rätt sätt. Revisionismens felaktiga teori och praktik stammar ur samhällets klasskillnader och orättvisor och den härskande klassens idéer, strukturer och ledarstil. Den premieras, sponsras och belönas av den borgerliga demokratin och den härskande klassen. Därför är den svår att besegra. Så länge borgarklassen existerar och är stark kommer också borgerliga idéer att finnas och onekligen att påverka den kommunistiska rörelsen och arbetarklassen. Därför måste den kommunistiska rörelsen ständigt vaccinera sig mot revisionismen med aktiv kamp och med levande ideologi.

Den här skriften är en summerad översikt av den viktigaste kritiken som jag vill rikta mot det jag anser vara olika revisionistiska fel hos Kommunistiska Partiet. Jag vill också tala om hur jag ser på konsekvenserna av denna revisionism och hur den tar sig uttryck i organisation och praktik.

1 Socialdemokratisk eller socialistisk "våröffensiv"?

Det var med en viss förvåning men också med hoppfullhet en del kamrater mottog beskedet om partiets stundande kampanj för socialismen våren 2011. Partiet hade då under många år helt avhållit sig från att bedriva propaganda för socialismen och revolutionen. Istället har partiet sedan nittiotalet helt fokuserat vid försvaret av det så kallade "folkhemmet" och den "svenska modellen". Den ekonomiska kampen för dagskraven, eller snarare den milda protesten mot den högerpolitik som slagit hårt mot den svenska arbetarklassen, har givits fullt företräde framför alla former av visioner eller egna lösningar.

I stället för att ställa socialismens rättvisa mot kapitalismens orättvisor har Kommunistiska Partiet reducerat sig till att föra fram det socialdemokratiska folkhemmet och dess välfärd som alternativ. I proletären har folkhemmet till och med beskrivits som "ett samhälle av och för arbetare". Även sedan kapitalismen befinner sig i en djup kris och depression har partiet försummat möjligheten att genom material och politik, föra fram socialismen på dagordningen. Istället har en "kapitalism med vackert ansikte" och med statligt ägande av vissa viktiga industrier eller banker blivit Kommunistiska Partiets direkta svar på kapitalismens kris. I "arbetarnas krisprogram" presenterades en fullständigt utopisk lösning på den kris som nu arbetarklassen får betala med arbetslöshet, beskurna rättigheter och sänkta löner. Då partiet höll sin 16:e kongress i början av år 2011 antogs bland annat en resolution om kollektivtrafiken men ingen om socialismen och inte heller någon angående den kapitalistiska krisen.

När vårens kampanj väl sjösattes, sjönk genast mod och förväntan. Den så kallade "socialistiska våröffensiven" skiljde inte ut sig nämnvärt från tidigare kampanjer och kraven var gammal reformorienterad skåpmat som partiet använt många gånger tidigare. Istället för propaganda för revolutionen, blev det kravet att återinföra ATP. Istället för socialism, blev det satsning på skola och sjukvård och en del förstatligande. "Vår socialism är konkret", hette det.

Samtidigt skrevs det på hemsidan, i klasskampen och i proletären om kampanjen i en tydligt ursäktande, defensiv stil som blivit allt mer vanligt förekommande i partiets material och artiklar. Även från offentliga möten och tal i partisammanhang är detta ett bekant tonläge. Bland annat användes de typiska retoriska frågorna "om det inte är världsfrånvänt och allt för utopiskt att sätta igång en socialistisk kampanj?" Retoriska frågeställningar givetvis, men svaren på dessa frågor blev så pass försiktiga, ursäktande och friserat folkliga, att det mer påminde om retorik från Ung Vänster eller Socialistiska Partiet än från r:are. Det kändes för

en del kommunister som utspild mjölk med en kampanj i ett ovanligt gynnsamt läge som redan från dag ett var defensiv, trots att den gick under namnet "offensiv". Dessutom uppstod ett ideologiskt problem som skapade en del oro, då kampanjen inte alls var vad den utgav sig för att vara och nästan helt utelämnade socialismen.

Kommunistiska Partiet begår det största fel mot den revolutionära ideologin då det ständigt, i kampanj efter kampanj, begår brottet att öppet så illusioner om att kapitalismens kriser och depressioner kan lösas inom ramen för sagda system. Hur kan staten som faktiskt står i borgarklassens tjänst (om jag nu har uppfattat Marx rätt) rädda arbetarklassen ur krisen? Vilken annan orsak till eftergifter skulle borgarklassen ha annat än rädslan för revolution och klasskamp? Statens mål är att skydda och upprätthålla den rådande ordningen, inte att tjäna arbetarklassen. Staten värnar den samlade härskande klassens generella, övergripande och långsiktiga behov. Primärt handlar det i långsiktigt perspektiv om att värna borgarklassens fortsatta ställning som härskande klass. Staten skyddar privategendomen och kapitalismen även med hjälp av sociala, ekonomiska och politiska kompromisser, då revolution eller särskilt allvarliga kriser hotar att ödelägga profit och maktsällning. Staten säkrar maktförhållandena genom eftergifter. Under dessa förhållanden måste statens roll vara att lägga band på kapitalisternas mest aggressiva krav eller som under den nu pågående krisen, genom att använda sig av "planeekonomiska" åtgärder, som det felaktigt benämnts av extrema nyliberaler. Det är en historisk sanning att kapitalistiska stater, under specifika omständigheter och förhållanden i klasskampen, kan pressas till förstatligande, till restriktiva åtgärder eller till lagstiftning som direkt kan vara till gagn för arbetarklassen. Men att förlita sig på detta är mycket fåfängt och det löser vare sig problemet med återkommande kriser och depressioner eller arbetarens ställning som utsugen. Staten är ett uttryck för klassernas *oförsonlighet* inte för dessas *försoning*! Utan motsättningarna mellan klasserna skulle det inte finnas behov av en stat. Statens roll som den härskande klassens verktyg, som systembevarande, är något som kommunister måste ta hänsyn till då politiken formuleras i paroller och taktiska linjer. Det är ofullständigt och felaktigt att begränsa attackerna mot kapitalet under en så djup kris till "ansvarspolitik" och utopiska förslag som inte ens skulle föresväva kapitalistklassen eller dess representanter under de mest desperata förhållanden. Speciellt inte under nuvarande styrkeförhållanden där arbetarklassen är tillbakatryckt, desorganiserad och saknar en ledande kraft. Krisen gör bara en väg möjlig under rådande omständigheter. Att föra fram socialismen och nödvändigheten av en proletär revolution!

*Den moderna statsmakten är blott ett utskott, som förvaltar hela borgarklassens gemensamma affärer.*²

Istället för att vinna fler hängivna bland de mer medvetna, mottagliga delarna av proletariatet och ungdomen, för socialismens nödvändighet, väljer Kommunistiska Partiet en annan väg. Partiet väljer istället för socialismen och revolution, att föra fram visionen om en lösning på kapitalismens kriser och barbari genom reformer och förstatligande, som enligt en av de genomförda kampanjerna blir "en väg ut ur krisen".³

Den enda vägen ut ur kapitalismens kriser och depressioner är den revolutionära. Om kommunistiska partiet istället gjorde det som är ett revolutionärt partis uppgift under rådande omständigheter och kämpade för att fler arbetare och progressiva tog del av denna sanning, istället för att så falska illusioner och försöka vinna inflytande med hjälp av populism och nostalgi, så tror jag att partiet på sikt skulle stärkas jämsides med de revolutionära och socialistiska idéerna. Idéer jag saknar i partiets praktik och ideologi i nuläget.

² Marx, Karl & Engels, Friedrich, *Kommunistiska Manifestet*, Göteborg, sid 20.

³ Kommunistiska Partiet, *En väg ut ur krisen*, Göteborg 2009.

Men dessa felaktiga och motstridiga beteckningar, då offensiven egentligen är defensiv och då socialismen reduceras till ATP-pensioner och andra ekonomiska krav. Är det en trend att det blir på det här viset? Det är precis så bakvänt som RKU:s "Slå tillbaka kongress" 2005, då ungdomsförbundet till svar på statens och liberalernas hetskampanj mot kommunismen slår fast att "*vi kommunister måste försvara den borgerliga demokratin när den attackeras av borgerligheten själv, och hur denna försvarsstrid till och med blir revolutionär i dagsläget*".⁴ Samtidigt rensade man bort en rad av de viktigaste revolutionära principerna ur sitt program för att tillfredsställa just den borgerliga demokrati som man ville försvara. Det enda RKU i slutandan "slog mot" var sig själva. Istället för att stå fast vid sina principer och sin politiska plattform, valde RKU:s ledning att backa och vika sig. Samtidigt klarade ledningen krisen i förbundet så illa att en stor del av medlemmarna lämnade RKU i en känsla av nederlag. Partiledningen i Kommunistiska Partiet drev på RKU att avsvära sig de revolutionära principerna under "Slå tillbaka kongressen". Partiets ledning kan sägas ha ett stort ansvar för att RKU försvagades. De medlemmar i RKU och de lokalorganisationer som motsatte sig denna kapitulationslinje brännmärktes som "sektarister" av såväl RKU:s som Kommunistiska Partiets ledande kärna. Det handlade aldrig om en "Slå tillbaka konferens". Vårens kampanj var heller aldrig någon "Socialistisk våroffensiv". Den var varken offensiv, revolutionär eller socialistisk. Poängen är att det är viktigt att kalla saker för dess rätta namn, och att inte dölja sanningen med vackra fraser. Kanske skulle RKU:s kongress passat bättre som "Backa bakåt kongressen" och partiets "socialistiska offensiv" mer funnit sig inom rammarna för någon slogan likt: "Hallå där, vi vill ha en utbyggd offentlig sektor och ATP"

2 Socialistisk behovsproduktion under kapitalismen?

Socialismen innebär såväl ett nytt *produktionssätt* som ett nytt *föremål* för produktionen, såväl en ny bekräftelse av den *mänskliga* väsenskraften som ett nytt berikande av det *mänskliga* väsendet.⁵

Den "socialistiska offensiven" är långt ifrån det värsta exemplet på reformistiskt missbruk av begreppet *socialism*. Det är sorgligt och beklagligt hur Kommunistiska Partiet idag helt delar Vänsterpartiets och andra vänstersocialdemokraters bakvända syn på socialismen. Enligt detta synsätt betraktas den kapitalistiska staten som *socialism*. Sociala reformer är *socialism*, som kan existera som öar mitt i kapitalismen. Allt statligt ägande, all "allmännyttan", även under kapitalismen; är *socialism*. Angående senhöstens skandaler kring det privata vårdföretaget Carema, kan vi läsa följande rader i Proletären och på partiets hemsida under rubriken "Välfärden behöver en socialistisk politik!":

För vår del anser vi att skola, vård och omsorg skall fridlysas från kapitalismen. Allas lika rätt skall utgå från behov, inte från kostnadskalkyler. Människovärdet skall inte räknas i pengar. **Det kan låta verklighetsfrånvänt**, men innebär i grunden bara en **återgång till det system som gällde** innan politikerna i partiöverskridande förening sände iväg det där mångfaldståget. Vi finansierade tillsammans en gemensam välfärd utifrån beräknade behov och distribuerade välfärdstjänsterna till dem som hade mest behov av dem. En human och jämlik ordning.

Den som vill får gärna **kalla detta system socialistiskt**. Det innebar i alla fall en **socialistisk behovsproduktion mitt i det kapitalistiska system** som bara drivs av vinstmaximering och marknadsrelationer.⁶

⁴ <http://www.rku.nu/node/630>

⁵ Marx, Karl, *Ekonomisk-filosofiska manuskript*, Stockholm 1932.

Bara rubriken; "Välfärden behöver en socialistisk politik!" måste väcka kritiska tankar hos de som verkligen är marxister. Välfärden är inte och kan aldrig bli socialism! För socialism krävs en socialistisk revolution och proletariats diktatur. Kommunisterna måste ta kamp mot försämringar och privatiseringar inom vård, skola och omsorg. Speciellt måste detta göras där organiserade kommunister finns och arbetar. Däremot att kalla den offentliga sektorn, välfärden eller statligt ägande under kapitalismen för socialism, eller att hysa någon illusion om att dessa former av verksamheter och institutioner kan växa som "socialistisk behovsproduktion mitt i det kapitalistiska systemet", är socialdemokratiskt nonsens. Det är oerhört farlig reformistisk revisionism. Författaren skriver att det som tas upp i artikeln kan "låta verklighetsfrånvänt". Att vården inte skall vara privatägd, styrd av vinstintressen eller att vi inte kan räkna människovärdet i pengar är absolut inte verklighetsfrånvänt och det tror jag ingen vettig människa tycker i Sverige idag. Men vad som verkligen är *verklighetsfrånvänt* är hur Kommunistiska Partiet kan sätta en sådan tilltro till den kapitalistiska staten och till det forna folkhemmet. Det är *verklighetsfrånvänt* att kalla sociala eller ekonomiska reformer och "välfärd" för socialism. Det innebär en kapitulation och en vacklan inför den revolution som måste till för att sann socialism skall kunna bli verklighet. Socialismen är ett ekonomiskt och politiskt system. Ett samhälle där det råder nya produktionsförhållanden och där en ny härskande klass styr: arbetarklassen. I artikeln om Carema och i många andra artiklar, flygblad, tal och föredrag, försöker en del företrädare och medlemmar i Kommunistiska Partiet att lägga fram en felaktig syn på socialismen där reformen och den kapitalistiska statens sociala sidor förskönas. Detta resulterar i en politik där inriktningen blir målet och tanken på "socialism" inom kapitalismens ramar. En socialism där det fortfarande råder kapitalistiska produktionsförhållanden, den härskande klassen fortsatt är bourgeoisin, där den borgerliga demokratin och den borgerliga staten fortsatt existerar och är själva förutsättningen för denna så kallade "socialism".

Inom alla samhällen kan det existera ett flertal olika typer av produktionsätt och former för ägande. Samtidigt är det alltid så, att ett produktionsätt och en form för ägande av produktionsmedel, är den dominerande i ett specifikt samhälle. I Sverige idag är det kapitalistiska produktionsättet helt dominerande. De få undantagen av andra produktionsätt och ägandeformer som dock existerar, är ofta kopplade till företeelser som till exempel välgörenhet och föreningsverksamhet. "Välfärden" och den offentliga sektorn är inte i någon nämnvärd betydelse kopplade till mervärdesproduktion eller produktion överhuvudtaget. Det rör sig inte om socialistiska ägandeformer eller om socialistiska produktionsenheter. Arbetarklassen varken äger eller styr den offentliga sektorn. Den offentliga sektorn och all så kallad välfärd görs möjlig av mervärdesproduktionen.

Nationalekonomins och liberalismens fader Adam Smith konstaterade på 1700-talet, att den lägsta och enda nödvändiga arbetslönen är en taxa som precis räcker för att arbetarklassen skall kunna reproducera sig själv samt att överleva för dagen, "nämligen den som tillåter ett kreatursliv".⁷ Men i takt med att kapitalismen utvecklats, framförallt i de imperialistiska länderna, krävs en mer sofistikerad och komplex försörjningsstrategi för att kapitalismens hjul skall fortsätta att snurra. Det räcker inte under dagens förhållanden att enbart hålla arbetaren vid liv i bottenlöst armod. Inte i ett imperialistland som Sverige som tillhör själva basområdet och kärnländerna för den världsomspännande kapitalismens utsugning. Förutom infrastruktur och löner som tillåter konsumtion och någorlunda fred på hemmaplan, krävs diverse institutioner och det vi ofta betecknar som "välfärd". Vilken form sjukvård och andra

⁶ <http://www.proletären.se/ledare/valfarden-behoover-en-socialistisk-politik>, <http://www.kommunisterna.org/nyheter/2011/11/valfarden-behoover-en-socialistisk-politik>.

⁷ Marx Karl, *Ekonomisk-filosofiska manuskript 1844*, www.marxists.org.

samhällsinstitutioner har beror givetvis på läget i klasskampen och huruvida kapitalistklassen tvingats till eftergifter och reformer eller inte. Det vore dock felaktigt att tro att kapitalismen skulle kunna fungera utan vård eller andra sociala institutioner för folket i ett imperialistiskt land. Välfärden finns inte för att det är embryot till socialism eller rent av som socialistiska ljuspunkter i en annars mörk värld. Det är en naturlig del av dagens kapitalistiska system i väst. Nyliberalernas dröm om den anarkistiska kapitalismen där allt drivs av vinst och där inga samhällsfunktioner som inte ger profit behövs, är lika utopisk som då personer inom vänstern hyser illusioner om att den kapitalistiska staten och demokratin kan utgöra en framkomlig väg till socialismen.

Att ta tillbaka till folkhemmet är en hägring, precis som all socialdemokrati eller reformistisk socialism. Socialismen har aldrig och kommer aldrig att sakta växa fram med hjälp av sociala och ekonomiska reformer inom kapitalismen. Hur personer som kallar sig kommunister och till och med marxist-leninister kan vara blinda för ett sådant grundläggande brott mot marxismens lära är beklagligt och ett allvarligt problem. I vissa fall tror jag inte att det handlar om brist på skolning eller misstag, utan om en medveten politisk förvanskning och styrning mot den reformistiska socialismen. Den som suttit med näsan i marxismens klassiker på Marx Engels-huset sedan sjuttioalet kan inte vara ignorant inför detta utan måste med berått mod vilseleda medlemmar och sympatisörer bort från marxismens revolutionära kärna ned i opportunismens och revisionismens träsk.

3 Parlamentarismen och "ansvarspolitik"

Kommunistiska Partiets propaganda och agitation domineras fullständigt av försvaret av folkhemmet och krav på reformer av olika slag. En försvarskamp där Kommunistiska Partiet idag befinner sig i en mycket defensiv och ickevisionär position. Man bör ställa sig frågande till om denna "försvarskap" bör betecknas som *kamp* över huvudtaget? Partiet "kräver" olika saker av regeringar och överhet, framställer reformpaket i arbetarnas handlingsprogram, Man säger; "bekämpa högerregeringen", kritiserar budgetar och avtalsrörelser. Allt detta sker samtidigt utan minsta antydning om hopplösheten i att förbättra förhållandena för arbetarklassen på lång sikt. Hopplösheten i att uppnå jämlikhet eller rättvisa med hjälp av reformer eller "krav" inom det kapitalistiska systemet och den borgerliga demokratin.

Tidigare i partiets historia har det politiska materialet och Proletärens artiklar oftast valt att adressera arbetarklassen med sin agitation, men jag bekymras av att det blir allt vanligare att partiet "kräver" saker av regeringen eller av politiker. Vi bör påminna oss om en av de viktiga saker som skiljde Marx och Engels vetenskapliga och revolutionära socialism från många tidiga utopisters? Marxisterna vädjade inte till de högre skikten i samhället utan vände sig direkt till proletariatet med uppmaningen om att genomföra en socialistisk revolution. Lika lite som arbetaren kunde sätta sin tillit till ett paradiskt liv efter detta genom religionen, kunde denne räkna med att den härskande klassen frivilligt skulle lämna ifrån sig makt eller medel. Detsamma gäller likt en grundlag i klasskampen även i dag. Vill arbetarklassen ha något måste vi ta det med hjälp av militant klasskamp och revolution. Det är denna sanning som Kommunisterna måste föra fram i sin agitation och propaganda!

Av Kommunistiska Partiet uppmanas medlemmar, sympatisörer och den arbetarklass som man riktar sig till, att rösta på det *rödgröna blocket*. På borgerliga partier som endast i nyans kan skilja sig från de andra borgerliga partierna som idag har regeringsmakten. Partier som alla bekänner sig till och tjänar kapitalismen. Krigspartier som alla stödjer och verkar för den svenska imperialismens intressen och för att nationens militära styrkor skall delta i bombkrig,

ockupation och NATO-ledda invasioner av suveräna stater. (Som i fallen med Afghanistan och Libyen.)

Kommunistiska Partiet uppmanar arbetarklassen att rösta på dessa klassfiender istället för att antingen verka för en bojkott av den borgerliga demokratins valcirkus, eller att själva ställa upp som ett alternativ och utmana alla de borgerliga partierna. Partiets alternativ och det budskap som förmedlas blir att välja "det minst onda". Partiets linje är att förhålla sig passiva med ursäkten att kommunisterna är för "små och obetydliga". Detta betyder i sin tur, att alla som sympatiserar med partiet lika gärna bör stödja de rödgröna. Man uppmanar i Proletären och i partiets material till att "rösta bort alliansen". Med andra ord att lägga rösten på de andra borgerliga partierna, i det så kallade rödgröna blocket.

Kommunistiska Partiet ställer samtidigt upp i kommunval runt om i landet, där hela avdelningar ägnar all sin kraft åt att särskåda budgetar och räkenskaper. Visst kan detta leda till några små segrar och en del tillfälligt förtroende lokalt, och visst gör dessa kamrater ofta ett stort och svårt arbete. Men samtidigt bör man fundera över om det verkligen är lönt den möda som läggs ned samt de uppenbara farorna att helt fastna i de lokala ekonomiska frågorna, trots att de är svåra att påverka i praktiken. Är det inte kommunisters plikt att akta sig noga för att fastna i den borgerliga demokratins rackarspel på det sätt som jag uppfattar att några avdelningar av Kommunistiska Partiet faktiskt gjort? Är det värt mödan i dagsläget att lägga all kraft på kommunalval, på en rakt igenom ekonomistisk valplattform?

När kommunister utnyttjar valkampanjen som metod får det aldrig handla om hårklyverier kring borgarnas budget eller för den delen om röstfiske och löften om småreformer och förbättringar. Kommunisternas valprogram bör inte skilja sig från den kommunistiska politiken i övrigt. Valet är enbart en bra möjlighet under vissa bestämda förutsättningar att föra ut partiets politik. Idén om en speciell valplattform eller samling vallöften är absurd för den som inser den borgerliga demokratins snäva ramar och begränsningar. Ett kommunistiskt parti ska inte bättra på dess rykte med sin valpolitik utan istället påvisa systemets rutenhet med revolutionära paroller, argument och avslöjanden. Alternativt bojkotta valen helt och hållet, beroende på vilken situation som råder.

Marxist-leninister menar traditionellt att den borgerliga demokratin skall utnyttjas så långt det går för att bygga upp de revolutionära krafterna och för att fostra arbetarklassen inför den kommande revolutionen.

Den borgerliga demokratin, som är ovärderlig för att fostra proletariatet och öva det till kamp, är alltid snäv, hycklande, oäkta och falsk; den förblir alltid demokrati för de rika och bedrägeri för de fattiga.⁸

Det är Lenins mening att arbetarklassen genom det kommunistiska partiet måste utnyttja den borgerliga demokratin om det är möjligt och stärker de långsiktiga målen. Samtidigt är det än viktigare att inte falla för eller så illusioner om att makten kan erövrats med parlamentariska medel. Att uppnå några större landvinningar genom bourgeoisins eget politiska system är och förblir fåfängt. Lenin menar att denna taktik är "*den största villfarelsen, det största självbedrägeri och bedrägeri mot folket*".⁹ Alla försök att begagna sig av den borgerliga demokratin, den härskande klassens lagar och den borgerliga staten med syftet att *begränsa eller undanröja kapitalismens utsugning av de arbetande* eller den härskande klassens makt och rättigheter, är dömda att misslyckas. Den borgerliga demokratin ger den revolutionära rörelsen vissa fördelar samtidigt som den också är negativ i en del anseenden. Detta då den stärker och premierar de borgerliga elementen och idéerna som alltid hotar att ta över och

⁸ Lenin, V.I, *Collected works*, Band 28, sid 108.

⁹ Lenin, V.I, *Collected works*, Band 25, sid 369.

likvidera den kommunistiska rörelsen. Den borgerliga demokratin ger ett visst utrymme att mer öppet och effektivare sprida de socialistiska idéerna utan att krafter slösas på grund av repression. Det innebär också mindre svårigheter och risker gällande organiseringen av proletariatet och de revolutionära krafterna, än under öppen fascistisk diktatur. Den borgerliga demokratin och dess lagar kan till viss del skydda och ge utrymme för att träna proletariatet politiskt, militärt och organisatoriskt; *för revolutionen*. Allt utrymme som skapas av den borgerliga demokratin och de så kallade "fri och rättigheterna" måste utnyttjas så långt det går för att stärka proletariatet och den revolutionära rörelsen. Lenin går så långt som att säga följande:

Den borgerliga demokratin *var* progressiv jämfört med medeltiden, och man måste utnyttja den. Men nu är den *otillräcklig* för arbetarklassen. Nu måste man se framåt och inte tillbaka, framåt mot den borgerliga demokratis ersättande av den *proletära*. Och om förberedelsearbetet för den proletära revolutionen, den proletära arméns utbildning och organisering var möjlig (och nödvändig) *inom* den borgerlig-demokratiska statens *ramar*, vore man en förrädare mot proletariatets sak, en renegat, om man kringskär proletariatet inom dessa ramar, så snart det gått så långt som till "avgörande strider".¹⁰

Inom ramarna för vår borgerliga demokrati är det omöjligt att "öppet" träna eller organisera proletariatets armé vad det gäller det rent militära. Statens våldapparat och lagar finns till för att hindra detta. Men statens lagar är inte alltid ett hinder utan dessa tillsammans med de "demokratiska friheterna" måste utnyttjas till fullo för att fostra och organisera proletariatet och dess avantgarde. Utanför den borgerliga statens och demokratis ramars överinsikt måste även militära strukturer och fostran för den verkliga revolutionen skapas av kommunisterna. Under dagens taktiska defensiva tillstånd vore det en dåraktig politik att hänge sig åt en vänsteravvikande äventyrstaktik av den typ som en del anarkistiska grupperingar sysslar med. Revolutionen kan endast genomföras av arbetarklassen och massorna under ledning av ett parti som står helt i dess tjänst. Dagens situation ställer uppgiften att bygga och formera en organisation till verktyg för detta skeende på lång sikt.

Att förhålla sig till den borgerliga demokratin och det spel som pågår mellan bourgeoisins olika partier med paroller som "rösta bort högerregeringen" eller "rösta bort alliansen", när endast borgerliga partier deltar i valen, är en total brytning med marxismen-leninismen. Att ge sken av att en "socialistisk politik"¹¹ eller att "Ett annat Göteborg är möjligt"¹² genom att ge sin röst till Kommunistiska Partiet är bedrägeri. Det visar tyvärr hur Kommunistiska Partiet väljer den enkla opportunistiska linjen i valsammanhang, före den revolutionära och principfasta. Som exempel på denna bedrägliga hållning till valets begränsningar kan vi läsa följande på partiets hemsida:

Varje röst på Kommunistiska Partiet är ett krav på en helt annan, socialistisk politik i såväl Västra Götaland som i Sverige.

Miss inte den chansen. Välj Kommunistiska Partiet 15 maj!¹³

Det beror givetvis på hur läsaren tolkar dessa rader i förhållande till övrigt innehåll i texten, men skulle man verkligen kunna föreställa sig en *socialistisk* politik i Västra Götaland medan övriga delar av landet fortfarande levde under kapitalismens ok? Samtidigt måste frågan ställas; vad som är denna "socialistiska politik"? Kan socialistisk politik styra en kommun i ett kapitalistiskt samhälle? Ingenstans ser jag i flygblad eller hemsidans text; att privategendomens upphävande, folkets beväpning eller proletariatets diktatur skall införas - i

¹⁰ Lenin, V.I, *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*, Göteborg 1974, sid 48.

¹¹ <http://www.kommunisterna.org/politik/kommentar/2011/18/rosta-pa-kommunisterna-i-vastra-gotaland>

¹² <http://www.kommunistiskapartietgoteborg.se/pdf/partikampanjer/0508ettannatgoteborg.pdf>

¹³ <http://www.kommunisterna.org/politik/kommentar/2011/18/rosta-pa-kommunisterna-i-vastra-gotaland>

Västra Götaland eller i Sverige. "Ett annat Göteborg" är inte möjligt genom att lägga sin röst på Kommunistiska Partiet. Göteborg skulle fortfarande vara samma gamla Göteborg med samma arbetare och kapitalister. Statsmakten skulle fortfarande ligga i borgarklassens händer och Kommunisterna skulle i bästa fall förvandlas till en form av *gisslan*, så länge den borgerliga demokratins ramar respekteras.

Kommunistiska Partiet vill ofta framstå som ett "ansvarstagande" parti. Men för vem? Ett bra exempel på det jag menar är "En väg ut ur krisen", "En arbetarlinje i krisen" "Arbetarnas krisprogram". Här för partiet fram en ansvarstagande linje för att rädda jobben och ekonomin dvs. kapitalismen. Till vem riktar man sig med dessa utopier? Till missnöjda socialdemokrater eller kanske rent av till självaste bourgeoisin? Varför är det viktigt att påtala hur höjda löner inte hotar företagets konkurrenskraft i partiets senaste lönebroschyr? Jag menar inte att den som material är dålig då den absolut är användbar som grund för ekonomisk agitation vid arbetsplatsen. Men alltid finns det med, ansvaret för kapitalismens väl, ansvaret för ekonomisk stabilitet. Man får känslan av att partiets material hela tiden tar en servil utgångspunkt för sin agitation, någon form av klassöverskridande ansvarspolitik. Att dämpa krisernas eller klasskampens skadeverkningar och hot mot ordningen är statens roll, inte det Kommunistiska Partiets.

Det går med säkerhet att påstå med viss sanning att Kommunistiska Partiet är radikalare än andra organisationer i dagens politiska Sverige (Vilket i sig inte är en speciellt svår utmaning). Men i jämförelse med partiets egen tradition och ideologiska bakgrund, i ett historiskt perspektiv, är det påtagligt tydligt hur Kommunistiska Partiets grundläggande inställning till revolutionen, socialismen och kommunismen har förändrats. Var är det kommunistiska parti som skulle vinna klassen för den socialistiska revolutionen, utlösa det revolutionära inbördeskriget och införa proletariats diktatur? Är detta Kommunistiska Partiet 2011? Nej det är det ju inte alls, långt därifrån och för detta verkar partiets ledarskap vara både stolta och nöjda. Under fliken "Våra viktigaste frågor" på hemsidan finns inte ett spår av vare sig revolution, socialism eller kamp mot imperialismen. Istället nöjer sig partiet med en typisk vänstersocialdemokratisk presentation av sin politik; "För demokrati - mot marknadsdiktatur", "Bygg ut välfärden", "För allas lika värde", samt "För fred och solidaritet". Paroller värda såväl nuvarande Vänsterpartiet som dess tidigare form VPK.

4 När reformen befordras till revolution

På frågan om huruvida det inte är ett revolutionärt kommunistiskt partis plikt och skyldighet att i alla lägen prioritera propagandan för den socialistiska revolutionen? Har ordförande Anders Carlsson och partisekreterare Robert Mathiasson muntligen svarat på distriktskonferens i Norrland, "att det inte alls är så". Det är inte nödvändigt under alla *förhållanden*. Det som bör prioriteras är *försvarskampen* för folkhemmets reformer och för socialdemokratins gamla politik.

Det går att spåra denna politiska linje en bra bit bakåt i tiden även om den blivit allt mer påtaglig under de senaste åren sedan kongressen 2005. Redan 1999 kan vi läsa följande i en resolution antagen av partiets kongress;

Kampen mot högerpolitiken är till sin karaktär en defensiv kamp, en försvarskamp inom det kapitalistiska systemets ramar. Denna begränsning gör den inte mindre viktig. Tvärtom. Om arbetarklassen inte förmår försvara sig på kort sikt kan den aldrig segra på lång. Det så kallade folkhemmet var ett reformistiskt projekt. Men försvaret av det har fått en annan innebörd. I en situation då en samlad borgarklass, med socialdemokratin som verktyg, gör allt för att riva ned varje reformistiskt framsteg, blir försvaret av

reformerna en utmaning mot hela det kapitalistiska systemet. Försvarskampen antar en revolutionär karaktär.¹⁴

Om vi nu jämför med en av många passager i *Vad bör göras* av Lenin, där förhållandet mellan politisk/revolutionär propaganda och ekonomisk agitation behandlas som en avgörande skillnad mellan opportunisterna och revolutionärerna. Lenin skriver följande då han kritiserar den ekonomistiske Martynov:

Det som döljer sig bakom den svulstiga frasen ”att ge själva den ekonomiska kampen en politisk karaktär”, som låter ”rysligt” djupsinnig och revolutionär, är således i själva verket den traditionella strävan att degradera den socialdemokratiska politiken (Läs kommunistiska) till en tradeunionistisk politik! Under förevändningen att korrigeras ensidigheten hos Iskra, som påstås sätta ”dogmens revolutionering högre än livets revolutionering”*, serverar man oss kampen för ekonomiska reformer som om det vore något nytt. I verkligheten innebär satsen ”att ge själva den ekonomiska kampen en politisk karaktär” absolut ingenting mer än kamp för ekonomiska reformer.¹⁵

Samma taktik, att göra reformpolitik till ”revolutionär”, var något som vår rörelse angrep VPK för på 70-talet. I ”Vänd ansiktet mot arbetsplatserna” kan vi läsa följande utdrag ur ett för ämnet mycket intressant kapitel.

VPK:s ”revolutionära politik” är i själva verket en reformkamp inriktad på att i parlamentet åstadkomma förbättringar för arbetarklassen. VPK sprider i denna verksamhet illusioner om att kapitalismen kan göras till ett system som kan tillmötesgå arbetarklassens fodringar.¹⁶

Är detta inte precis det som Kommunistiska Partiets huvudlinje i politiken handlar om idag? Är det inte folkhemmet, förstatligande och en inom kapitalismen verkande ”socialistisk politik” som är de ständiga lösningarna som partiet för fram som svar på de behov som arbetarklassen har under dagens omständigheter?

Sedan 1999 har vi av Kommunistiska Partiet och RKP allt oftare hört det upprepade mantrat, att ”tidigare reformistiska krav blir under dagens förutsättningar revolutionära”. Detta helt på grund av arbetarklassens tillbakatryckta positioner. Att kräva reformer, högre löner och bättre villkor för arbetarklassen och folkets flertal är onekligen och odiskutabelt ett kommunistiskt partis plikt, av såväl taktiska som principiella skäl. Men hur blir det då försvaret av folkhemmet och socialdemokratiens gamla reformer blir partiets genrallinje i politiken under årtionden? Hur blir det då partiet i årtal hävdar och betecknar försvaret av en ”kapitalism med vackert ansikte” som *revolutionärt*, utan att föra en tydlig och regelbunden propaganda och kamp för socialismen och för revolutionen? Hur blir det när ”välfärd” och statliga lösningar inom ramen för kapitalismen blir partiets svar på en av kapitalismens värsta kriser och depressioner? Blir det inte paradoxalt att en princip som ledde oss att bryta sig ur KFML en gång i tiden, idag är helt bortglömd och förklarad onödig? Dåtidens KFML:are som begick den grova synden att inte propagera för revolution och socialism i en tid av vilda strejker och en stor gruvstrejk, skulle idag förblekna i sin reformism och brist på revolutionär anda i jämförelse med många av partiets företrädare. De skulle framstå som rena vänsterister, sekterister och revolutionära äventyrare ur det perspektiv som Kommunistiska Partiet har idag. Även om tiderna förändras och de objektiva förutsättningarna ser mycket olika ut, så ställer jag mig frågan om partiet inte har förlorat något på vägen, och i så fall varför och på grund av vem?

¹⁴ Kongressresolution KPML(r) 1999.

¹⁵ Lenin, V.I., *Vad bör göras*, Uddevalla 1971, sid 107.

¹⁶ KPML(r), Samlingsskrift, *Vänd ansiktet mot arbetsplatserna, Två års kamp för ett kommunistiskt parti 1970-72*, Göteborg 1973, sid 280.

5 Behövs inte revolutionär propaganda?

Det finns många frågor kring Kommunistiska Partiets politik när den granskas ur ett ideologiskt och historiskt perspektiv. Bortom det självklara som vi alla kan hålla med om, till och med om vi vore socialdemokrater eller ickeorganiserade, saknas något. Hur Kommunistiska Partiet bedriver sin politiska huvudlinje och hur man väljer att beskriva den, är som sagt något som ställer upp en del ideologiska problem. Partiets politik och huvudlinje står i motsättning mot såväl marxismens syn på staten och den borgerliga demokratin som med leninismens principer gällande revolutionärt arbete och organisering.

Den som läser Lenins mer kända verk om partibygget och kampen mot opportunistisk och revisionism, kan med enkel tydlighet se hur Lenins principiella uppfattningar står i klar motsättning till Kommunistiska Partiets sätt att blanda ihop agitation och propaganda samt att ge reformism och nostalgisk försvarskamp ett ensidigt företräde framför långsiktiga revolutionära uppgifter och mål. Man har som Lenin säger, försökt att servera oss kampen för ekonomiska reformer som någonting nytt. I detta ligger en oärlighet eller ett självbedrägeri som är farligt och motsägelsefullt för ett parti som bekänner sig till den socialistiska revolutionen (I alla fall än så länge).

Att endast bli en passiv påhejare till små ekonomiska försvarskamper, som partiet blivit idag, strider mot kommunisternas verkliga huvuduppgift, att aktivt verka för den socialistiska revolutionen bland arbetarklassen och folket. Jag är enig med Stalin om följande beskrivning nedan. Jag anser att den passar väl in i sammanhanget då den pekar på en kärnpunkt gällande spontanismen och ekonomismens problem:

Det var nödvändigt att högt och tydligt uttala den tanken, att en spontan arbetarrörelse utan socialism är detsamma som att irra omkring i mörkret och att om detta någonsin leder till målet, så vet ingen när och till priset av vilka lidanden, och att det socialistiska medvetandet således har en mycket stor betydelse i arbetarrörelsen.¹⁷

Sverige behöver inte ytterligare ett litet opportunistiskt vänsterparti, då det redan finns flera stycken. Kommunisternas existensberättigande förutsätter ett revolutionärt kommunistiskt parti som helt står i motsättning till dessa opportunistiska vänsterreformister, ingenting annat.

Det finns ingen antagonistisk och olöslig motsättning mellan att ta strid för dagskraven och att bygga en revolutionär organisation som också öppet tar ställning för den socialistiska revolutionen och proletariats diktatur. Därför hävdar jag givetvis inte att kommunister inte ska ta strid för dagskraven och frågor som berör arbetarklassens vardag, tvärtom. Jag hyser en stor tilltro till klassen till skillnad från den som med svansen mellan benen försöker uräkta ihjäl sig för sin "kommunism". Ett bra exempel på detta är tyvärr då Lars Rothelius i egenskap av redaktör på Proletären skämmer ut partiet i Sveriges radio p1, då han pressas av en journalist angående presstödet.¹⁸ Lars Rothelius säger uttryckligen i intervjun att han inte vill göra revolution. Ordagrant lyder meningen: "Jag vill inte göra revolution". Detta svarar han på frågan om han verkligen är demokrat, då han utger sig för att vara revolutionär. Att vara "revolutionär" är nu enligt Rothelius ett högst humant tillstånd som är reducerat till att vilja ha en "omvandling" av samhället. Lars Ohly ville ju som vi minns förklara att han kallade sig "kommunist", inte för att han var anhängare av revolution, proletariats diktatur eller väpnad kamp, utan för att han trodde på en samhällsomvandling och önskade sig ett "klasslöst samhälle". Det hela är typiskt för alla som vacklar inför antikommunismens hets och som vill framstå som rumsrena och demokratiska inför bourgeoisin. Inställningen hos nuvarande

¹⁷ Stalin, Josef, *Kort om meningsskiljaktigheterna i Partiet*, Moskva 1954, sid 9.

¹⁸ Sveriges radio P1, <http://sverigesradio.se/sida/gruppsida.aspx?programid=2795&grupp=9346&artikel=4318413>

ledarskap i Kommunistiska Partiet är genomsyrad av denna typ av opportunistisk anpassning. Rothelius bör inte ensam utpekas för sitt uttalande. Exemplet är dock unikt då det hela fångats på ljudupptagning på det här sättet samtidigt som det föranledde en del uppståndelse. Det är en vanlig föreställning och ursäkt hos revisionister att mena, att revolutionen inte är något man eftersträvar med vilje. Revolutionen har enligt detta tankesätt blivit ett naturfenomen som mekaniskt kommer att inträffa oavsett om vi vill eller inte. Revolutionärerna får sedan anpassa sig till den efter bästa förmåga när situationen väl infinner sig. Revisionister säger sig vilja ha en "omvandling" av samhället. De talar dock inte gärna om vilken form av "omvandling" de har i åtanke eller hur denna måste gå till. En sak är dock enligt historisk erfarenhet helt klart: De som förfaller till denna form av kryperi och anpassning, vill inte se en väpnad kamp och revolution i dess verkliga sanna mening.

Själv anser jag att en revolutionär arbetar för att en revolution skall ske, välta rådande samhälle över ända och sedan föras vidare under socialism och proletariats diktatur. En revolutionär vill ha revolution mer än någonting annat. Revolutionären inser att den endast kan slutföras under de rätta objektiva omständigheterna, men att de subjektiva krafterna måste kämpa för att den skall påbörjas och slutföras så fort som möjligt. Detta så att det mänskliga lidandet under kapitalismen kan förkortas maximalt. Precis så som Stalin uttrycker det i det ovan anförda citatet. Det handlar om att sätta målet främst. Målet är kommunismen och för att nå dit krävs revolution. Att utgå ifrån denna grundinställning innebär att revolutionären alltid aktivt måste arbeta för att sprida och stärka de socialistiska och revolutionära idéerna. Men Kommunistiska Partiets ledarskap vill inte ha revolution. De vill inte föra fram revolution, socialism eller proletariats diktatur, för att de menar att det är otaktiskt, sekteristiskt och dogmatiskt. Frågan landar slutligen i synen på slutmålet. Om revolution, socialism och proletariats diktatur är irrelevant och sekteristiskt att ens nämna eller ta upp, hur ser man på det kommunistiska samhället? Finns det ens en minsta ambition att kämpa för att mänskligheten skall nå dit eller står den omedelbara kvantitativa utbyggnaden av rörelsen helt som ensamt mål för partiets ledarskap? En revisionismens "favorit i repris" för den kommunistiska rörelsen.

Det finns klassmedvetna arbetare i Sverige. Det finns frustrerad och mot systemet olojala arbetare. Inte minst bland de yngre generationerna. Detta trots läget i klasskampen. Jag anser att dessa element inom arbetarklassen är mottagliga för mer än ekonomiska paroller och nostalgisk återvinning av gammal socialdemokratisk politik från efterkrigstiden. Faktiskt saknar folkhemmet och den historiska socialdemokratin i stora drag betydelse för identiteten och den politiska uppfattningen hos de som växt upp i en tid då socialdemokratin aldrig gjort annat än att bedriva högerpolitik och riva ned välfärd och allmännytta. Att hävda att all politisk kamp är meningslös, dvs. allt som rör en större socialistisk och revolutionär vision, är att på ett allvarligt sätt undervärdera arbetarklassen, att missförstå partiets historiska uppgift och roll. Det innebär indirekt att öppet erkänna socialismen besegrad. Det kommer aldrig verkliga revolutionärer att göra! Frågan är vilka i Kommunistiska Partiets ledning som mer eller mindre redan har gjort detta? Det finns flera personer i ledande ställning som i privata sammanhang uttrycker tanken att leninismen idag är förlegad. Det vore mer ärligt och bättre för partiet om dessa också i partisammanhang kunde deklarerat sin ståndpunkt, istället för att använda sig av organisatoriska och byråkratiska metoder för att ersätta leninismen med reformism. Det gick att ana en allt tydligare motvilja mot marxismen-leninismen vid kongressen och i partistyrelsens svar till Kristianstadsavdelningen som inte ansåg det lämpligt att ideologiskt beteckna partiet på sådant sätt. Partistyrelsen gav dem nästan rätt.

Ett kommunistiskt parti måste propagera för socialismen annars är allt en tom charad. I alla fall tycker Lenin detta då han säger att "*ett socialdemokratiskt parti (läs kommunistiskt) utan*

politisk kamp är som en flod utan vatten".¹⁹ Detta när han gör skillnad på ekonomisk kamp och politisk kamp med samma innebörd som kommunister idag gör, då vi talar om agitation och propaganda. Det är inte den som hävdar att vi måste föra fram idéerna om revolutionär socialism och kommunism - utan de som inte tror någon arbetare mottaglig för socialismen - som är de verkliga elitisterna och sekteristerna.

Den antirevisionistiska ml-strömning och rörelse som Kommunistiska Partiet har sitt ursprung ifrån och som växte fram under det sena sextiotalet, förde en hård kamp mot opportunism och ekonomism. Den viktigaste inspirationskällan var Mao Tse tung och de kinesiska kommunisternas kritik mot den sovjetiska revisionismen och dess falska uppmaningar till kommunistpartier runt om i världen, att begränsa sig till den borgerliga demokratin, den fredliga reformkampen och till arbetarklassens omedelbara dagskrav. I samlingen "Den stora polemiken" med samlade antirevisionistiska texter från Kinas Kommunistiska Parti under den sino-sovjetiska konflikten, finns ett dokument som heter "Ett förslag till den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje". Här står bland annat i kapitlet angående frågan om folkens revolutionära kamp i de imperialistiska länderna:

Kommunisterna i de kapitalistiska länderna bör, då de aktivt leder striderna för dagskraven, förbinda den med kampen för de långsiktiga och allmänna intressena, fostra massorna i en marxist-leninistisk revolutionär anda, ständigt höja deras politiska medvetenhet och axla den historiska uppgiften att genomföra den proletära revolutionen. Om de uraktlåter detta, om de betraktar dagskraven så som allt, bestämmer sitt uppträdande från fall till fall, anpassar sig till dagshändelserna och offerar proletariatets grundläggande intressen, är detta socialdemokrati och ingenting annat.²⁰

"Socialdemokrati och ingenting annat", precis detta anser varje skolad revolutionär vara rätt och riktigt. Erfarenheter baserade på hela arbetarrörelsens historia där varje gruppering eller organisation som gjort på annat sätt, lämnat den revolutionära vägen till förmån för småborgerlig reformism.

Lenin är också en av de främsta ideologer som försvarat kommunismens revolutionära principer mot opportunism och revisionism. Detta är vad "Vad bör göras?"²¹ och många andra artiklar och verk lyfter fram som centrala och viktiga frågor. Allt Lenin eller andra kommunistiska ledare i historien har givit uttryck för behöver inte alltid vara korrekt eller något som man inte kan förhålla sig kritisk till. Dessa frågor är dock en så central del av den revolutionära ideologin att det blir till en vattendelare mellan de som följer kommunismen och de som förfaller till socialdemokrati. Det finns oftast tydliga och raka svar på vad som kan betecknas som att följa en idé eller att förkasta den av något skäl. Frågan är om Kommunistiska Partiets ledarskap förkastar eller följer Lenins principiella idéer gällande frågan om förhållandet mellan ekonomisk och politisk kamp, mellan agitation och propaganda etc.?

Lenins uppfattning är den motsatta i förhållande till Kommunistiska Partiets ledare, gällande agitation och propaganda under olika förhållanden. Här är ett exempel av många, då Lenin markerar mot opportunisternas försiktighet och deras ständiga hänvisningar till ofördelaktiga förhållanden i klasskampen:

Det är löjligt att åberopa sig på de olika förhållanden och skiftande perioderna: arbetet för att skapa en kamporganisation och att föra politisk agitation är man förpliktad att utföra i varje t.o.m. den mest vardagligt gråa och fredliga situation t.o.m. under en period då den revolutionära andan råkat aldrig så

¹⁹ Lenin, V.I, *Brännande frågor för vår rörelse*, Umeå 1971, sid 66.

²⁰ Kinas Kommunistiska Parti, *Den stora polemiken*, Stockholm 1977, sid 27.

²¹ Lenin, V.I, *Vad bör göras*, Uddevalla 1971.

mycket i förfall – och inte nog härmed: just i en sådan situation och under sådana perioder är det nämnda arbetet särskilt nödvändigt.²²

"Särskilt nödvändigt"! Kommunistiska Partiets ledning anser ju tvärtom att det inte alls är nödvändigt? De anser att dagens arbetarklass inte alls är mogen att ta till sig socialistiska eller revolutionära paroller och att vi därför bör låta sådant förbli tills det helt mirakulöst skall uppstå en revolutionär situation eller mer gynnsamma förhållanden i klasskampen.

För det första har socialdemokratin (läs kommunismen) överallt och alltid varit, och kan inte annat än vara, representanter för de klassmedvetna inte för de icke klassmedvetna arbetarna. För det andra finns det inget farligare än demagogiska spekulationer kring arbetarnas underutveckling. Om det som bestämde vår verksamhet var det omedelbart, direkt och i högsta grad tillgängliga för de bredaste massorna, borde vi predika antisemitism.²³

Ska Kommunistiska Partiet anpassa sig till en del av de reaktionära strömningar som dessvärre florerar bland folket och arbetarklassen idag, så kan partiet förvandlas till någonting i stil med det Lenin håfullt varnar för? Ett flygblad i den första kampanjen mot krisen som riktar sig mot arbetskraftsimporten är till viss grad anpassad till chauvinistiska åsikter som dessvärre finns spridda bland delar av folket. Flygbladet angriper ett verkligt problem med en exploatering av utländsk arbetskraft som också syftar till att försämra för svenska arbetare. Kapitalet exploaterar här den utländska arbetskraften i högre grad än de svenska arbetarna då de lever under dåliga förhållanden, har låg lön och få rättigheter. Detta dumpar löner och underminerar arbetarnas rättigheter i Sverige. Att ta kamp mot detta i än högre grad än vad som görs idag, och med en större militans, är något som Kommunisterna måste göra. Men att enbart ta ställning för "de svenska arbetarna" och att indirekt utmåla de utländska arbetarna som problemet, luktar i sin utformning och sitt bildspråk en aning obehagligt. Utan att nämna namn eller orter kan jag avslöja att detta flygblad hamnade i papperskorgen på en del ställen i landet. Jag har personligen talat med flera kamrater som trots att de aldrig brutit mot partidisciplinen i något annat fall, vägrade dela ut detta flygblad. Även om det här är ett enskilt fall och det enda som kan kopplas till just denna form av populism, så finns det rikt av andra exempel på hur partiets material gör avsteg på marxismens revolutionära innehåll till förmån för populism och opportunism. Låt oss fortsätta med Lenin.

Om agitationen och propagandan, Lenin summerar:

Vi har påvisat det finns ett ouplösligt samband mellan den socialistiska och den demokratiska propagandan, och agitationen, att det revolutionära arbetet löper fullständigt parallellt på båda områdena.²⁴

Propagandan och agitationen är inte två skilda former för att bedriva politik där den ena formen är skild helt från den andra. Den ekonomiska agitationen och kampen för dagskraven måste bedrivas med en allsidighet där de sammanflätas med den revolutionära och politiska propagandan. Agitationens roll måste alltid bedrivas i syfte att höja massornas medvetande om sin ställning i produktionen och sina intressen. Propagandan måste liksom agitationen innefatta flera aspekter där agitationens avslöjanden tas till en högre nivå av propagandistiska avslöjanden. Den måste riktas mot hela det kapitalistiska systemet och mot imperialismen. Det är också av stor vikt att propagandan klargör kommunisternas syn på socialismen och revolutionen. Propagandan för kommunismen syftar till att vinna de mest medvetna delarna av arbetarklassen och revolutionärt sinnade människor för den socialistiska revolutionen.

²² Lenin, V.I., *Lenin: samlade skrifter i urval band 3*, sid 24-25.

²³ Lenin, V.I., *Brännande frågor för vår rörelse*, Umeå 1971, s 71.

²⁴ Lenin, V.I., *Vad bör göras*, Uddevalla 1971, sid 22.

Agitationen: I dag är den ensidig, inte allsidig. Syftar ej till att höja arbetarnas nivå utan blir bara en hejarklack till små ekonomiska och reformistiska duster.

Propagandan: Saknas nästan helt i partiet i dag så den är svår att kalla ensidig. Snarare osynlig.

Det är uppenbart att det någonstans har påbörjats en utveckling vad det gäller teori och praktik som resulterat i en upplösning av just sambanden mellan propagandan och agitationen, mellan socialism och dagskrav, mellan revolutionära syften och organisering. Kvar finns inte revolutionärt arbete som löper parallellt på alla områden, utan en felaktig och ensidigt ekonomistisk och opportunistisk politik. Kommunistiska Partiet för en socialdemokratisk svanspolitik.

Här skulle nu en del kamrater invända och påminna om Kommunistiska Partiets raka stil, om partiets omutlighet och att man absolut inte svansar efter socialdemokratin. Tvärtom är det ju tydligt hur Kommunistiska Partiet ser SAP och V som huvudfiender i kampen om arbetarklassens hjärtan. Partiet är tydligt och klart hårda kritiker av socialdemokratin i SAP och i Vänsterpartiet.

Detta är sant, men jag vill mena att man trots detta för en svanspolitik. Inte *direkt* till dagens riksdagspartier utan *indirekt*, genom att i sken av "revolutionär återvinning" återanvända gammal socialdemokratisk smörja som huvudlinje i partiets politik. Kommunistiska Partiet är i dag mer socialdemokrater av den gamla hederliga sorten än vad SAP någonsin varit. Partiet står upp och kämpar för socialdemokratin tidigare reformer och politik. Man är också för vänsterpartiets väljare 100% vänster. Då SKP/VPK en gång i tiden blev socialdemokratin vänliga pådrivare, har Kommunistiska Partiet nu blivit den förlegade reformismens skrotnissar.

Istället för att utmana Socialdemokraterna och Vänsterpartiet från en revolutionär ståndpunkt väljer Kommunistiska Partiet att feget använda sig av deras egen avlagda reformistiska politik. Detta var en viktig kritik som r:arna hade mot KFML:s ledning vid splittringen. Att de främst sökte utmana de borgerliga arbetarpartierna från en ren reformistisk ståndpunkt.²⁵ Andemeningen hos dåvarande KFML:s ledning, var enligt r:arna, att de förde fram budskapet, att socialdemokratin svek arbetarklassen främst genom att inte genomföra en nog bra reformpolitik. Jag misstänker att dessa KFML:are hade betydligt närmare till en revolutionär politik än vad som generellt är fallet i dagens Kommunistiska Partiet. Men idag svansar partiet på och ger uttryck för följande tankekedja: Socialdemokraterna och Vänsterpartiet är inte längre bra reformister, "vi är det och därför bör ni stödja oss."

Kommunisterna måste bekämpa socialdemokratin, inte förvandlas till socialdemokrater själva.

Men kan det inte, trots att storfinansen är arbetarklassens huvudfiende, ändå vara så, att socialdemokratismen måste krossas *först*, innan kapitalets makt kan krossas, och att *huvudstöten* från kommunistiska partiets sida därför måste riktas mot socialdemokratin.²⁶

²⁵ KFML(r), Samlingsskrift, *Vänd ansiktet mot arbetsplatserna, Två års kamp för ett kommunistiskt parti 1970-72*, Göteborg 1973, sid 30.

²⁶ Persson, Set, *Till försvar för kommunismen. En minnesskrift över Set Persson*, Stockholm 1971, sid 17.

6 Klasskamp eller reformromantik?

Många kamrater har länge blandat ihop innebörden av "kampen för dagskraven" med kampen för reformer eller valkamp. Den dagliga ekonomiska agitationen ligger i stora delar i träda och är obefintlig på de flesta arbetsplatser där en eller flera kommunister arbetar. Samtidigt betraktar sig Kommunistiska Partiet som ett parti som ser den ekonomiska kampen som den mest *nödvändiga* och den mest *effektiva* vad det gäller att höja arbetarnas medvetenhetsgrad. Kommunistiska Partiet betraktar den ekonomiska kampen som ett förstadium till den revolutionära kampen och den revolutionära propagandan. Detta sätt att betrakta frågan är antileninistisk. Lenin förde en hård och tydlig kamp mot ett sådant betraktelsesätt, vilket vi kan läsa om i *Vad bör göras*.²⁷ Såväl agitation som propaganda måste alltid bedrivas parallellt och med hjälp av varandra.

Att på sitt arbete ta kamp med sina arbetskamrater för de omedelbara behoven samtidigt som syftet är att söka höja medvetandet och stärka klassens kollektiva styrka, är att korrekt förstå vad *kampen för dagskraven* måste handla om. Att felaktigt leva med föreställningen att ett parti "satsar" på arbetarkampen för dagskraven, för att det skrivs artiklar om detta ämne, är att inte se vilka stora brister som existerar på området. I nästan lika hög utsträckning som att den politiska och revolutionära propagandan försummas, så försummas egentligen även den ekonomiska och dagskravsmässiga agitationen. Proletären och partiets ledning koncentrerar sina krafter vid krav på förstatligande, storstilade reformistiska visioner, på folkhemmets och den gamla socialdemokratiska reformpolitiken. Var finns partiet när det verkligen pågår någon form av kamp? Praktiserar partiets medlemmar masslinjen i sitt dagliga politiska arbete? Nej, det gör de i de flesta fall inte. Det finns givetvis en del undantag, men trenden visar att Kommunistiska Partiet de senaste åren blivit ett allt mindre militant arbetarparti till förmån för ett "allmänvästerparti" där politiken är något som sker vissa kvällar i veckan då man träffas för möte. Allt mer har partiet på många håll i landet utvecklats till en "klubb" för vänstermänniskor.

Det händer ibland att ensamma kamrater blir inblandade i någon ekonomisk eller social kamp men att de inte lyckas ta tillvara på detta då de inte har förutsättningarna, stödet eller träningen som krävs? Oavsett om kampen bedrivits framgångsrikt eller om den misslyckats så har det oftast förhållit sig så att det hela har gjorts på individuellt initiativ och utan större taktisk planering eller med tydliga målsättningar. Detta har varit fallet vid ett stort antal individuella försök att delta i ekonomisk eller social kamp de senaste tio åren. Det är föredömligt att kommunister vill ta kamp i sin egen direkta omgivning för det som berör arbetarklassen och i grunden är det positivt och lovande att detta har gjorts av många, trots partiets otydliga hållning och brist på målmedvetenhet. Tyvärr är det nog trots allt vanligare att partiets medlemmar inte vågar eller vill kämpa med sina arbetskamrater. Detta är frukten av löslig organisation, dålig skolning och felaktig ideologi som skapar dåligt politiskt självförtroende och feighet. Samtidigt vore det förmätet att inte också lyfta fram hur samhällsförändringen spelat en stor roll i detta. Objektiva förutsättningar för arbetsplatsarbete och ekonomisk agitation, respektive revolutionär propaganda vid arbetsplatser, har förändrats kraftigt sedan 70-talet. I dag gör försämrade arbetsrätt och fackliga rättigheter kombinerat med nya och sämre anställningsformer som är osäkra och tidsbegränsade, att kamrater måste vara mer försiktiga.

Att någon gång med jämna mellanrum publicera direktiv i klasskampen eller ta upp frågan på någon arbetarkonferens har inte löst problemen med ett minskat inflytande på arbetsplatserna eller minskade initiativ att delta i eller leda arbetsplatskamp. Ofta bär många medlemmar på

²⁷ Lenin, V.I., *Vad bör göras*, Uddevalla 1971.

dåligt samvete och en känsla av otillräcklighet för att de inte kan eller vågar följa de visioner som läggs fram av partistyrelsen. Det är ett moment 22. Det hela liknar ofta ett ständigt återkommande inslag av självspäkelse som varje aktiv medlem i Kommunistiska Partiet måste genomgå med jämna mellanrum.

Jag har uppfattningen att det i just detta fall inte finns några medvetna intentioner hos någon, inte ens hos ledningen, att vilja minska eller bortse från arbetsplatsarbete. Samtidigt är den paradoxala handlingsförklaringen en produkt av två huvudsakliga faktorer. Den ena är den objektiva faktorn, samhällsklimatet och förhållandet i klasskampen. Den andra subjektiva faktorn, är att medlemmarnas hängivenhet, självförtroende samt politiska skicklighet och skolning drabbats negativt som en konsekvens av den revisionism som dominerar ledningen av organisationen. Det är dock tydligt att alla nivåer av partiet vill förbättra arbetet inom detta livsviktiga område. Men hur? Det som ligger som hinder för en positiv utveckling anses av många som en fråga om taktik och användning av begränsade resurser. Detta är korrekt men inte hela sanningen. Det handlar också om ett motsatsförhållande mellan den revisionistiska viljan att bli ett "brett vänsteralternativ" kontra det faktum att partiet egentligen behöver utvecklas till ett mer militant arbetarparti. Utan politisk skolning och självförtroende, utan stöd och systematisk planläggning av partiets massarbete, är det omöjligt att flytta fram positionerna inom detta avgörande område. I grunden är det ett ideologiskt problem där allmänvänster-linjen och den reformistiska småborgerligt liberala politiken som förs av nuvarande ledningen, är ett hinder för att bygga ett parti som fungerar i den direkta arbetarkampen. Det går att skapa en organisation som med hjälp av ideologiska studier och härdandet av praktisk erfarenhet, med tiden kan bli bättre och bättre gällande arbetsplatskampen och massarbetet. I detta fall kan det då inte längre bli tal om ett lösligt "vänsterparti" utan krav eller skolning. Den nästan vidskepliga tron, att "alla" kan vinnas för kampen idag om partiet har rätt förpackning och paroller, bara man har nog utslätat och "folkligt" material, måste bekämpas och kritiseras. En mer realistisk och riktad syn måste existera i dess ställe. Kommunisterna kan endast vinna vissa delar av arbetarklassens mest mottagliga och medvetna skikt som medlemmar i partiet under dagens förutsättningar. Dessa bör vinnas över för partiets helhetliga politik och ideologi. Vilka är dessa element eller skikt av arbetarklassen? Det är de mest kritiska och upproriska arbetarna och INTE alltid de som idag befinner sig på socialdemokratins "vänsterkant". De senare hyser illusioner om socialdemokratien och om vänsterpartiet, om reformismen och om folkhemmet. De är de mest "progressiva", men vad utgör de för den kommunisterna om inte mer förorening i en rörelse som redan har stora problem med urvattnad och förgiftad ideologi? Många enskilda kamrater inklusive undertecknad kom en gång över från Ung Vänster eller Vänsterpartiet. Detta är självklart inget hinder och det kan i många fall fungera bra. Problemet är att partiet inte är tydliga motståndare till reformismen och det finns inga studier eller skolningskrav där det går att sälla bort de som egentligen vill ha en bättre version av socialdemokraterna eller Vänsterpartiet. Idag är målet främst att få över radikala fackföreningsmännskor och vänstersocialdemokrater till Kommunistiska Partiets sida på arbetsplatserna. Det är snarare den unga generationen, som inte har socialdemokratien eller folkhemmet att tacka för någonting - som kommunisterna främst bör inrikta sig på att nå. De som hyser ett hat mot systemet.

Kommunistiska Partiet måste, om det skall ha någon chans att överleva som något annat än ett vänstersocialdemokratiskt fraseradikalt alternativ till vänsterpartiet, bli ett starkt disciplinerat arbetarparti. Ett parti som är militant och utan rädsla. Endast ett avantgarde, ett kaderparti där varje medlem är beredd att offra arbete och till och med livet i framtiden, kan bli ett verktyg för den proletära revolutionen. Det är en pinsam sanning att kommunistiska partiet inte är den främsta organisationen i Sverige vad det gäller arbetarkamp. Anarkistiska krafter har idag

blivit mer "ekonomistiska" och bedriver agitation, strejker och organisering vid en del arbetsplatser runt om landet. Det tillhör inte vanligheterna men såväl trotskister som anarkister framstår idag som bättre än kommunisterna i att aktivt ta kamp på dessa arbetsplatser. För bara fem år sedan såg det helt annorlunda ut. Anarkister och trotskister har en felaktig linje i många arbetsplatsfrågor och en felaktig taktik. Detta kan leda in annars radikala krafter i felaktiga riktningar och föra arbetarkampen in i återvändsgränden. Samtidigt bör det erkännas att många av anarkisternas aktioner och handlingar vid arbetsplatser varit bra, välorganiserade och lyckade. Anarkister kan inte tillåtas framstå som mer aktiva och framåt på ett område som borde tillhöra kommunisterna. Det räcker inte med tidningsartiklar med folkhemsromantik och svulstiga krav på förstatligande av företag och banker för en organisation som på allvar vill bli arbetarklassens revolutionära parti.

7 Borgerligt demokratisk fernissa

Trots att Kommunistiska Partiets politik är så "folklig" och så demokratiskt förpackad, trots den tappra återvinningen av gammal reformism och det heroiska försvaret av folkhemmet helt överskuggat den revolutionära propagandan och agitationen, så verkar det inte riktigt som om båten vill flyta. Antikommunism och bristande självförtroende har förvridit en del kamraters verklighetsuppfattning till att helt tro på ordets makt över handlingens. Lösningen ses i att böja sig för antikommunismen och för de reaktionära och chauvinistiska stämningarna i samhället. Anders Carlsson och gruppen kring honom har aktivt och systematiskt verkat för att allt obekvämt vad det gäller namn, termer, symboler osv. ska bort. Om orden ändras kommer framgångarna?

Partiet har döpt om sig till ett mindre iögonfallande och militant namn samt gjort detsamma med alla sina organisatoriska benämningar som nu lystrar till borgerligt demokratiskt klingande begrepp som "partistyrelse", "arbetsutskott" osv. Att likna klassfiendens politiska organisationer har här uppfattats som något positivt. Under senare år kan den uppmärksamme också notera hur benämningen "marxist-leninist" försvunnit från partiets tidning Proletärens logo samt att partiemblemet har bytts ut mot ett nytt där endast namnet och en liten röd stjärna ersätter det tidigare med hammaren och skäran. Allt som ur en antikommunistisk synpunkt kan verka som belastning för partiet tonas ned eller läggs i träda, så som vissa termer, ämnen, symboler osv. Partiets material, broschyrer och affischer återspeglar denna missriktade vilja att framstå som demokratiska och rumsrena. Ett "Svenssonparti". Resultatet blir snarare att materialet ser såväl tråkigt som utslätat ut. Materialets utformning är hårt kontrollerad av den ledande kärnan i partiet. Allt som kan ge ett "aggressiv" intryck eller för tankarna till kommunismen ses som skadligt då partiet söker utforma sina affischer och flygblad.

Själva syftet med allt detta verkar vara att ge det Kommunistiska Partiet en "snällare" och mer "demokratisk" image. Man måste medge att ledningen under Carlssons tid har lyckats att ge partiet en såväl politisk som estetisk "makeover". En makeover som med omskrivningen av partiprogrammet och grundcirkeln samt skrotandet av hammaren och skäran, kommer att vara slutgiltig och total. Kanske kommer då partiets ledning att anse att organisationen äntligen är uppsnyggad och redo att ställa upp för riksdagsval. Skam den som bränner sitt krut förtidigt.

Att opinionen inte har ett gott öga till kommunismen används som ständig bortförklaring till att vägra föra en revolutionär politik. Lenin hade fnyst åt Kommunistiska Partiets ledning i dess iver att anpassa sig till ebben i klasskampen.

Trots alla dessa förändringar så har stora framgångar lyst med sin frånvaro. Det är helt uppenbart hur en medveten "förändringskampanj" bedrivs vilket inte bara hotar, utan redan har förstört flera delar av de ideologiska grundvalarna för rörelsen. Bränn en häxa till så missväxten upphör! Ta bort Stalin så blir vi fler! lyder stridsropet. Det råder frustration, förvirring och en modstulenhets bland en del av medlemmarna, som idag ofta är dåligt skolade ideologiskt. Leda av en styrelse och en kader som lämnat kommunismens principer för opportunistiska föreställningar om vad som är "taktiskt", är slakten av partiets ideologiska grund oundviklig.

8 Om hammaren och skäran

Jag har nu nämnt någonting som jag vet att många kamrater har reagerat över och funderat kring. Det faktum att partiets ledningen på eget bevåg valt bort Kommunistiska Partiets traditionella partisymbol till förmån för en annan som är mer anpassad att falla missnöjda vänsterpartister i smaken. Det är ingen hemlighet att det är denna demografi som ledningen främst söker nå då de lanserar partiet som 100% vänster. Undertecknad framförde kritik gällande detta till partistyrelsen och ställde frågan om de medvetet vill ta bort symbolen på material för att få partiet att framstå som mindre militant och för att lättare kunna anta en ny partisymbol officiellt. Jag möttes då av en mycket aggressiv och defensiv hållning från personer i arbetsutskottet. Här fanns en mycket öm tå som jag lyckats trampa på. Jag fick inga tydliga svar om vad de ämnade göra med detta, men indirekt ett erkännande av att jag hade rätt i mina farhågor. Ett argument som fördes fram i mycket ilsken ton var att hammaren och skäran är en symbol som associeras med revisionismen i Sovjet och Kina och med många andra dåliga företeelser. Med perspektiv på denna strålande historiska observation skulle det som oppositionell medlem vara lätt att svara: "Så bra, då passar den oss utmärkt!" Inte nog med att partiet idag genomsyras av samtliga former av revisionism och opportunism. Partiet återupprättar indirekt de kapitalistiska förrädarna som besegrade socialismen i Sovjetunionen genom denna revisionism samt genom sin reviderade historiesyn där Sovjetunionen beskrivs som allt mer positiv in i det sista. Sanningen är komplex och inte anbart svart eller vit men var finns idag de historiska lärdomarna om revisionismens övertagande och förfallet inom den världskommunistiska rörelsen? Man fördömer också Mao och kulturrevolutionens kamp mot revisionismen och ställer sig mer eller mindre bakom den kinesiska regimens och imperialistpropagandans officiella beskrivning av Kinas utveckling mellan 1949-1976. I dag försvarar Kommunistiska Partiet med internationelle sekreteraren i spetsen inte bara Lukasjevko i Vitryssland eller socialfascisterna i Indiska Kerala som goda socialister, utan även det kapitalistiska Kina. Det kapitalistiska Vietnam, det kapitalistiska Laos. Att påstå att partiet öppet stödjer Kina vore dock felaktigt. Alla i ledningen är inte överens om Kinas "karaktär" men de är relativt positiva till Kinas roll som "motpol" mot andra imperialister i världen idag. Samtidigt bör också nämnas hur partiet som pro-revisionister också sedan en längre tid knyter vänskapsband och är allierade med främst revisionistiska partier och rörelser. Rörelser och partier som antingen tillhör en chrusjtjevitisk tradition eller reformister som gärna ser sig som "vänstersocialistiska".

Med andra ord borde hammaren och skäran utgöra en förträfflig symbol, om det nu vore så att detta märke skulle representera just revisionismen. Ingen sann kommunist anser att så är fallet. Hammaren och skäran är en revolutionär och kommunistisk symbol. Inga revisionister kan någonsin ta ifrån den kommunistiska rörelsen detta emblem som vi höjer högt till ära för den ryska revolutionen och för många andra revolutioner och revolutionära kamper, segrar och nederlag. Hammaren och skäran har höjts i alla kamper mot småborgerlig opportunism

och förrädisk revisionism allt sedan det ryska inbördeskrigets dagar. Anledningen till att partiets ledning vill ta bort symbolen är på grund av opportunism inte på grund av antirevisionism.

"Det är bara en symbol". "Det spelar ingen roll om vi skulle ha en ko på våra fanor". Ungefär på detta sätt har jag hört en del kamrater resonera. Såväl inom ledningen som inom partiets medlemsled. Detta är ett felaktigt förhållningsätt till frågan. Estetiken, symboler, färger, bildspråk och kulturella uttrycksformer, är oerhört viktiga inslag i byggandet av en rörelse och dess identitet. Ju starkare en rörelse bygger denna kulturella och estetiska identitet, ju starkare står också rörelsen och dess idéer. Människan är inte en robot utan känslor och sinnen. Vi har levt under urkommunistiska förhållanden i stammar under större delen av vår tid på jorden. Det estetiska har varit en viktig del av vårt uttryck, våra koder och identitetskapande så länge vi existerat. Det estetiska har en kraftfull betydelse som ligger betydligt djupare rotat hos människan än motsvarande hos skriftspråket och den moderna retoriken. Människan ser sig alltid som en del av en eller flera olika gemenskaper och det är ofta estetiska markörer som visar vad vi tillhör eller stärker en känsla av samhörighet. Symboler och bildspråk, färgkoder och andra former av estetik eller "känsla" förmedlad genom kulturella medel, fortsätter att vara viktiga för oss människor, trots att vi lämnat vår primitiva egendomsgrupp. Det är speciellt viktigt för ett parti som ämnar knyta starka band mellan sina medlemmar och mellan människorna i klassen som kämpar mot orättvisorna i dagens kapitalistiska system, att inte behandla frågan om symboliken och estetiken som oviktig. Det är till en ganska stor del genom just färger, symboler och bilder man visar sin tillhörighet och vilka man är, för andra, och för sig själva. Det är viktigt att en revolutionär rörelse genom detta förhållningsätt förmedlar rätt bild och självbild. Hammaren och skäran är viktig för oss kommunister. Symbolen knyter oss till en lång och hård historia av klasskamp och revolution. Den ger rätt bild av kommunisterna till andra och till medlemmarna i ett revolutionärt parti. Det gäller bara att leva upp till detta då Kommunistiska Partiet och RKP inte gör det idag.

9 Proletariatets diktatur och socialismens demokratiska erfarenheter

*...det första steget i arbetarrevolutionen är att höja proletariatet till härskande klass, att erövra demokratin.*²⁸

I dag har Kommunistiska Partiet sällat sig till den klassiska revisionismen i flera avseenden. Ett av dem är vacklan inför den proletära revolutionen och proletariatets diktatur. Proletariatets diktatur är något som idag aldrig nämns högt i partiet, istället talas det vitt och brett om "socialistisk demokrati", "Socialismens demokratiska erfarenheter" samt om Socialismen som "förnekelsen av kapitalismen". Anders Carlsson talar abstrakt om "demokratiska underskott" och i Kommunistiska Partiet är man idag så fina av sig, så hyggliga, så humanistiskt demokratiska, att man utlovar flerpartisystem under socialismen. Äntligen kan alla småborgare pusta ut.

Enligt marxistisk grundkurs representerar varje parti eller politisk aktör någon klass i ett klassamhälle. Vilka klasser ska dessa andra partier representera under socialismen kan man fråga sig? Är det proletariatets diktatur om alla klasser har politiskt inflytande på samma villkor som arbetarklassen? Talar vi då inte om någon form av en "Hela folkets stat". En klassisk revisionistisk idealistisk uppfinning, där såväl stat som parti kan ställas utanför eller över klasserna. Det kan aldrig finnas en klasslös stat, en stat för hela folket. Det kan aldrig

²⁸ Marx, Karl & Engels, Friedrich, *Kommunistiska Manifestet*, Göteborg, sid 35.

finns ett parti för hela folket som tjänar alla klassers intressen. Det kan heller aldrig finnas en stat där alla klasser via sina partier fredligt samexisterar medan socialismen byggs. Blir det då inte bara en "folklig" regering och en statskapitalism där vi tillfälligt har det lite bättre men där allt kommer att tas ifrån oss i framtiden? Endast proletariats parti kan tjäna folkets flertal på grund av denna klass specifika historisk roll och materiella ställning i produktionen. Proletariatet är den enda idag existerande samhällsklass som är i stånd att störta bourgeoisin i en socialistisk revolution samt föra vidare denna fram mot det klasslösa samhället.

Men bourgeoisin har ej blott smitt de vapen, som skall bringa den döden, den har också frambragt de män, vilka skall föra detta vapen - de moderna arbetarna, *proletärerna*.²⁹

Men proletariats parti kan fortfarande i alla avseenden aldrig bli ett "hela folkets parti" så länge klasser och stat existerar. Partier likt staten är produkter av människornas indelning i klasser och främst är det kommunistiska partiet alltid arbetarklassens parti. Ett klasslöst samhälle behöver ingen stat och inte heller ett enda parti. Är det inte så att proletariats diktatur och det slutgiltiga krossandet av borgarstaten samt dess ersättande av en proletär stat, en stat som skall dö bort med klassernas försvinnande, är den enda logiskt möjliga vägen för att nå kommunismen?

Anders Carlssons abstrakt luddiga tal om försvarskamp för reformer som "revolutionär" och som ett "förnekande" av kapitalism - som blir till socialism!, är inga nya trollkonster. Det är starka och tydliga drag av den klassiska och moderna revisionismen.

Precis som VPK en gång i tiden gjorde - utmålar Kommunistiska partiet sin socialistiska vision som "den rena demokratin" och kommunisterna som de "största demokraterna". Varför?...jo man vill ju införa ekonomisk demokrati. Demokrati på ekonomins område. Är detta verkligen allt Kommunistiska Partiet vill göra? I så fall finns inga tvivel om att man inte längre är marxist-leninister, utan enbart småborgerliga reformister. All historisk lärdom visar att klasskampen fortsatt är hård och måste föras kraftfullt framåt av proletariatet och dess parti under socialismen. På ekonomins område bör proletariatets demokratiska diktatur råda oinskränkt. Detta gäller också på politikens, kulturens och alla andra områden som alla är sammanknutna med varandra och ej åtskiljbara.

Likt tidigare revisionister talar man sig varma för diverse rättigheter som även borgerliga krafter ska åtnjuta under socialismen. Samtidigt har den nya lärdomen av Kubas "exempel" förts fram de senaste åren. Inte minst i broschyren "Staten och demokratin" och under de möten som hölls i samband med den kubanska revolutionens femtioårsfirande genom partiet. Anders Carlsson för här fram en briljant observation, att Kubas Kommunistiska Parti inte tillåts delta eller nominera personer i valen på Kuba. Detta menar han är en av anledningarna till att socialismen på Kuba ej har besegrats likt i Sovjetunionen och i Folkrepubliken Kina. Om det ändå vore så enkelt!

Att skilja på parti och stat, menar Carlsson är absolut nödvändigt, för annars "förvandlas folkmakten till ett tomt skal".³⁰ Samtidigt förespråkar Kommunistiska Partiet indirekt; rätten för borgarklassen att fortsatt verka politiskt och delta i valen i partiprogrammet. Menar man kanske att det under socialismen ska råda flerpartisystem samtidigt som personval ska gälla i likhet med den kubanska modellen? Vad ska man med alla dessa partier till i så fall? Ska då dessa partier, som vi kan anta måste "stå skiljda från stadsmakten", jämnställas med ett kommunistiskt parti som likaså står vid sidan av stadsmakten? Hur ska detta gå ihop? Är det bara floskler så att partiet ska framstå som mer rumsrena och "demokratiska"? Carlsson

²⁹ Marx, Karl & Engels, Friedrich, *Kommunistiska Manifestet*, Göteborg, sid 23.

³⁰ Carlsson, Anders, *Staten och demokratin*, Göteborg 2007, sid 68.

glömmer samtidigt att nämna hur det på Kuba, trots denna separation mellan stat och parti, kan bli så att merparten av de som väljs till parlament faktiskt i praktiken är partimedlemmar. Detsamma gäller också höga poster inom administrationen av staten och produktionen. Idealet vore kanske om alla dessa kamrater valts på grund av att de är föredömen i samhället, men så enkel och idealisk är nog inte alltid verkligheten. Någon total separation av den mening som Carlsson antyder ser jag som tveksam. Dessutom bör det understrykas att inga konkurrerande partier verkar öppet och på lika villkor med det kommunistiska partiet i det kubanska samhället. Vad som här är tillåtet och inte kan debatteras. Det är dock tydligt, med andra latinamerikanska länder som jämförelse, att begränsningen av möjligheterna för reaktionära element och klasser att verka kraftfullt och samlat genom partier stödda av imperialisterna, varit nödvändig och ett riktigt förhållningsätt. Sedan kan man ju å andra sidan fundera över hur det kommer sig att kapitalismen och klassklyftor kan breda ut sig i ett "socialismens exempel"? Om nu det verkligen råder en perfekt struktur för folkmakt? Onekligen är Kuba ett positivt exempel i Latinamerika vad det gäller folkets och arbetarklassens inflytande. Men tiderna har fört med sig en allt mer negativ utveckling i detta avseende. Kanske saknas en verklig proletariats demokratiska diktatur på Kuba, med åren ersatt av statskapitalism och en privilegierad byråkrati som återför landet till den kapitalistiska vägen? Att blunda för problemen på Kuba är inte att försvara den Kubanska revolutionen eller Che Guevaras Minne. Som Marx en gång sade, så måste vi *ifrågasätta allt*. Alltid ha ett kritiskt och vetenskapligt sinnelag och även våga erkänna när något är annorlunda än vad vi vill att det ska vara. Kommunisterna skall lyfta fram det som är positivt men avslöja också fel och brister. En kommunist måste vara som barnet i sagan om *Kejsarens nya kläder*, som inte spelar med, utan sanningsenligt utbrister: "Kejsaren är naken!" Jag fördömer inte Kuba och vill inte gå för långt med att utmåla Kuba som något negativt. Jag är bara bekymrad och kritisk till utvecklingen. Jag anser det också vara ett fel och en överdrift att utmåla Kuba som ett exempel för socialismen. Jag är en anhängare av den Kubanska revolutionen men inte av dess likvidering. Lärdomar finns givetvis att hämta från det kubanska exemplet, men de är inte alltid av positiv karaktär.

Att det parti som representerar den nya härskande klassen under socialismen; *proletariatet*, inte skall ha inflytande genom statsmakt, utan helt separeras från den, är lika befängt som då revisionisten Kautsky menade att proletariatet inte får göra sina *klassorganisationer* (För klasskamp) till *statsorganisationer* (För utövandet av den proletära diktaturen, vilket också är klasskamp). Om detta har Lenin följande att säga:

Nu framträder en person, som gör anspråk på att fortfarande vara marxist, och förklarar, att det i sin helhet organiserade proletariatet, som för den "avgörande kampen" mot kapitalet, *inte* får göra sin *klassorganisation* till *statsorganisation*.³¹

Vidare förklarar Lenin:

Den som på allvar delat den marxistiska åsikten att staten inte är någonting annat än ett maskineri, varigenom den ena klassen undertrycker den andra, den som en smula tänkt sig in i denna sanning skulle aldrig kunna hemfalla åt en sådan absurditet som att proletära organisationer, vilka kan besegra finanskapitalet, inte skulle få förvandlas till statsorganisationer. Just på denna punkt avslöjade sig småborgaren, för vilken staten "i alla fall" är någonting som står utanför eller över klasserna. Varför skulle det i själva verket vara tillåtet för proletariatet, för "*en enda klass*", att föra ett avgörande krig mot *kapitalet* som härskar inte bara över proletariatet utan över hela folket, över hela småbourgeoisin, över alla bönder - men varför skulle det vara otillåtet för proletariatet, för "*en enda klass*", att förvandla sin

³¹ Lenin, V.I., *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*, Göteborg 1974, sid 47.

organisation till statsorganisation? Därför att småborgaren *fruktar* klasskampen och inte för den till sitt slut, *till dess huvudmål*.³²

Arbetarråd/Sovjeter, bondesovjeter, folkmiliser, revolutionära fackföreningar eller andra organisationer som på något sätt spelar en revolutionär roll i något specifikt historiskt exempel, är alla *klassorganisationer* och måste givetvis också bli *statsorganisationer*, bli verktyg för den röda makten. Den organisation som främst måste finnas med i beräkningen är "klassens parti". Ingen statsmakt som erövrats i revolution kan hållas länge utan den nya härskande klassens starka revolutionära parti.

Att det som i Kommunistiska Partiets program står skrivet, att det i den socialistiska demokratin "ingår religionsfrihet, åsiktsfrihet och strejkrätt", är enligt min mening helt korrekt.³³ Detta är självklarheter. En sak som dock är oroande är att många företrädare och medlemmar i partiet och ungdomsförbundet, speciellt då de talar med människor utanför sina led, parafaserar paragrafen som handlar om att "socialismen inte utesluter flerpartisystem".³⁴ Detta med andemeningen ATT det kommer att finnas flerpartisystem, där alla åsiktsriktningar och klasser har pressfrihet och rättigheten att öppet verka för sina idéer. Om det på samma gång ska gälla åsiktsfrihet och demokrati för alla klasser med rätten att organisera sig i partier på lika villkor som proletariatet, är detta inte konstigt resonerat och inte heller en feltolkning. Möjligen en lite liberal tolkning, men fullt rationellt i alla fall. Felet ligger främst hos partiprogrammet, bristen på skolning samt hos den allt mer pragmatiska och opportunistiska hållningen hos partiet.

Opportunistiskt tolkat skall alltså den tidigare härskande klassen rumstera fritt i socialismens politiska liv med samma förutsättningar som proletariatet. Tänk er dessutom hur mycket kapital och hemliga medel dessa "partier" kommer att erhålla i stöd från sina klassbröder i utlandet och från imperialistiska makter som vill störta arbetarstaten. Det kommer att gå illa för denna rena och demokratiska socialism. Det kommer att kosta många människoliv och bli ett stort nederlag för socialismen och arbetarklassen. Minns Chile 1973 och minns Indonesien 1965.

Anders Carlssons artikel om Socialismens demokratiska erfarenheter³⁵ tar också upp frågan om demokratin och diktaturen under socialismen. Främst ur i en historisk kontext. Artikeln kan sägas utgöra ett radikalt alibi i vissa avseenden då lite av innehållet i den stämmer med hur partiet behandlar frågan i övrigt, inte ens i partiprogrammet. I delar är artikeln en ljuv musik för de medlemmar som i motvind försvarat Stalin i partiet under många år. Detta då den lyfter fram Stalin på ett nytt och annorlunda sätt och dessutom är skriven av partiets ordförande som tidigare gjort sig känd för att vara mycket "kritisk" till Stalin. I övrigt finns det många kloka resonemang och för frågan intressanta beskrivningar med i artikeln. Carlsson säger bland annat att, "*Om folket placeras på politikens åskådarläktare, så går socialismen åt helvete*".³⁶ Med denna slutsats kan vi inte annat än instämma. Men Carlssons artikel är ett klurigt hantverk. Har finns många vinklar och kryphål som alla leder till "erfarenheter" som är minst sagt i strid med min och andra marxist-leninisters uppfattningar.

För det första gör Carlsson en stor sak av Lenin som pragmatiker. Det är allmänt känt att Lenin och många andra framstående revolutionärer som verkligen uppnått någonting konkret, har just denna sida. Men Carlsson tar detta till det extrema och utgår mer eller mindre ifrån

³² Lenin, V.I., *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*, Göteborg 1974, sid 47 f.

³³ Program, *Detta vill Kommunisterna, Kommunistiska Partiets program och stadgar*, Göteborg 2008, sid 19.

³⁴ Program, *Detta vill Kommunisterna, Kommunistiska Partiets program och stadgar*, Göteborg 2008, sid 18.

³⁵ Carlsson Anders, *Om socialismens demokratiska erfarenheter*, Klasskampen nr 5, 2008.

³⁶ Carlsson Anders, *Om socialismens demokratiska erfarenheter*, Klasskampen nr 5, 2008.

tesen; att inga regler gäller, inga principer eller förutfattade mallar. Inte ens historiska erfarenheter verkar det som. Varför? Ja bland annat för att Lenin använt ordet "i allmänhet"

Den springande punkten i detta resonemang är de små orden "i allmänhet". Lenin frångick som sagt aldrig det demokratiska temat i "Staten och revolutionen", men var tid kräver sin lösning, varvid frågan om den proletära diktaturens organisering inte kan avgöras utifrån några allmänna uppfattningar om hur det borde vara, eller utifrån vad som är föreskrivet i teorin, inte ens om man själv är pappa till den (som i Lenins fall), utan endast utifrån konkret analys av konkreta förhållanden.³⁷

Visst låter det marxistiskt, att viktiga ting som den proletära diktaturens organisering avgörs "utifrån konkret analys av konkreta förhållanden". I sammanhanget glöms det nu bort att Marx och Engels viktigaste erfarenhet, inte minst från Pariskommunen, men också från andra revolutioner låg till grund för uppfattningen att den härskande klassen måste undertryckas av arbetarklassen om kommunismen slutligen skall segra. Det glöms också bort att Lenin aldrig vek från denna uppfattning utan alltid tog strid mot de opportunisterna som angrep just denna för marxismen grundläggande princip gällande socialismen. Detta gällde såväl innan som efter revolutionen. Ingenstans viker Lenin från de viktigaste principerna även om taktik och politiska linjer ändras efter rådande *konkreta förhållanden*.

Strider verkligen Lenins uppfattningar om den proletära diktaturen då han skrev *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*³⁸ 1918 och då han skrev *Staten och revolutionen*³⁹ 1917? Nej, jag anser inte att det föreligger några principiella motsatsförhållanden. Utifrån Carlssons snirkliga resonemang blir slutsatsen att vi kommunister inte behöver några för marxismen grundläggande principer utan i allt kan lita till vår pragmatism. Carlsson ifrågasätter inte bara den proletära diktaturen utan som ett led i detta även tesen om "partiets ledande roll" under socialismen. Han använder de borgerliga krafterna som förrådade socialismen, den revisionism som förklädd till marxism förkunnade fullständiga irrläror, och kallar detta för "partiets ledande roll" och för "partiets diktatur". En kommunist menar något helt annat med denna "ledande roll". Revisionismen i exempelvis Sovjetunionen handlade aldrig om det proletära partiets ledande roll på det sätt Carlsson antyder. Hade proletariatets parti behållit sin ledande roll med hjälp av klassen och massorna, så hade utgången sett annorlunda ut för den revolutionära processen i Sovjetunionen. Historiens socialistiska erfarenheter visar inte bara på brister och fel angående arbetarnas och folkets delaktighet. I Sovjetunionen utvecklades också ett *diktatoriskt underskott* sett ur ett proletärt perspektiv. Proletariatet förlorade greppet över diktaturen och därigenom också över demokratin.

Men låt oss kort återgå till frågan om Lenins *pragmatism*. Uppfattningen att Lenin på grund av sin pragmatism skulle ha haft ett "sorglöst förhållande till ideologin" är något som faktiskt tagits upp tidigare, av ingen mindre än Josef Stalin. I sitt berömda verk *Leninismens grunder*⁴⁰ där Stalin förklarar Lenins vidareutveckling av och bidrag till den marxistiska läran. Idag förringas detta och andra för den kommunistiska rörelsen avgörande och betydande verk av Stalin med brasklappar på partiets hemsida. Ursäkter för att man säljer dem trots att de skrivits av just Josef Stalin. Så här står det om *Leninismens grunder*:

Ibland blir det lite väl förenklat för en svensk revolutionär på 2000-talet. Men så skrev inte heller Stalin för framtiden, utan för sin samtid. Ibland blir det lite väl mycket Lenincitat...

³⁷ Carlsson Anders, *Om socialismens demokratiska erfarenheter*, Klasskampen nr 5, 2008.

³⁸ Lenin V.I., *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*, Göteborg 1974.

³⁹ Lenin, V.I., *Staten och revolutionen*, Göteborg 1983.

⁴⁰ Stalin, J.V., *Leninismens Grunder*, Göteborg 1983.

...Leninismens grunder” bör läsas som en kortfattad och lättförståelig förklaring till den revolutionära marxism-leninism som vägrade ge upp det socialistiska målet. En bra introduktion som självklart måste läsas utifrån den tid den skrevs i...⁴¹

Kanske anser inte partiet att Stalins beskrivning av Lenins teori är korrekt och att Stalin är för "enkel", men likväl vill jag här lyfta fram vad Stalin har att säga om Lenins förhållande till ideologin och teorins betydelse för den proletära rörelsen. Stalin menar att uppfattningen att Lenin skulle vara helt sorglös i förhållandet till teorin och filosofin är felaktigt och besynnerligt. Stalin skriver följande:

Jag måste säga att denna mer än besynnerliga uppfattning om Lenin och leninismen är fullständigt oriktig och i intet avseende motsvarar verkligheten, att praktikernas strävan att med en axelryckning avfärda teorin strider mot leninismens hela anda och innebär stora faror för vår sak.⁴²

Anders Carlssons och andra personer i ledande ställning inom Kommunistiska Partiet och RKU har länge odlat denna pragmatism och denna nonchalans gällande ideologin. De försöker hela tiden tala om för oss hur nutidens kommunistiska rörelse inte kan byggas på gamla principer samt hur de som står fast vid de revolutionära innehåll i den vetenskapliga socialismen är "dogmatiker" och "sektarister". Värt att understryka i sammanhanget är att precis samma åsikter har framlagts av revisionister och opportunisterna under hela den kommunistiska rörelsens historia. I Sverige har detta sätt att angripa försök till att försvara ideologin varit mycket vanliga. För att nämna ett viktigt exempel så bör man se till då SKP allt mer förföll till opportunisterna under femtiotalet. Alla försök att påtala politiska brister eller avsaknaden av studier och osv. avfärdades som just sektaristisk och dogmatisk.⁴³ Revisionisterna i SKP:s Centralkommitté gick till angrepp mot Set Persson, Nils Holmberg och andra marxist-leninister som påtalade motsägelserna mellan partiets politik och marxism-leninismen. Detta med samma pragmatiska trams om att var tid har sina specifika förutsättningar varav ingen hänsyn till ideologin eller tidigare revolutionära lärdomar behöver beaktas.

Inget av de resonemang som gäller vikten av folkmakten, arbetarklassens och massornas deltagande i politik eller administrationen under socialismen, är någon ny revolutionerande upptäckt av Anders Carlsson. Antirevisionister har tagit upp dessa frågor allt sedan revisionisternas maktövertagande i Sovjetunionen. Det främsta exemplet är den kinesiska kritiken av Chrusjtjov-revisionismen i Sovjetunionen och kampen mot revisionismen i Kina under kulturrevolutionen. Hur Carlsson nästan helt glömmer att ta upp socialismens demokratiska erfarenheter i förhållande till kampen mot revisionismen i Kina och kulturrevolutionen är minst sagt märkligt. Men han glömmer bara nästan, för visst behandlas frågan i en rad: "*Mao Tse-tung försökte återföra revolutionen till folket genom kulturrevolutionen, vilket var väl tänkt fast det gick fel*".⁴⁴

Vi bör alla lyfta på hatten för denna pedagogiska summering av en historisk process som innefattade hundratals miljoner människor och som förändrade världen för alltid.

Just dessa frågor, att lita till massorna för att föra vidare revolutionen under socialismen och besegra dess fiender, var centrala för Mao Tse-tung och de kinesiska revolutionärerna. Kulturrevolutionen var en antirevisionistisk revolution. En revolution för att involvera de breda massorna i politiken, kulturen och administrationen av det nya samhället. Carlsson anser inte att de gjorde ett bra arbete, uppenbarligen. Men att frågan var central i denna stora

⁴¹ <http://www.kommunisterna.org/proletarkultur/bocker/leninismens-grunder>

⁴² Stalin, J.V., *Leninismens Grunder*, Göteborg 1983, sid 22.

⁴³ Persson Set, *Till försvar för kommunismen, En minneskrift över Set Persson*, MLK Stockholm 1971, sid 53.

⁴⁴ Carlsson Anders, *Om socialismens demokratiska erfarenheter*, Klasskampen nr 5, 2008.

process som påverkat alla kommunistiska rörelser i världen och som i Kina involverade hundratals miljoner, kanske borde göra det värt att nämna och förhålla sig till då man talar om socialismens demokratiska erfarenheter. Jag tror inte Carlsson är omedveten om att kulturrevolutionen var en betydligt viktigare avgörande process, än det lilla ideologiska projekt som *gick fel*, som han vill ge bilden av. Kommunistiska Partiet har också tidigare i sin analys av denna stora revolution givit uttryck ungefär den samma syn som den kinesiska kapitalistregimen.

Kulturrevolutionen förändrade livet för miljoner fattiga som för första gången fick makt och inflytande över sina liv. Flera nya områden gjordes tack vare kulturrevolutionen tillgängliga för de "jordens fördömda" som alltid hållits nere av de härskande och utbildade klasserna. Kulturen och vetenskapen blev för första gången i Kinas historia folkets rättmätiga arena. Även på ekonomins, sjukvårdens och utbildningens område genomfördes framsteg. Många av de planerade eller påbörjade reformerna och projekten från "det stora språnget" slutfördes under kulturrevolutionen. Bilden av denna process som rent kaos från morgon till kväll med skrikande rödgardister i varje gathörn är en överdriven karikatyr som förvränger den historiska sanningen. Kulturrevolutionens kanske viktigaste positiva sida var vitaliseringen av marxismen-leninismen och antirevisionismen. Utan Maos och de kinesiska kamraternas kamp mot inhemska försök att föra in landet på den kapitalistiska vägen, utan deras polemik mot den Sovjetiska och Jugoslaviska urartningen, skulle inte Kommunistiska Partiet existera överhuvud taget idag. Partiet tillhör historiskt sett den nya starka och revolutionära strömning som föddes inspirerad av kulturrevolutionen, maoismen och folkkriget mot imperialisterna i Vietnam. Runt om i hela världen bildades nya partier och organisationer som utmanade de gamla förfallna revisionistpartierna. I Sverige gjordes detta av KFML och KFML(r) samt några mindre organisationer. Carlsson utelämnar, förenklar och fuskar bort sanningen för att han är motståndare till maoismen och antirevisionismen. Så låt oss därför se ett exempel på hur Mao resonerade kring frågor rörande proletariats diktatur.

Så här definierar Mao demokratin för folket under proletariats demokratiska diktatur 1957, redan innan den stora polemiken och kulturrevolutionen:

Vem är det som utövar denna diktatur? Naturligtvis måste det vara arbetarklassen och hela det folk som den leder. Diktatur kan inte tillämpas inom folkets led. Folket kan omöjligen utöva diktatur över sig självt; inte heller bör en del av folket förtrycka en annan del. Lagbrytare bland folket behandlas så som lagen föreskriver, men detta är något principiellt annat än när diktaturen används för att undertrycka folkets fiender.⁴⁵

Mao fortsätter med viktiga principer för demokratin:

I folkets led måste den demokratiska centralismen tillämpas. Vår grundlag stadgar, att medborgare i Folkrepubliken Kina åtnjuter yttrandefrihet, processionsfrihet, demonstrationsfrihet, religionsfrihet osv. Vår grundlag föreskriver också, att statsorganen skall tillämpa demokratisk centralism och stödja sig på massorna; att statsorganens personal måste tjäna folket.⁴⁶

Men som alla kommunister vet måste frågan om diktaturen mot de reaktionära klasserna vara en avgörande del av den nya ordningen. Maos definition är följande:

Vad är detta för slags diktatur? Dess första uppgift är att undertrycka de reaktionära klasserna och elementen och de utsugare i landet som sätter sig upp mot den socialistiska revolutionen, att undertrycka alla dem som försöker att omintetgöra vårt socialistiska uppbyggnadsarbete; dvs., att lösa motsättningarna mellan oss och fienden i landet. Exempelvis genom att arresteras, rannsaka och döma vissa

⁴⁵ Tse-tung, Mao, *Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket*, Politiska skrifter i urval, Stockholm 1967, sid 216.

⁴⁶ Tse-tung, Mao, *Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket*, Politiska skrifter i urval, Stockholm 1967, sid 216.

kontrarevolutionärer och under en viss angiven tid beröva godsägare och byråkratkapitalister rösträtt och yttrandefrihet - allt detta faller inom ramen för vår diktatur.⁴⁷

Med andra ord: Demokrati för dem som utövar diktaturen; arbetarklassen och folket. Diktatur för de tidigare förtryckarna och kontrarevolutionärerna. Som Mao uttrycker det så kan det aldrig råda demokrati för proletariatet där det också är demokrati för bourgeoisin.⁴⁸ Det är just detta klassperspektiv som både Marx och Engels ursprungligen framhåller och som Lenin försvarar mot småborgerliga "demokraters" attacker. Alla klassamhällen är en form av diktatur då en samhällsklass alltid är den härskande:

Sålunda är varje form av klassamhälle - slavsamhälle, feodalsamhälle eller kapitalistiskt samhälle - den härskande klassens diktatur. Statsmaktens former varierar. I det kapitalistiska, dvs. det borgerliga, samhället kan den vara mer eller mindre demokratisk; den kan tillåta parlamentariska val baserade på allmän rösträtt; men den är likväl en diktatur - "*en bourgeoisins diktatur maskerad i parlamentariska former*".⁴⁹

Detta klassperspektiv anser jag saknas i stora delar i Carlssons text. Detta är i än större utsträckning fallet i den dagliga politiska verksamheten, då beskrivningen som partiets medlemmar och ledare gör av den socialistiska demokratin helt saknar skärpa och klassperspektiv. Som Kautsky talar man i dag i Kommunistiska Partiet främst om demokrati i "allmänhet". Mot detta sätt att beskriva och betrakta demokratibegreppet hävdar Lenin, att en marxist aldrig glömmer att ställa frågan: "För vilken klass?"⁵⁰. Att tala om demokrati på det sätt som småborgaren förstår begreppet, för att på detta sätt göra sig rumsren och bekväm, är opportunt och sår en felaktig uppfattning om revolutionens och den proletära demokratiska diktaturens sanna karaktär. Att inte förstå att partier och stat INTE är ting som står över eller vid sidan av klasserna är totalt omarxistiskt. Att hävda att huvudfaran mot socialismen ligger i partiets ledande roll blir att bortse från klasserna. Det är en kränkning av marxismen-leninismen.

Ett parti tjänar antingen en klass eller en annan, det är en marxistisk grunduppfattning. Att lösningen skulle ligga i att arbetarklassens parti inte tar en ledande roll, utan ersätts av många partiers ledande roll eller av ett stort paraplyparti för alla klasser med underpartier inom sig självt, är befängt. Det är en lärdom av socialismens demokratiska erfarenheter som endast småborgare och revisionister kan komma fram till. För den som hyser sådana villfarelser är det lätt att vara optimist som Carlsson:

Revolutionen i Venezuela följer oortodoxa vägar, varvid det är omöjligt att säga hur det kommer att gå. Men i Venezuela får vi kanske se ett verkligt socialistiskt flerpartisystem, som i Ryssland åren efter 1917. Det är i alla fall en intressant möjlighet.⁵¹

Bortsatt från all som går att påpeka angående den "bolivarianska revolutionens" fredliga och demokratiska väg mot socialismen, kan man undra hur Carlsson verkligen ser på den ryska revolutionen. Hur var det med detta vackra flerpartisystem? Det var totalt ohållbart och höll på att kosta revolutionen nederlag.

En företrädare för ett av dessa "partier" sköt Lenin i ett attentat 1918? (Han överlevde som tur var). Socialistrevolutionära partiet, som organisationen hette, ansåg precis som medlemmen och skytten Fanny Kaplan, att Lenin och bolsjevikerna svikit revolutionen och infört "partiets diktatur" i motsatsförhållande till socialistisk demokrati. Carlsson har inte skjutit Lenin, men väl hans principer. Den som på allvar menar att den Bolivarianska revolutionen kan segra på

⁴⁷ Tse-tung, Mao, *Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket*, Politiska skrifter i urval, Stockholm 1967, sid 215.

⁴⁸ Tse-tung, Mao, *Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket*, Politiska skrifter i urval, Stockholm 1967, sid 217.

⁴⁹ Lenin, V.I., *Collected works*, Band 30, Moskva 1960-1970, sid 100.

⁵⁰ Lenin, V.I., *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*, Göteborg 1974, sid 16.

⁵¹ Carlsson, Anders, *Om socialismens demokratiska erfarenheter*, Klasskampen nr 5, 2008.

de vägar den idag följer, är ute på hal is och kommer att bli besviken. Inte bara Carlsson antyder denna hoppfullhet inför den fredliga reformrevolutionen i Latinamerika, många i Kommunistiska Partiet delar hans inställning. Den person som kallar sig kommunist och marxist-leninist men samtidigt betraktar klasskampen och revolution utifrån det här synsättet, har slagit in på en rakt igenom revisionistisk hållning till frågan om klassherravälde, stat och revolution. Chrustjev och andra förkunnare av den "moderna" revisionismen (Idag är den inte så modern längre) försökte propagera för att det under deras tid uppkommit nya förutsättningar för socialismens seger. Förutsättningar och möjligheter att på fredlig väg med parlamentariska medel genomföra övergången mellan kapitalism och socialism. Mao och andra antirevisionister bekämpade denna revidering av marxismen-leninismen och historien har givit dem rätt, inte Chrustjev. Några sådana nya förutsättningar fanns inte och istället förvandlades sakta men säkert de "socialistiska" länder som vägledades av revisionistiska ledare och partier till borgerliga och kapitalistiska samhällen. I vår tid föreligger än mindre bevis för att någon revolution skall vara möjlig utan väpnad kamp, ett ledande avantgarde och proletariats diktatur. Tvärtom visar historien och avsaknaden av socialistiska stater som baser för världsrevolutionen på vikten av en hårdare linje i frågan om proletariats diktatur, frågan om den väpnade revolutionen och på vikten av partiets ledande roll. Att okritiskt hylla de latinamerikanska folkrörelserna som *revolutionära* medan den väpnade kampen världen över glöms eller skylles över i partiets tidning och i det internationella solidaritetsarbetet, är opportunistiskt och visar i bästa fall på ren och skär naivitet. Det är alltid positivt med progressiva rörelser och klasskamp, även i Venezuela. Men är deras väg en möjlig väg till socialismen? En marxist-leninist måste ge ett nekande svar. Endast om den fredliga och reformistiska rörelsen utvecklas i riktning mot en verklig revolutionär rörelse vägled av en revolutionär ideologi med en stark ledande kraft kommer socialismen att segra.

Hotet mot den socialistiska revolutionen kommer av all historisk erfarenhet från kontrarevolution och från borgerliga krafter inom landet, staten och partiet, understött av olika vacklande element och samhällsklasser samt av extern imperialism. Därför är det av högsta vikt att göra folket delaktigt i revolutionen och styret, att inte enbart omfördela det materiella eller ändra produktionsförhållandena, utan att också genom verklig demokrati bland folket skapa ny kultur och nya ideal. Hur en svensk socialism skulle se ut och hur diktaturen kommer att tillämpas är en fråga som kampen och framtiden får utvisa. Den handlar inte om en strikt mall och är inte skrivet i sten. Den absurda pragmatiska principlöshet och vurmandet för fredliga medel som Kommunistiska Partiet idag företräder är dock orealistiskt och ovetenskapligt. Den reviderar all historisk erfarenhet och hela den revolutionära idologin till spillror. Det är heller inte en fråga för framtiden eller något kommunister inte skall bry sina huvuden över för ens dagen efter revolutionens seger. Det är en klassiskt drag hos revisionister och opportunisterna, att tro att revolutionen kommer av sig själv och att revolution och proletariats diktatur inte behöver diskuteras. De är ofta determinister när det passar. Likt då Anders Carlsson på den 16e kongressen menade att dagens kommunister inte behöver lyfta fram "personer" eller syssla med "personkult" då Marx och Lenins verk med flera, säkerligen hade producerats av någon annan om de ej funnits till hands. De bygger i revisionisten Bernsteins anda sin rörelse för rörelsens egen skull. Slutmålet är inte relevant utan en vacker vision som det är trevligt att tala om på 1 maj. Småborgerliga vurmanden för "demokrati" i allmänhet och fördömandet av tidigare socialistiska försök som auktoritära, är opportunistiskt och ett sätt att smita från det obehagliga att behöva sätta revolutionen på agendan.

Proletariats diktatur innebär att arbetarklassen och folkets flertal ges total makt och inflytande över alla samhällets områden. Det innebär att proletariatet ges fördelar, ekonomiskt, rättsligt, och kulturellt över de tidigare förtryckarna. Inte enbart genom sina massorganisationer, fackföreningar och kollektiv utan främst genom sitt eget parti: Det

kommunistiska partiet. Proletariatets demokratiska diktatur måste råda för att såväl försvara den nya revolutionära makten som för att undertrycka de tidigare härskande borgarna och reaktionärerna. Detta för att krossa tidigare hierarkier och klassförhållanden. Endast den proletära demokratiska diktaturen kan bryta ned klassamhällets strukturer och hierarkier och föra oss fram mot det klasslösa och egendomslösa samhället. Klassernas och med dessa även statens bortdöende, kan bara ges förutsättningar att lyckas genom proletariatets diktatur. Den som bortser från detta är inte marxist. För att vinna makten behöver proletariatet beväpna sig och sedan försvara sin makt med våldsmonopol likt alla härskande klasser alltid gjort. Ett parti som inte vågar stå för och förklara begreppet "proletariatets diktatur" och den socialistiska revolutionens verkliga innebörd förvanskar marxismens kärna. Har vi efter 40 års kamp glömt vad Lenins verk "Staten och revolutionen" handlade om? (Inte att förväxla med Carlssons "Staten och demokratin"). Det verkar som om så är fallet. Så här beskriver Lenin en av marxismens viktigaste och mest grundläggande lärdomar:

Det viktigaste i Marx lära är klasskampen. Så brukar man mycket ofta säga och skriva. Men det är inte riktigt. Och ur denna oriktighet framgår mycket ofta en opportunistisk förvanskning av marxismen, en förfälskning av marxismen för att göra den antaglig för bourgeoisin. Ty läran om klasskampen är *inte* skapad av Marx utan av bourgeoisin före Marx, och den är i stort sett *antaglig* för bourgeoisin. Den som erkänner *endast* klasskampen är ännu ingen marxist, det kan visa sig att han ännu inte trätt ut ur det borgerliga tänkesättets och den borgerliga politikens ram. Att inskränka marxismen till läran om klasskampen, innebär att stympa marxismen, att förvanska den, att reducera den till det, som är antagligt för bourgeoisin. Marxist är endast den, som *utsträcker* erkännandet av klasskampen till erkännandet av *proletariatets diktatur*. Här ligger den djupaste skillnaden mellan marxisten och den vanliga små- (och även stor-) borgaren. Med denna prövosten bör man kontrollera, huruvida man *verkligen* förstår och erkänner marxismen. Och det är inte att förundra sig över att, när Europas historia *praktiskt* ställde denna fråga för arbetarklassen, inte bara alla opportunister och reformister, utan även alla "kautskyister" (personer, vacklande mellan reformism och marxism) visade sig vara ömkliga kalkborgare och småborgerliga demokrater, som *förnekade* proletariatets diktatur.⁵²

Kommunistiska Partiet, dess ledning i synnerhet, står idag inte upp för principen och den marxistiska grundpelaren om proletariatets diktatur. Endast gömt på ett ställe i ett bortglömt kapitel av partiets program nämns detta för borgarna skrämmande begrepp. Istället läggs en rad otydliga och mer "snälla" fraser fram för att beskriva socialismen. I den defensiva och reviderande kontext som man i Kommunistiska Partiet talar om "Socialismen som förnekelse av kapitalismen" och att vi har att lära av "socialismens erfarenheter av demokratiska underskott", bör betraktas som det småborgerliga skräp det faktiskt är. Jag upprepar med Lenin att den som endast erkänner klasskampen men inte proletariatets diktatur bör kanske kontrollera, huruvida hon eller han *verkligen* förstår och erkänner marxismen. Frågan om proletariatets diktatur handlar inte om ordval eller om taktik. Det handlar om en grundläggande förståelse för marxismen. Allt klassherravälde handlar i grunden om vapenmakt och produktionsförhållanden. Kommunistiska Partiet har förfallit till att bli en del av den gröt av småborgare som framhäver sig själva som auktoritetsfiender och som "upplysta demokrater", till skillnad från de "gangstermässiga" bolsjevikerna som man menar drogs med felaktiga kulturella idéer från det gamla Tsarrysland. Många småborgerliga socialister dömer historiens revolutionärer snarare än att de lär sig något av dem. Engels lärdomar av den revolutionära kampen och Pariskommunen talar sitt tydliga språk. En lärdom som tusenfalt har besannats idag:

Varför nöjer sig auktoritetsfienderna inte med att skrika mot den politiska auktoriteten, mot staten! Alla socialister är ense om, att den politiska staten och med den även den politiska auktoriteten kommer försvinna som en följd av den kommande socialistiska revolutionen, d.v.s. att de offentliga funktionerna kommer förlora sin politiska karaktär och förvandlas till enkla administrativa funktioner, som vakar över de sanna sociala intressena. Men auktoritetsfienderna kräver, att den auktoritära politiska staten avskaffas

⁵² Lenin, V.I., *Staten och revolutionen*, Göteborg 1983, sid 37f.

i ett slag, innan de sociala förhållandena, som framkallat den, är tillintetgjorda. De kräver, att den sociala revolutionens första åtgärd skall vara auktoritetens upphävande. Har dessa herrar någonsin sett en revolution? En revolution är avgjort den mest auktoritära sak som finns: det är en handling, varigenom en del av befolkningen påtvingar den andra sin vilja medelst gevär, bajonetter och kanoner, alltså de mest auktoritära medel man kan tänka sig; och **om kampen inte skall vara förgäves, måste det segrande paritet hävda sitt herravälde med hjälp av den skräck, som dess vapen inger de reaktionära.** Hade Pariskommunen kunnat hålla sig längre än en dag, om den inte hade använt sig av det väpnade folkets auktoritet gentemot bourgeoisin? Kan vi inte tvärtom förebrå den, att inte i tillräcklig grad använt sig av den?⁵³

Jag förebrår inte SUKP(b) eller KKP för "ett demokratiskt underskott". Ett sådant förhållningsätt är småborgerligt. Jag förebrår inte utan lär mig, att det väpnade folket auktoritet inte i nog hög grad användes för att undertrycka klassfienden. Med proletariats och folkets väpnade makt står och faller den proletära demokratin och diktaturen. Framtida revolutionära rörelser måste använda sig av denna *auktoritet* i högre utsträckning och mer målmedvetet än tidigare, för att inte på nytt bli besegrade. Rädslan för den proletära demokratin och diktaturen, att inte våga ta upp den och tala klarspråk, är en sida av samma antikommunistiska rädsla som hyses av borgare och småborgare i alla politiska läger. En rädsla för förlorade friheter och individualism. Socialismen kommer att upphäva all exploatering och utsugning och samtidigt också borgarna som klass genom fortsatt klasskamp under proletariats diktatur. Det vi kommunister förespråkar är en utplåning av den borgerliga personligheten och friheten:

I det borgerliga samhället är kapitalet självständigt och personligt, under det att den arbetande individen är osjälvständig och opersonlig. Upphävandet av detta förhållande kallar bourgeoisin upphävandet av personlighet och frihet! Och med rätta. Det är förvisso fråga om upphävandet av den borgerliga personligheten, självständigheten och friheten.⁵⁴

Detta skrämmer borgaren och småborgaren även om denne utger sig för att vara marxist. En form av denna rädsla finns hos alla som i någon mån hyser borgerliga föreställningar, idéer eller har gemensamma intressen med bourgeoisin. Sanningen, att det krävs väpnad klasskamp, en våldsam revolution och en proletär diktatur för att upphäva alla det gamla samhällets exploaterande förhållanden, skrämmer även den mest "progressive" och socialistiskt sinnade borgaren och revisionisten. Därför finns en stark förnekelse och ett motstånd mot den revolutionära sanningen. Under pressen från det omgivande samhället och bourgeoisins hela superstrukturella arsenal bombas den kommunistiska rörelsen med antikommunism och förtal. Att ett parti eller en rörelse som inte ständigt härdas i kamp mot revisionismen och i klasskamp mot bourgeoisin, förfaller för småborgerliga avvikelser är inte konstigt utan mycket naturligt. När personer som vacklar i sin övertygelse får makten i en sådan rörelse är det alltid de ideologiska principerna rörande demokrati, diktatur och revolution samt historiesynen som överges stegvis. Vi har sett detta i alla försök att bygga revolutionära arbetarpartier i vårt land.

10 Den politisk makten växer ut ur en gevärspipa

Varje kommunist måste inse sanningen i dessa ord skriver Mao.⁵⁵ Detta är en sanning som upprepats i tusen och en former och exempel av stora revolutionärer. Från Marx och Engels, till Lenin, Stalin och Mao. Var finns denna sanning i Kommunistiska Partiets program, i partiets politik eller i praktiken och i medlemmarnas medvetenhet?

⁵³ Engels, Friedrich, *Om Auktoritet*, 1873.

⁵⁴ Marx, Karl & Engels, Friedrich, *Kommunistiska manifestet*, Göteborg, sid. 31.

⁵⁵ Tse-tung, Mao, *Problem rörande krig och strategi*, valda verk, bd II, sid 218. Även i citatboken, Stockholm 1994, sid 43.

Det står också skrivet om revolutionen i partiets program. I den dagliga politiska praktiken talas det aldrig om revolution men rent programmatiskt finns frågan behandlad i partiprogrammet. Men som sagt, i övrigt talas det så sällan det bara går om just revolution eller proletariats diktatur och andra otäckheter som Kommunistiska Partiet tror kan skrämja bort folk.

Men programmet är inte så "hemskt" för i det talas det främst om en "omvandling." Hur denna "omvandling" rent praktiskt ska gå till, beskrivs vagt som att "arbetarklassen med dess förbundna måste ena sig i klasskamp".⁵⁶ Frågan om det revolutionära våldet hänskjuts till efter socialismens införande. Här står det att borgarklassen på grund av att de mister sin ställning som härskande klass kommer att försöka återerövra den med alla till buds stående medel. "Därför måste de revolutionära krafterna, arbetarklassen och dess förbundna, även förbereda sig på väpnad kamp."⁵⁷ Om jag har förstått detta rätt, är det alltså möjligt enligt resonemanget i partiprogrammet, att besegra kapitalismen i ett imperialistiskt land, borgarklassen, deras mäktiga stat och våldapparat - med demokratiska medel!? Först efter att revolutionen är ett faktum kommer de tidigare härskarna och alla de reaktionära krafter som stödjer dem till insikten, att "det här var ju inte bra", och försöker sedan ta tillbaka makten. Vilken idioti!

För att upprepa en fråga som jag redan tidigare i denna skrift varit inne på: Hur kan Kommunistiska Partiet likt alla tidigare småborgerliga revisionister skjuta frågan om det revolutionära våldet på framtiden, till efter själva maktövertagandet? Kanske i hopp om att det aldrig blir verklighet med någon revolution? Det här strider mot allt förnuft och alla historiska erfarenheter av revolutionära processer i historien. Proletariats revolutionära krafter måste länge förbereda, beväpna sig och träna inför revolutionen. Väpnad kamp kommer att behöva föras innan maktövertagandet över statsmakten och produktionsmedlen. Det är just denna kamp som gör det hela möjligt.

Ett revolutionärt partis främsta uppgift är att bygga sin organisation till ett verktyg för revolutionen. En väpnad revolution. Den som förbereder sig idag äger morgondagen. Frågan om det revolutionära våldet och formerna för kamp och maktövertagande är inget som kan skjutas till efter revolutionen, då det aldrig kommer att bli någon sådan utan att folket beväpnar sig och organiserar sig under ledning av det revolutionära partiet. Detta för att offensivt attackera och ta över statsmakt och produktionsmedel. Inte enbart i defensivt syfte. Våldet har inte en enbart negativ roll i historien utan också en progressiv och positiv roll. Detta tål att upprepas även bland folk som utger sig för att vara marxister. Klasskamp har aldrig och kommer aldrig att begränsa sig till fredlig och ekonomisk kamp. Tvärtom har klaskampen under större delen av klassamhällets historia ytters begränsat kunnat verka med "fredliga" medel. Klasskampen har historisk främst handlat om olika former av våld mellan klasser. Det har existerat repressivt och reaktionärt våld för att undertrycka och exploatera. Det har också existerat revolutionärt och progressivt våld för att slå tillbaka eller befria. Varje revolution i historien som störtat ett gammalt reaktionärt samhällssystem i gruset, har genomförts med våldsamt och väpnad klasskamp. Detta våld har aldrig någonsin väntat till efter ett maktövertagande. Det hade i detta fall aldrig blivit något sådant maktövertagande eller någon revolutionär omvälvning. Våldet har tvärtom varit själva redskapet och ofta den förlösande kraften för de revolutionära klasserna eller klassen och dess förbundna, då de skapat historia. Samtidigt är det av vikt att understryka att "våldet", i dess olika former, främst är ett medel för kamp. För att en samhällsklass eller ett skikt av människor i ett samhälle skall utgöra en revolutionär kraft, i stånd att störta ett rådande system för att införa ett nytt, krävs

⁵⁶ Program, *Detta vill Kommunisterna, Kommunistiska Partiets program och stadgar*, Göteborg 2008, sid 16.

⁵⁷ Program, *Detta vill Kommunisterna, Kommunistiska Partiets program och stadgar*, Göteborg 2008, sid 17.

att de materiella förutsättningarna finns. Våldet i sig kan inte ensamt skapa nya samhällen utan är endast ett medel för olika krafter i historien.

En vanlig uppfattning hos opportunisterna som inte tar frågan om revolution på allvar och skjuter frågan om våldet på framtiden är, att revolutionen sker plötsligt och avslutas på kort tid. Bilden av en revolution är för dem några dagars tumult då folket drar ut på gatorna i protester och stoppar blommor i soldaternas gevär. Överheten vågar inte göra något och folket segrar. Sedan lever alla lyckliga i tusen år. Ingen revolution har gått till på detta sätt! En revolution handlar om en lång tidsperiod av klasskrig, både före maktövertagandet och efteråt. Säg den revolution i historien som inte hör samman med ett långdraget folkkrig, ett revolutionärt inbördeskrig, imperialistiska krafterns intervention för att krossa den nya ordningen? Vilken revolution har inte tvingats genomgå försök av kontrarevolutioner, klasstrider, sabotage och inre kamp mot reaktionära krafter i årtionden? Detta är inte gällande enbart för de socialistiska och antikoloniala revolutionerna utan även för de borgerliga eller tidigare historiska epokers revolutionära processer. Som exempel kan jag nämna engelska inbördeskriget/revolutionen, franska revolutionen, amerikanska revolutionen osv.

Således kan vi dra en klar slutsats: Kommunistiska Partiets partiprogram har en felaktig och mot marxismen motstridig uppfattning gällande våldets roll, tid och plats i revolutionen. Många av partiets medlemmar och ledares dagligpolitiska och praktiska behandling av frågan är än värre.

11 Om partiets organisering

I dag är det en lätt sak att konstatera att Kommunistiska Partiet inte längre bygger ett revolutionärt avantgarde av den typ Lenin förespråkade som det bästa verktyget för den proletära revolutionen. Mer liknar partiet, i struktur medlemskrav och ledarstil, ett ganska typiskt borgerligt-demokratiskt parti med lite radikalare politiska krav och en tydligare inriktning på arbetarklassen. Vilka inspirationskällor partiets nuvarande ledning har för sitt "partibygge" kan det enbart spekuleras om. Kanske går det att komma närmare svaret om man begrundar vilka partier och rörelser som Kommunistiska Partiet knyter vänskapsband med internationellt, samt vilka man lägger stor möda på att lyfta fram som positiva exempel i Proletären. Om man gör detta ser man tydligt att partiet fokuserar sig på kvantitativt stora partier av revisionistisk politisk tradition eller i en del fall på renodlade socialdemokratiska rörelser som har valframgångar och "brett folkligt stöd". Dessa organisationer och rörelser existerar som bekant i såväl Östeuropa, Latinamerika som i Sydeuropa. Men också mindre partier lyfts fram i positiv bemärkelse av Kommunistiska Partiet. Till partiets bästa vänner kan vi idag främst räkna socialdemokratiska norska *Rødt*, revisionisterna i Belgiens arbetarparti *PTB* samt det harmlösa ickerevolutionära *Kommunistisk Parti* i Danmark. Vare sig de stora masspartierna i Latinamerika eller de revisionistiska betongpartierna i Östeuropa är verkliga kommunistiska revolutionära partier. De gamla revisionisterna i Östeuropa spelar på nostalgi och missnöje likt vilket populistparti som helst. Oftast är de i praktiken utpräglat socialdemokratiska i allt utom namn och symboler. De latinamerikanska massrörelserna med sina stora ideologilösa ledare saknar verklig disciplin, medvetenhet och styrka för att någon socialistisk revolution ska genomföras. Bara det faktum, att ledare likt Chávez och Morales faktiskt tror sig kunna genomföra någon form av socialistisk omvandling utan ideologi, väpnad kamp eller krossande av staten, får varningsklockor att ringa för varje marxist-leninist. Men inte desto mindre är det denna tjugoförsta århundradets demokratiska och

parlamentariska socialism som inspirerar Kommunistiska Partiet. Organisationen ser ut därefter.

I dag bygger man ett parti för att delta i den borgerliga demokratin. Inte ett verktyg för revolutionen. Det finns inga ideologiska krav eller skolningskrav på medlemmar. Partiet saknar helt disciplin och medvetenhet kring organisation. Detta gäller även kamrater på höga poster.

Jag har funderat mycket på hur någon som kallar sig kommunist kan förespråka de borgerliga organisationsformerna, slapphet och liberalism? Det verkar inte ge rörelsen fler hängivna medlemmar och man drar snarare till sig fler element av fel sort. Sammanhållningen och organisationens kollektiva självförtroende har försvagats på grund av detta. Kommunistiska Partiet har med åren blivit allt mer en vänsterversion av Vänsterpartiet. Ett lite bitskare och mer självständigt VPK.

För se, hur fungerar vi människor egentligen? Varför utvecklas en yrkesstolthet, för att lyfta fram ett exempel? Ju svårare det är att förvärva yrket rent meritmässigt, ju mer meriter och skicklighet vi förvärvar, desto mer yrkesstolthet och benägenhet att ta sitt arbete på allvar. Arbetskläder och gemensamt yrkesspråk mm. förstärker den kollektiva samhörigheten. Det finns mycket att ta fasta vid samt att ta i beaktning från yrkeslivet och det övriga samhällets olika verksamheter och former av organisering. Men detta måste göras med försiktighet och aldrig på bekostnad av ideologi eller principer. När det handlar om att skapa en vilja till handling och uppoffring finns det inte någon sämre väg än att söka likna den borgerliga demokratins slappa valmaskiner, vilka i allt högre utsträckning avfolkas och isoleras från massorna. Ska man bygga ett revolutionärt avantgarde så räcker det inte att vara ett löst nätverk av individer som i någon mån bekänner sig till vänsteråsikter.

Desto mer lös organisation och medlemskrav, desto mindre mening och stolthet ligger i medlemskapet. Inga skyldigheter, inga regler, blir detsamma som inga möjligheter att utvecklas och berikas. Ingen ska lämnas utanför. Alla kan bidra på något sätt. Men nya former för medlemskap och organisering behövs i förhållande till dem som praktiseras idag av Kommunistiska partiet. Jag förespråkar en helt annan organisationsform än den partiet lagt sig till med sedan allt för många år.

Det finns rika lärdomar om organisering hos den kommunistiska rörelsen. Jag finner främst viktiga teoretiska grundvalar för praktik hos Lenin och Mao. Även hos andra revolutionärer och revolutionära rörelser, ja till och med hos fienden och hos motståndare kan kommunister finna inspiration och goda idéer för att forma vår rörelse så effektiv som möjligt. Så länge det görs på rätt sätt och inga av fiendens negativa idéer eller strukturer överförs till rörelsen.

Lenins viktigaste bidrag till den revolutionära ideologin anser jag vara lärdomarna om hur man faktiskt i praktiken applicerar den vetenskapliga socialismen på verkligheten och gör revolution. Ungefär detsamma kan sägas om Mao även om jag också skulle vilja framhålla stor vikt även vid andra delar av maoismen, som exempelvis teorin om motsättningar, folkkrigets strategi, kulturrevolutionen och den kinesiska kritiken av den moderna revisionismen. Här finns många lärdomar och i praktiken lyckade teorier som kan anpassas till och *tillämpas på* olika förhållanden, även på vår tid och kampen i ett imperialistiskt land. Dessa teorier är till sin grund obestridliga om man betecknar sig ett leninistiskt parti, marxist-leninister eller för den delen som kommunister.

Mycket av Lenins viktiga verk är polemik mot det han anser var felaktiga organisationsformer, arbetsätt och kampmetoder (Under givna förhållanden). Att förkasta

Lenins principiella teorier eller uppfattningar som sekterism, medan hans motståndares idéer görs till partiets politik, gör att man hamnar i motsägelse till marxismen-leninismen. Detta anser jag är fallet i Kommunistiska Partiet. Det viktigaste exemplet är kanske hur Lenin menar att ett revolutionärt parti inte enbart kan hänge sig åt ekonomisk kamp och reformkrav, utan alltid är skyldig att föra propaganda för revolution, socialism och kommunismen. Även då det råder ogynnsamma villkor, då anser han att det är extra viktigt. Exempel på hur Kommunistiska Partiets politik och organisation idag strider mot denna Lenins uppfattning har jag redan redogjort för i tidigare kapitel. Ett annat är den klara synen på staten och på vilka behov proletariatet har för sin organisering för revolutionen. Lenins och Bolsjevikernas balans mellan olika kampformer, öppet och hemligt arbete (klandestiniteten), säkerheten och cellorganisationen, är inget som hör till historieböckerna. Tvärtom är det under dagens omständigheter viktiga lärdomar och de bör utgöra riktlinjer och inspiration för alla som på allvar vill genomföra en socialistisk revolution. Partiet som behövs för något sådant måste se som sin uppgift att bli proletariatets högsta organisationsform. Ett avantgarde som skall leda hela klassen och folket i klasskampen och i den väpnade revolutionen fram mot kommunismen. Ett sådant parti måste onekligen bestå av hängivna och disciplinerade personer tillhörande arbetarklassens bästa och mest medvetna delar. Varje medlem måste sträva efter att vara skolande i den revolutionära ideologin och fullt kapabla att delta i organisationens arbete och inre demokrati. Var och en måste studera antirevisionismen så att inga revisionistiska ledare eller borgerliga krafter kan ta över och vrida organisationen åt fel håll.

Lenin menar också att det för den socialistiska kampen är ofullständigt med fackföreningar, sociala massrörelser eller partier av borgerligt demokratisk karaktär. Endast en skolad, disciplinerad, omutbar förtrupp till proletariatet som samtidigt har rötterna djupt bland klassen och folket kan sammanföra arbetarkampen och socialismen, leda klassen och massorna i störtandet av den härskande klassen och föra den revolutionära kampen till sitt slut. Detta är fakta. Historien har också visat att reformismen, den fackliga kampen och de sociala massrörelserna i sig självt aldrig lyckat genomföra revolutionära förändringar. Är det inte en starkt bevisad sanning, att reformismen enbart är en fin tanke som inte fungerar i praktiken. I vilket land har någonsin reformismen lett fram till någonting större eller långsiktigt, eller till socialism? Ingenstans och Aldrig. Det kommer heller inte att ske i framtiden. Det är en sanning som bevisats om och om igen genom arbetarrörelsens och den socialistiska kampens historia.

Meningen med ett parti av "leninistisk typ" ligger inte minst i synen på förhållandet mellan kvantitet och kvalitet. Kvantiteten är mindre viktig än kvalitén i partibygget. Speciellt under partibyggets fas, under än så länge fredliga och legala förhållanden. Endast under revolutionära situationer/inbördeskrig/folkkrig sväller organisationen ut till att omfatta större antal av massorna i den direkta kaderorganisationen. Detta innebär inte att ett parti inte skall byggas starkt även kvantitativt. Partiet måste arbeta för att organisera tiotusentals arbetare och revolutionärer i ett land som Sverige för att kunna betecknas som kvantitativt starkt. Kommunisterna måste bygga en stark och disciplinerad organisation som snabbt kan ändra sin taktik och sina kampformer allt efter situationen. Detta samtidigt som partiet alltid förblir omutbart och inte vacklar. Organisationens teoretiska skolningsnivå måste vara hög och säkerheten inom organisationen en prioritet. För att bredare knyta människor till rörelsen kan alternativa medlemsformer finnas istället för att allt är "låt gå". Hur formerna för detta kan se ut är beroende av omständigheterna, men amatörmässigheten och liberalismen i partiet är tendenser som står i motsättning till den leninistiska partiteorin.

Lenins parti av avantgardistisk typ står på inget sätt i motsättning mot ett brett massarbete. Alla revolutionära rörelser har utvecklat och stärkt sitt arbete bland arbetarklassen och massorna parallellt med ett stärkande av avantgardet. Massarbetet och eventuella enhetsfronter kan aldrig stärkas och nå framgångar utan ett starkt parti. Det kan heller aldrig finnas ett starkt parti utan massarbete och starka fronter där kommunister enar sig med vänner mot gemensamma fiender.

Att lägga medlemskrav, skolningskrav, disciplin, teoretiska begrepp och organisatoriska former åt sidan för att bli ett massparti eller ett borgerligt demokratiskt parti, är att inte längre vara ett leninistiskt parti. Detta är sant även om många av partiets medlemmar är leninister. Partiet blir "en flod utan vatten". Den som anser att Lenins och den kommunistiska rörelsens teorier inte längre är relevanta vad det gäller organisering bör framföra detta öppet och ärligt, inte i smyg förändra organisationsformen med byråkratiska och borgerliga metoder.

Jag vill mena att Lenin, Stalin, Mao och andra har mycket att lära oss om partiteori och frontarbete samt att detta är mer relevant än någonsin under nuvarande omständigheter. Detta på grund av situationen i världen med kapitalismen i djup kris, med folkliga uppror och en allt mer accelererande utveckling mot förändrade förutsättningar för revolutionär kamp. Den djupa ekonomiska krisen har de senaste åren alltmer fått stora verkningar, inte bara på USA:s och Europas system. Även många av de underutvecklade länderna och de nya industrinationerna i Asien har i allt högre grad drabbats hårt ekonomiskt, politiskt och socialt. I krisens och i de Imperialistiska krigens skugga växer allt större möjligheter fram för stärkandet av revolutionära krafter och för byggandet av organisationer med uppgift att krossa det kapitalistiska och imperialistiska systemet. Vi känner alla väl till de folkliga upproren och protesterna i Nordafrika och i de arabiska länderna. Vi har också bevittnat stort missnöje och uppror i väst i form av strejker, protester, upplopp och kravaller. Till och med USA har skakats av flera vågor av protester från arbetare, statsanställda, studenter, aktivister och fredsvänner. Senast i det som kallas *occupy wall street*. I Asien är de maoistiska rörelserna starka och vinner mark. Möjligheten att nydemokratiska revolutioner, framkallade av framgångsrika folkkrig blir verklighet inom en relativt nära framtid är inte otroligt. I en sådan situation är det kommunisternas uppgift att på allvar bygga revolutionära organisationer och att samtidigt stärka massarbetet. Det är däremot *inte* kommunisternas uppgift att bygga lösliga borgerligt-demokratiska och socialdemokratiska vänsterpartier. För att citera den Maoistiska ledaren Jose Maria Sison i ett tal som han höll under den nuvarande kapitalistiska krisen;

Definitely, we do not need a bourgeois labourite party, a social democratic party, a revisionist "communist" party nor any other brand of party that seeks to perpetuate the capitalist system and serves the narrow interests of imperialism and reaction.⁵⁸

12 Skolning och demokrati

Vad det gäller medlemskap finns inga krav idag i Kommunistiska Partiet. Vare sig gällande teoretisk skolning eller bekännelse till några revolutionära eller ideologiska grundsatser och principer. I Kommunistiska Partiet är alla medlemmar förenade på "övertygelsens grund", står det lite vagt i stadgarna. Som medlem i organisationen finns en stor spännvid för olika åskådningar och åsikter. Det går bra att hysa nästan vilka uppfattningar som helst inom ramen

⁵⁸ Sison, Jose Maria, *Speech to the 25th International Solidarity Affair*, By Prof. Jose Maria Sison. Chairperson, ILPS International Coordinating Committee.

för det vi kallar "vänster", så länge som inte partiledning och för dem viktiga politiska linjer ifrågasätts eller kritiseras. I dessa fall tas den "demokratiska centralismen" fram och dammas av för att riktigt klämma åt den som kritiserat. Många personer som blir medlemmar i partiet kommer direkt över från Vänsterpartiet och Ung Vänster. Få ges möjligheten till politisk skolning och utveckling och inga principiella och ideologiska krav ställs för medlemskap. Det verkar inte längre gälla några fasta regler för hur man blir medlem i Kommunistiska partiet. Ett skräckexempel är då particentralen utan att kontakta eller informera Umeåavdelningen väljer in en kamrat som varit medlem i Vänsterpartiet i Lycksele till avdelningen utan någon som helst stadgemässig procedur. Det kan mycket väl hända att denna kamrat är bra politiskt och någon som uppträder korrekt för partiet, men hur ska Umeåavdelningens kamrater veta det? Det kan lika gärna förhålla sig tvärtom. Det är långt från Umeå till Lycksele och än har inte någon kännedom om denna kamrats verksamhet eller åsikter nått kamraterna i Umeå, trots att flera år har gått. Dessutom är det en avdelnings ensak vilka medlemmar den väljer in i sin grundorganisation och inte partistyrelsen eller arbetsutskottets? Dörrarna har länge stått på vid gavel och borgerliga idéer och revisionistiska strömningar har haft fritt tillträde in i partiet. I Kommunistiska Partiet trängs vänstersocialdemokrater, alienerade vänsterpartister, revisionistiska realsocialistiskt influerade "kommunister". Här finns också före detta SKP:are, Fib:are, Anarkister och borgerliga feminister. Ja det går också att finna religiösa i partiets led. Längst ut på vänsterkanten finns personer som mer identifierar sig politiskt med det historiska arvet från KFML(r) än med dagens Kommunistiska Partiet, och konstigt nog finner nog med tröst i Knutna Nävar och partinostalgier för att kunna blunda för hur det verkligen ser ut i organisationen idag. Hela denna flora av åsikter och åskådningar visar kanske på en styrka och mångfald skulle nog en del försvara sig. Jag menar att detta är naivt och rent struntprat. Det finns mångfald av inspiration och influenser i alla revolutionära organisationer och rörelser men det som går att se idag gällande Kommunistiska Partiet är principlös enhet på lösan sand. Partiet är inte längre enat på en ideologisk och principiell grund och är inte en verklig enhetlig kraft. För en sådan enighet krävs öppen kamp om idéerna. Tvålinjekamp. Kamp mellan idéer och att öppet lösa motsättningar leder till enighet. Att överskylla motsättningar och principlöshet innebär stor skada för en kommunistisk rörelse. Ett sådant förhållningsätt leder till borgerliga idéers övertag och till en uppluckring av alla revolutionära principer. För att förtydliga tar jag inte principiellt ställning mot vare sig religiösa, partinostalgiker eller personer som har någon specifik bakgrund. I en kommunistisk organisation där skolningen är av hög kvalitet, samt där kampen öppet förs kring idéer och principer. Där tror jag dock att sammansättningen inte skulle se ut på det sätt den gör idag i Kommunistiska Partiet. Partiet skulle formas av revolutionärer och partiet skulle forma varje medlem till sann revolutionär.

Det går idag att se flera symptom av den bristande skolningen och liberalismen i organisationen. En sådan är avsaknaden av *kritik och självkritik*. Kritik inom partiet betraktas generellt som något negativt och få har någon vetenskaplig marxistisk uppfattning ifråga om att behandla motsättningar. Motsatsförhållanden och meningsskiljaktigheter skyles över och lyfts sällan till ytan för konstruktiv diskussion. Det är vanligt att problem eller felaktiga beteenden bortses ifrån på grund av en liberal inställning. Att stöta sig med någon kamrat genom att påtala fel eller brister betraktas ofta som mer negativt än att framföra kritik så att organisationen och kamraterna kan förbättras och utvecklas. Ingen är oskyldig i detta utan alla har en del i förfallet vad det gäller den utbredda pragmatismen och liberalismen inom organisationen. Vad det gäller den interna ideologiska kampen så råder det sedan mycket länge en påtaglig stiltje under vilken högern i partiets ledning länge ostört styrt organisationen bort från den revolutionära vägen. Det perfekta partiet existerar inte annat än på papperet och brister och fel kommer alltid att existera eller uppstå inom en kommunistisk organisation. Men avsaknad av tydlig ideologisk kamp inom rörelsen är inte ett tecken på "enhet" utan är

snarare en symptom som betyder förfall och kapitulation inför borgerliga idéer. Då Mao Tse-tung talar om att bekämpa *liberalismen*, talar han inte om Folkpartiet. Liberalismen inom den kommunistiska rörelsen är det småborgerliga inflytandet och urvattningen av ideologin som leder till slapphet, organisatoriskt och ideologiskt förfall.

Vi håller på aktiv ideologisk kamp därför att den är vapnet att säkra enhet inom partiet och de revolutionära organisationerna till förmån för vår kamp. Varje kommunist och varje revolutionär bör göra bruk av detta vapen.

Men liberalismen förkastar den ideologiska kampen och håller på en principiös fred och ger därmed upphov till en dekadent, kälkborgerlig hållning och framkallar politiskt förfall inom vissa organisationer och hos vissa individer i partiet och de revolutionära organisationerna.⁵⁹

Generellt besitter Kommunistiska Partiets medlemmar en högre politisk och ideologisk skolningsnivå samt medvetenhetsgrad än övriga vänstergrupperingar i Sverige. Detta betyder dock inte speciellt mycket. Skolningen är ur ett kommunistiskt perspektiv urusel och saknar planmässighet och kollektiv prägel. Det är upp till var och en. Jag har redan nämnt avsaknaden av skolningskrav. Jag bör också nämna bristen på grundcirkel för de som söker kontakt med organisationen. Enligt partiledningen räcker det att erkänna partiets program för direkt inval. Ofta har vederbörande inte ens läst programmet noggrant. Att som i Umeå och möjligen även andra avdelningar, låta samtliga intresserade som vill bli medlemmar genomgå grundläggande studier, har beskyllts för att vara elitism och sekterism. Att detta skulle vara utvecklande och klargörande för dem som vill bli medlemmar, har inte tagits i beaktande då denna kritik framförts. Att en organisation där varje medlem av kollektivet, åtminstone fått en grundläggande uppfattning om ideologin och organisationens mål, borde vara mer jämställd än motsvarande där skillnaderna är större, har helt bortsetts ifrån. Skolningskrav betyder inte att varje ny medlem behöver behärska eller förstå ideologin fullt ut. Vem gör det? Det betyder inte att personen ifråga ska tvingas läsa ett visst antal verk av marxismens klassiker eller dylikt. Kommunisterna lär sig och utvecklas tillsammans i kamp under hela sitt politiska liv. Grundläggande för medlemskap bör dock vara att den som träder in i organisationen genomgår grundläggande studier och därigenom får en bättre överblick och möjlighet att bidra och ideologiskt berikas som medlem. Att *erkänna* ett program är en sak. Några av kommunismens viktigaste uppgifter och mål är principer som en medlem i en kommunistisk organisation bör *bekänna* sig till då hon eller han tar partiboken i sin hand. Det handlar inte om elitism eller om att sålla ut en stor del av alla som skulle kunna utvecklas till goda kommunister. Det handlar om att alla ska med under mer jämlika och utvecklingsbara förutsättningar. Reformister och de som inte kan bekänna sig till kommunismen, revolutionen eller socialismens proletära diktatur, efter provmedlemskap och grundläggande studier, bör dock inte bli medlemmar.

Samtidigt som denna absurda pragmatism och liberalism vad det gäller ideologin, skolning och organisering förekommer, så ligger det en hårdhet kvar vad det gäller den inre partidemokratin. Ledarna i Göteborg kan tolerera det mesta bara inte de själva, eller den politik de utformar för partiets räkning blir kritiserad. Många är de kamrater som tryckts ned i skorna, eller rent tvingats lämna partiet på grund av ledningens arrogans och kommandometoder. Istället för att betrakta motsättningar på olika sätt beroende på motsättningens karaktär (antagonistiska eller ickeantagonistiska) i Mao Tse-tungs anda, så behandlar alltid Kommunistiska Partiets ledare ALLA motsättningar som antagonistiska. Alla som kritiserar eller kommer med enligt dem "felaktiga förslag" möts av ilska, härskartekniker, hårda ord och ibland hot om åtgärder. Kort sagt är det "du kan fara och flyga" som är den inställning som är tongivande på Marx Engels-huset då kritik riktas mot dem.

⁵⁹ Tse-tung, Mao, *Bekämpa liberalismen*, Skrifter i urval, Göteborg 1969, sid 122.

Kommandometoderna, den bristande delaktigheten och demokratin likaväl som avsaknaden av ideologi och skolning återspeglar den borgerliga demokratin hierarkier och den härskande klassens reaktionära arbetsstil.

Flera av partiets ledande kader har arbetat länge som "yrkesrevolutionärer". En del har ingen erfarenhet alls av arbetslivet utanför partiet. I allt högre utsträckning förlitar sig dessa anställda ledare på byråkratiska metoder, på paragrafer och på sin egen retoriska förträfflighet och expertis.

I stället för att öppet, likt ett verkligt kommunistiskt parti, deklarerera för medlemmarna vilken agenda som de har för partibygget samt medlen och taktiken för hur detta skall uppnås, väljer man att smyga fram stegvis med en gradvis men ej omtalad förändring. Organisatoriska och byråkratiska metoder används för att göra partiet mer "rumsrent" och accepterat i den borgerliga demokratin. Den demokratiska centralismen används inte.

Det är svårt för många att veta vart dagens ledning vill föra partiet. Vart går Kommunistiska Partiet? Att följa Kommunistiska Partiets ledning och den utveckling organisationen haft de senaste åren är som att sitta som passagerare i en bil som kör fram mot okänt mål i tjock tät dimma. Förarna vägrar säga var man färdas i denna dimma och på vilka slingriga stigar. All information de kan ge passagerarna är en burdus försäkran om att detta är den RÄTTA vägen. Man får inte ifrågasätta den, de behöver inte några kartläsare. Som passagerare kan man endast tillägna sig någon form av orientering om var man befinner sig eller är på väg genom att se ut genom bakrutan. Endast genom att blicka tillbaka mot den väg på vilken man tillsammans färdats går det att upptäcka vilka landmärken som passerats och vad som lämnats och lämpats överbord. Detta ger kanske en uppfattning om var färden är på väg? Jag ser hur man har lämnat Maoismen och en stor del av ideologin bakom sig för länge sedan. Jag ser hur antirevisionismen försvinner vid horisonten, hur den leninistiska partiteorin och Lenins kamp mot reformism och ekonomism lämnas vid väggrenen. Hur den väpnade revolutionen och proletariats diktatur hänger bakom bilen i ett tunt snöre som när som helst kommer att gå av. Lenin och Stalin är blott namn i ett partiprogram som inte på allvar används som partiets politiska grundval. Deras lärdomar studeras inte och deras principer efterlevs ej i politiken. Kommunistiska Partiets ledare och medlemmar förhåller sig till dessa ideologiska och revolutionära förgrundsgestalter med en allt mer öppen kritisk och fördömande stil.

I och med att en kommitté bestående av medlemmar ur den lilla grupp som idag styr partiets politik givits mandat att helt skriva om partiprogrammet kan man med tidigare erfarenheter i bagaget konstatera att det är troligt att de sista resterna av "personkult", "kineseri" och "sektarism" nu lämpas över bord. Med andra ord innebär detta att de sista resterna av revolutionär kommunism försvinner. Den kvarvarande trådtunna beklädnaden av kommunistiska fraser och rester kastas i sopkorgen och partiet kan ta på sig sin nya "vänstersocialistiska" balklänning. I Nils Holmbergs "Vart går SKP" kan vi läsa följande:

Vänstersocialistiskt program att vänta

Nu har en ny programkommission tillsatts och kommer väl i sinom tid med ett förslag. Dess karaktär är inte svårt att spå om. Hela utvecklingen inom partiet, partiordförandens och riksdagsgruppens ställningstaganden till budgeten och faktum att programkommissionen på några få undantag när utgörs av likvidatorer och revisionister förebådar ett program för ett vänstersocialistiskt parti, som definitivt vänder marxism-leninismen ryggen, ett litet frasadikalt bihang till det borgerliga socialdemokratiska arbetarpartiet.⁶⁰

⁶⁰ Holmberg, Nils, *Vart går Sveriges Kommunistiska Parti*, Göteborg 1965, sid 39.

Med endast några få ändringar (Kommunistiska Partiet har ingen riksdagsgrupp) kan jag beskriva mina farhågor på samma sätt som Holmberg. Dessa "förutfattade meningar" bygger på årtal av empiri. Det nya partiprogrammets karaktär är som Holmberg skriver; "inte svårt att spå om". Inte med tanke på tidigare utveckling inom partiet och på de politiska åsikter som programkommissionens medlemmar representerar.

Att en ledning för vad som föreställer vara ett kommunistiskt parti, söker att styra utan att tydligt och ärligt visa för kamraterna man leder, vad man egentligen står för och har för avsikter är falskt. Det är också revisionisters och reformisters främsta kännetecken. Kommunistiska Partiet har kort sagt en ledarstruktur och en interndemokrati som i viktiga avseenden besmittats av borgerliga metoder och arbetssätt.

I dess ställe måste en kommunistisk organisation använda sig av proletär demokrati och delaktighet i partiet, vars förutsättning är skolning, ideologiska krav för medlemskap samt en tillämpning av principen; *från massorna - till massorna*. Denna princip bör gälla såväl i ett kommunistiskt partis utåtriktade massarbete som inom själva organisationen. Partiets kader och ledare ska inte vara rädda att lyssna till partimedlemmarnas åsikter och kritik utan göra dem till del partiets politiska praktik. Men utan en fast grund på den revolutionära ideologin och ett avantgardesparti är detta inte möjligt. Kommunistiska Partiets låga nivå på politisk skolning, en utbredd naivitet och en bristande förmåga att kritisera och att vara självkritiska, gör att en ledning som leder organisationen helt fel kan sitta i skyddat bo medan medlemmarna bara har att rätta sig efter de planer som läggs upp centralt. Den kritik som finns kommer inte till ytan och det är få som har självförtroendet att framföra den. Den demokratiska centralismen och majoritetens överordning i förhållande till minoriteten är viktiga principer. Detsamma gäller ett centraliserat parti med ett kollektivt ledarskap. Men utan en revolutionär ideologi, utan respekt och delaktighet för medlemmarna är det inte frågan om demokratisk centralism. Att inte kritisera revisionister och att lyda deras minsta vink när det i övrigt råder total liberalism och förfall inom rörelsen är inte att följa den demokratiska centralismen. För ledare som anammat en borgerlig ledarstil och som arrogant saknar tilltro till medlemmarna och till massorna har revolutionärer inga lojaliteter. Enkelriktad är klassamhällets hierarkier, kommunismens disciplin och demokrati fungerar annorlunda.

Det stora masspartiet av den typ vi ser i Venezuela och i andra länder i Latinamerika eller det borgerligt demokratiska vänsterpartiet av typen *Kommunistiska Parti* (Danmark) och *Rødt* (Norge), är till sin form odemokratiskt för proletariatet och tillämpar inte den demokratiska centralismen på ett riktigt sätt. I organisationer av denna typ riskerar alla medlemmar att reduceras till att bli kampanjarbetare åt ledare med borgerligt demokratiska ambitioner.

Jag vill understryka att jag på inget sätt är motståndare till demokratisk centralism och underordning under partidisciplin. Jag är också förespråkare för att ett kommunistiskt partis ledande kärna bör bestå av "yrkesrevolutionärer". Ett kommunistiskt parti behöver en centraliserad ledning och en demokratisk ordning efter principen; *enhet i handling frihet till diskussion och kritik*. Problemet är att Kommunistiska Partiet i dag har en ledning som drar organisationen åt *höger* utan att öppet argumentera för det eller erkänna det för medlemmarna. De som kritiserar denna högervridning brännmärks och trycks ned med tillmälen som "sektarist", "dogmatiker", "vänsterist" osv. Kritik accepteras ej från vänster när ett "kommunistiskt" parti vandrar högerut medan det bränner alla ideologiska broar bakom sig. Det hela är en repris av vad som inträffat i alla försök att bygga ett revolutionärt parti i Sverige sedan slutet av artonhundratalet.

Kommunistiska Partiets nuvarande högsta ledning har också misstolkat "tesen" om yrkesrevolutionärernas vikt för det kommunistiska partiet. De använder bara ordet för att i

partisammanhang ge intrycket av att verka mer "leninistiska", de är precis som vilka partianställda som helst i vilket parti som helst. Möjligen mer rädd om sina anställningar. Det hela är bara en fras då det överhuvudtaget inte finns några ambitioner att bygga ett revolutionärt avantgarde av Lenins "nya typ". Kommunistiska Partiet liknar inte längre ett sådant parti, varken i ideologi, organisation eller i metoder. Den praktiska verkligheten visar tydligt att Kommunistiska Partiet mer liknar andra partier i dagens Sverige, dvs. ett borgerligt-demokratiskt vänsterparti.

Att ett revolutionärt arbetarparti behöver begagna sig av yrkesrevolutionärer är en sak, men det betyder inte att man behöver livstidsbyråkrater som spenderar sina liv på Marx Engels-huset, och som i slutet av sin bana är så trötta och desillusionerade, att de snarare håller den politiska verksamheten tillbaka istället för att främja den. Det hela handlar mindre om generation eller ålder än det gäller den isolering och dåliga politiska miljö som partientralen under många år utgjort. Även de yngre av partiarbetarna är utvalda eller formade så att de uttrycker "rätt åsikter". Dessa stoppklossar tillsammans med sina broilers, är ofta villiga att ge vika vad det gäller principer och de vill under inga omständigheter förlora sina arbeten, då åtminstone de äldre av dem aldrig skulle få ett annat. Det här kostar medlemmarna stora ekonomiska medel där partiet inte utvecklas tillfredställande. Varför fick partiet en modern hemsida först efter många långa år av kritik och förfrågan från medlemmarna? Därför att dessa "erfarna yrkesrevolutionärer" hade ett koncept de var nöjda med och kunde handtera, samtidigt som de under inga omständigheter ville delegera eller släppa ifrån sig kontroll och ansvar. Dessutom var länge internet ansedd som "en fluga" och "inte en del av verkligheten" i denna krets. Flera av de ledande kamraterna i arbetsutskottet betraktar dagens medier ungefär på samma sätt som man i bondesamhället såg på de första bilarna; som hästkärror utan hästar. De senaste åren har partiet skärpt sig ordentligt angående användningen av media och internet. Men innehållet och politiken har blivit sämre. Historiken kring den långa marschen för att tillslut få en samtidsanpassad hemsida tjänar dock som ett målände och välkänt exempel på hur "tungrott" det kan vara att få tillstånd något i strid med centralens vilja och kontrollbehov.

Partiet praktiserar inte masslinjen konsekvent eller organiserat. Få medlemmar vet faktiskt vad det betyder. Speciellt gäller detta en majoritet av rörelsens medlemmar i sin enskilda politiska utövning. Men masslinjens felanvändning i praktiken, i partiets förhållande till massorna, tar sig också uttryck i den egna organisationen. Som jag påpekat, anser jag det viktigt, att man i ett kommunistiskt parti praktiserar masslinjen såväl externt som internt. Även ett parti med centraliserad ledning och disciplin måste följa principen; *från massorna - till massorna* även inom den egna rörelsen.

...there must be close ties not only between the Party and the masses outside the party (between the class and the people), but above all between the Party's leading bodies and the masses within the party (between the cadres and the rank and file).⁶¹

Kommunistiska Partiet har inga "massor" av medlemmar likt det kinesiska kommunistpartiet under det revolutionära folkkriget och under socialismen, men principen är inte mindre viktig trots detta. Avsaknad av masslinje och delaktighet samt ett felaktigt antidialektiskt förhållningsätt till motsättningar inom partiet, där kader och vanliga medlemmar och sympatisörer utgör en *enhet av motsatser*, blir ett förhållande mellan ledning och medlemmar där borgerliga ledarstrukturer frodas. I en sund och fungerande organisation är dessa inre motsättningar oftast av en ickeantagonistisk natur men kan om de behandlas felaktigt utvecklas till antagonistiska. En kommunistisk ledning kan inte fungera utan att stödja sig på

⁶¹ Tse-tung, Mao, *Selected works of Mao Tse-Tung*, Volume III, sid 208.

medlemmarna och medlemmarna kan inte bedriva en fungerande politisk kamp utan en fast och effektiv ledning. I dag finns det många medlemmar i landet som skulle hålla med i beskrivningen av många av partiets ledare som "arroganta" och "självupptagna". De har en alltigenom antagonistisk och kommenderande stil, även mot relativt nya och oskolade kamrater. För att fatta beslut om partiets politik, om stora förändringar och allvarliga frånsteg från ideologi och program anser sig idag partiets ledning inte behöva stödja sig på medlemmarna. De anser sig vara i sin rätt att frångå fattade kongressbeslut om de finner detta nödvändigt. Som exempel kan det i ett sådant fall handla om att strunta i att publicera specifika titlar i den marxistiska klassikerserien (Alexandra Kollontaj) eller att ej låta tillverka en allmän partiaffisch med partiets märke. Det kan också handla om inte påbörja utlovad partidiskussion angående ett nytt partiprogram. Om den ledande kärnan på Marx Engels-huset inte anser att ett beslut är i deras eget tycke, så bortser de ifrån det.

Att se sig själva som bättre vetande och experter har format ledande personer i partiet i en idealistisk och borgerlig anda. De "vet bättre" än medlemmarna och deras makt används till att genomföra en egen dold agenda, som de vet att de inte öppet kan framföra på ärligt sätt.

13 Kronprinssystemet

Av de organisatoriska brister orsakade av borgerliga idéer som skadar Kommunistiska Partiet finns det en företeelse som få har självförtroendet att kritisera öppet. Jag kallar det för "kronprinssystemet". I Kommunistiska Partiet utses efterträdare på alla viktiga maktpositioner av föregångaren och arbetsutskottet (Tidigare politbyrån). Även partistyrelsen har otroliga svårigheter att påverka vem som blir partisekreterare, internationell sekreterare, redaktör samt partiordförande. Traditionen har blivit att en eller högst två utvalda kamrater skolas och odlas under lång tid för sitt ämbete. När det gäller internationell sekreterare och ordförande rör det sig nu definitivt om en person per titel. Partiets näste internationelle sekreterare heter Patrik Paulov. Den näste ordföranden heter som ni nog förstår Robert Mathiasson. Det finns inget någon kan göra åt vem som blir utsedd, om de inte fraktionerar eller gör en fullskalig revolt inom partiet (Vilket är förbjudet). Det är ordförande Carlsson som väljer Mathiasson, inte kongressens delegater. Precis som Frank Baude en gång valde Carlsson långt innan den dåvarande kongressen ens påbörjats. Han var ju dessutom så fräck att han enligt sägen talade om det för borgerliga journalister redan innan teaterpjäsen vid kongressen tagit vid, vilket givetvis orsakade sura miner men ingen ändring av planerna. Jag är starkt kritisk till många av Frank Baudes politiska tvärsvingar och krumbukter under partiets historia. Han har ett tungt ansvar för att partiet orienterat sig bort från den verkliga revolutionära kommunismen mot revisionism och opportunism. Samtidigt har det aldrig funnits någon ambition hos Baude att söka försvaga eller förstöra för den kommunistiska rörelsen. Han har definitivt varit en viktig politisk personlighet som kan delges skuld för en rad historiska misstag, felaktiga förhållningsätt och politiska linjer, men att Baude konsekvent skulle representera någon urartning mot revisionismen eller negativa företeelser i partiets historia är också en felbeskrivning. Han har också många gånger representerat positiva sidor hos partiet och principfasthet mot revisionism och opportunism. I jämförelse med sin efterträdare var han en verklig revolutionär ledare. Det är nästan tragikomiskt att Baudes kanske värsta politiska misstag, var att utse just Anders Carlsson till sin efterträdare och genom detta bidrog till förstörelsen av sitt och andra kamraters livsverk. Utan att lägga orden i hans mun undrar jag om vi inte kan märka en viss varnande undermening i hand ord i Proletären i samband med att parti fyllde 40 år:

– Härom året gav vårt parti på nytt ut Lenins ”Vad bör göras”. Det var också den första bok vi gav ut efter splittringen 1970 och det var ingen slump. Den boken har betytt oerhört mycket för vårt partis del och den blev ett starkt vapen i kampen mot högern i KFML. Det är givet att varenda ung medlem bör studera den boken.

Över huvudtaget visar KFML:s historia på vikten av även i de mest nattsvarta tider inte vika från de grundläggande principerna.

– En viktig lärdom är att i tider av sviktande klasskamp är det nödvändigt att hålla kvar vid den revolutionära teorin. Det visar hela vänsterns historia, de som gett upp den, de dör bort.⁶²

Det kan även påpekas att "vänstersocialdemokraten" Olle Svenning faktiskt ges lika stort utrymme sida vid sida med Baude i detta nummer av Proletären. Svenning ger läsarna lite av sin sida på historien och frågor rörande socialdemokratin och den revolutionära vänstern etc. Det är inte glasklart vad syftet är med denna artikel i partiets jubileumsnummer av Proletären. Kanske är det för att vi som läser skall se en annan sida hos socialdemokratin, att det finns ärliga och bra reformistiskt sinnade personer som har en reformistisk inställning till socialismen?

För att komma tillbaka till huvudfrågan gällande partiets ledarstruktur så finns det specifika historiska situationer som skulle kunna ligga till grund och försvar för det jag kallar "kronprinsssystemet". Att låta partidemokratin stå åt sidan för stabilitet under mycket svåra förhållanden. Jag anser dock att inga av dessa föreligger i Sverige. Under brinnande folkkrig eller tillbakatryckt illegalitet lyckas många kommunistiska organisationer i världen betydligt bättre med interndemokratin och jämställdhet än vad Kommunistiska Partiet gör i nuläget. Den påtvingade traditionen med kronprinsssystemet är inte en produkt av rörelsens svåra situation, utan kommer sig av en liten ledarkrets kontrollbehov och karriärism.

Partistyrelsen är formad att passa arbetsutskottets planer. Den sammansättning som önskas, förverkligas genom det instrument vi i Skandinavien kallar för "valberedningen", samt ett visst missbruk av ordningen att ledningen väljs "kollektivt". Som valberedningen och det kollektiva ledarskapet används idag, skapas en svårpåverkbar situation med en ledarklick som håller hårt i sin makt medan de ser till att inga oönskade åsikter representeras i ledningen av partiet. Detta förhindrar alla öppna transkiftet eller medlemmarnas inblandning i vilka kamrater som skall inneha de viktigaste posterna. Demokratisk centralism kräver ansvar av såväl medlemmar som kader och ledare. Den kan inte vara enkelriktad i att medlemsmassan skall lyda men inte vara med och bestämma. I dag upplever många kamrater jag talat med, att det mest handlar om centralism och mycket litet om demokrati. Vi minns många saker som beslutats vid kongresserna som ej efterlevts av partistyrelsen. Vi ser också annat av principiell och ideologiskt markerande natur som vi inte minns att man beslutat om, men som genomförts, trots att det förmodligen inte har mandat hos partiets medlemmar. Hur många procent av medlemmarna i partiet vill egentligen byta partisymbol, eller att Proletären helt skulle upphöra att bedriva socialistisk propaganda?

Partistyrelsen ställs på sitt första konstituerande möte inför fullbordat faktum och en färdig plan från arbetsutskottet över vilka som skall göra vad i partistyrelsens kollektiv. Det är bara för partistyrelsens nyvalda delegater att acceptera läget. Den som börjar kritisera eller lägger fram andra förslag har inte en chans och "underminerar" partiets stabilitet. Vem kan ersätta den som givits år av företrädare, träning och skolning till en viss post. Inte för att partimedlemmarna via kongressens delegater valt denna kamrat för att tränas upp, utan för att

⁶² <http://www.proletaren.se/inrikes/frank-baude-om-vagen-till-ett-nytt-revolutionart-parti>

företrädaren vill ha någon som för vidare "rätt" åsikter. Kanske borde partiet ta det hela till nästa steg med att låta ämbetena gå i arv inom familjen?

Hur blir det med "avsättbarheten" och alla de fina principerna som ska skilja Kommunistiska Partiet från andra partier, då det i praktiken är omöjligt för medlemmarna att ens påverka vilka som innehar de viktigaste posterna i ledningen? Hur missnöjda medlemmarna än skulle vara ute i landet så skulle de aldrig förmå sig att avsätta några inom partiets ledande kärna. Det är en floskel på ett papper och inte en princip som efterlevs. I dag ställs kommunistiska partier inför stora utmaningar att summera 1900-talets erfarenheter av den kommunistiska världsrörelsen och de socialistiska försöken, samt att utifrån dagens förhållanden åter föra den revolutionära kampen vidare till seger. Kapitalismen är i kris och världen delvis i kaos och uppror. Vad bör göras? Den kommunistiska rörelsen behöver mer än någonsin en öppen och tydlig linjekamp om hur kampen måste föras vidare mot de strategiskt långsiktiga målen samt slutmålet: Kommunismen. Fram mot den proletära revolutionen eller till reträtt inom kapitalismens och den borgerliga demokratins snäva ramar? En låtsad endräkt där en given kandidat som representerar fortsatt förfall och nedskärning av den revolutionära ideologin håller inte. Ledningen och dess borgerliga byråkratmetoder måste utmanas av varje revolutionärt sinnad kommunist!

Kommunistiska Partiet hånar ofta Vänsterpartiet och Socialdemokraterna i Proletären för deras kongresser. Man menar att de "släpper igenom några förslag" som partistyrelsen förlorar, så att det hela ska ge skenat av att förefalla mer demokratiskt. I Kommunistiska Partiet bekymrar sig ledningen själva inte längre om något sådant, då inget "släpps igenom" längre. Arbetsutskottet har total kontroll över valberedning samt större delen av Göteborgsavdelningen. Dessutom sitter de på en stor auktoritet och en yrkesskicklighet som politiker och kan lätt manövrera ut "ensamma riddare" på flankerna. Då fraktionering givetvis är förbjudet kan ingen gå samman för att tillsammans rösta bort någon eller vinna motioner. Alla medlemmar reduceras till enskilda individer, maktlösa vad det gäller möjligheter att få gehör för sin kritik eller sina förslag. Men en fraktion finns. Liten men stark sitter den på Marx Engels-huset i Göteborg, där den i många års tid fraktionerat i eget intresse mot partiets medlemmar för en annan politik än den revolutionära kommunismens. De har snart rott sina planer på ett brett vänstersocialistiskt parti i hamn.

Om den demokratiska centralismens syn på endräkt och enighet som vi fått lära oss är så viktig i Kommunistiska Partiet, oavsett vilka meningsskiljaktigheter som råder, har Stalin dessa intressanta ord att säga:

Hur lever och utvecklas nu för tiden de socialdemokratiska partierna i väster? Finns det hos dem motsättningar inom partiet, principiella meningsskiljaktigheter? Naturligtvis finns det sådana. Blottar de dessa motsättningar och bemödar de sig att ärligt och öppet övervinna dem inför partimassornas ögon? Nej. Naturligtvis inte! Socialdemokratins praxis går ut på att skyla över och dölja dessa motsättningar och meningsskiljaktigheter. Socialdemokratins praxis går ut på att förvandla dess konferenser och kongresser till en yttlig maskeraduppvisning av föregiven endräkt, medan de inre meningsskiljaktigheterna sorgfälligt döljes och kamoufleras.⁶³

Slutligen kan vi konstatera att Carlsson, om han nu verkligen är en så innerlig demokrat, främst borde oroa sig för det "demokratiska underskottet" i det egna partiet, snarare än hos forna socialistiska stater.

⁶³ Stalin, Josef, *Än en gång om den socialdemokratiska avvikelserna i vårt parti*, Moskva 1955, sid 6.

14 Kvinnorna håller upp halva himmelen

Vad det gäller jämställdhet saknar revisionistiska partier generellt sett det som antirevisionistiska maoistiska partier länge praktiserat. En fungerande och tydlig kommunistisk politik för att lyfta fram kvinnor i rörelsen och för att bryta patriarkala strukturer. Jag behöver bara nämna arbetet i Nepal, Indien, Peru och Filipinerna för att många ska förstå vad jag talar om. Om så inte är fallet, är det lätt att söka reda på fakta om de revolutionära rörelsernas arbete i dessa länder. I *Gerillaarmén för folkets befrielse* som leds av IKP(Maoist) är 40 procent av kombattanterna kvinnor.⁶⁴ I många gräsrotsorganisationer och fronter är de än fler. Detta i ett Indien där kvinnor förtrycks brutalt. Kanske mer brutalt och hårdare än någon annanstans på jorden. Det finns också exempel på organisationer, partier och folkarméer som vägleds av maoismen där kvinnorna utgör en stor procent av medlemmarna eller kombattanterna och där kvinnor innehar många framträdande positioner i rörelsen. De maoistiska rörelserna i länder likt Indien vinner stort folkligt stöd trots att de utmanar och slår sönder de gamla patriarkala strukturerna och gör slut på förtrycket av kvinnor och barn där de bygger röd makt. Detta anser de vara viktigt för den slutgiltiga segern och för kommunismen inom rörelsen. Därför ser man till att praktiskt och handfast rätta till samhällets orättvisor i den egna organisationen och de basområden som kontrolleras av röda krafter. Maoisternas framgångar på denna front är påtagliga och lysande exempel på hur kommunistisk jämställdhetspolitik bör bedrivas. I Peru, Filippinerna och i Nepal har vi likt i Indien många lärdomar att hämta. Här är ett utdrag ur en av många berättelser från folkkriget i Nepal som ett mer målande exempel:

At the very beginning, there were few women involved in the people's war. Part of being in the PLA required walking together with boys and men, and in Nepalese society, walking with men like this was not considered appropriate. But they continued, and taught villagers about their politics of liberation. A lot of women started to get involved in the people's war at this point. Women's political consciousness increased as well. Because of this process, we taught women in the villages about the feminist movement and prepared them for resistance against the state and police. At that time, domestic violence inside families was a very common practice. The PLA taught women and girls about those problems. They heard these instructions and began to get involved in the people's army, in politics and other mass organizations. They were also involved in public activities, development work and other work around infrastructure. In this way a large number of women were involved in the building of society. The difference between the two genders became very faint. People understood that women and men are not very different in social activities and other things.⁶⁵

I Kommunistiska Partiet har den dåliga jämställdheten och avsaknaden av kvinnlig kader och ledare länge ursäktats med att samhället avspeglar sig i organisationen. Jag vill mena att detta är en dålig undanflykt från problematiken. Det spelar ingen roll hur samhället ser ut i detta avseende. Så är det ju uppenbarligen även med mycket annat i dagsläget. Därför att partiet tillåter det och därför att liberalism och slapphet får frodas. Mot den borgerliga feminismen har endast en rådande manschauvinism stått som någon form av "barriär" inom rörelsen. En chauvinism som är reaktionär och mycket värre än den borgerliga feminismen, som i alla fall har en del rättmätiga poänger. Istället ska ett revolutionärt parti föra fram en handfast och praktiskt planmässig politik för att jämställa alla kamrater i organisationen. En kommunistisk jämställdhetspolitik som inte begränsas till "kvinnofrågor" utan gäller alla politiska och organisatoriska områden. Skolning är grunden. Med skolning och krav på disciplin och uppförande blir inte politiken avhängig av individer på speciella positioner i samma

⁶⁴ Myrdal, Jan, *Röd stjärna över Indien, Reflektioner när jordens fördömda reser sig*, sid 64-65.

⁶⁵ *Women's Liberation in Nepal, Past and Future: an Interview with Jayapuri Gharti*, <http://bermudaradical.wordpress.com/2011/08/01/womens-liberation-in-nepal-past-and-future-an-interview-with-jayapuri-gharti/>

utsträckning som idag. Om alla besitter kunskaper så kan ingen skylla på att bara några män besitter en viss expertis. Sedan är det bara att handgripligen se till att kvinnor i rörelsen ges all möjlighet och alla förutsättningar att ta ledande positioner. Någon mekanisk procentmålsättning tror jag inte på, då antalet mellan könen i organisationen kan variera mellan orter och grundorganisationer. Målet måste vara att snabbt se till att kvinnor ges viktiga förtroendeposter och ledande ställning. Inte i framtiden om 20 år. Det måste göras nu och alltid. Vad är det som säger att inte samhället skall "avspegla sig i organisationen" under all framtid under kapitalismen? Om arbetare generellt har problem med att hävda sig på något sätt mot personer ur medelklassen med akademisk bakgrund eller politisk vana och erfarenhet, skall de ges extra förmåner och skolning för viktiga uppgifter. De måste genom skolning och principfast demokrati upphöjas till viktiga positioner. De skall ges dessa uppdrag och detta ansvar demokratiskt, då alla i en skolad och hängiven organisation förstår vikten av jämställdhet och proletarisering. Detta förhållningsätt gäller inte enbart för att förbättra jämställdheten mellan män och kvinnor i organisationen. Det kan också gälla arbetargrupper eller kamrater tillhörande etniska minoriteter etc. För att uppnå jämlikhet kan det inte vara "lika för alla", utan de som undertrycks mer i samhället skall ha större fördelar i partiet. Det går inte att bygga ett revolutionärt avantgarde, en egalitär kamporganisation genom att vara samhällets spegelbild. Det kommunistiska partiet måste byggas genom att vara dess motsatts! Jämlikhet efter Maos talesätt "Kvinnorna håller upp halva himmelen". En revolutionär kommunistisk jämställdhetspolitik är den bästa barriären mot småborgerlig feminism. Idag tyvärr ett starkt inslag i en del partiavdelningar.

15 Ett svagt parti

Det händer att Kommunistiska Partiet skryter om att man är "ett handlingens parti". Jag finner detta påstående mindre och mindre sant för vart år. Snarare har partiet idag blivit ett "mötenas parti". Den stora merparten av verksamheten kan beskrivas som just *möten* av olika sort och storlek. Att RKU fortsatt bedriver aktivism och olika former av praktisk och kreativ verksamhet i betydligt större utsträckning än partiet är berömvärt. Speciellt då partiet blivit allt mer motvilligt och fördömande mot olika typer av "aktivism" och annat som man uppfattar som "äventyrligheter". Någon handling ute på arbetsplatserna eller i samband med protester mot imperialismen förekommer inte heller. Ursäkterna för denna passivitet brukar hänvisa till att partiet och rörelsen är allt för "små och obetydliga".

Partiets ledare missar aldrig en chans att påpeka partiets svaghet och litenhet trots att det i nordeuropeiska mått är ett mycket stort "kommunistparti". Det hela är nästan som ett ständigt nedvärderande mantra i jantelagsanda. Kanske är detta ett taktiskt retoriskt knep för att vinna sympati, men det fungerar snarare som ett sätt att försvaga organisationen och självkänslan hos medlemmarna. I nästa andetag kan samma ledare tala om partiets förträfflighet och den starka enigheten som de anser finns i rörelsens led. Om partiet nu verkligen är så förträffligt och så enigt, skulle man då behöva oroa sig så mycket om denna kvantitativa svaghet? Skulle Kommunistiska Partiet då inte ha framtiden för sig och allt att vinna?

Kommunistiska Partiet är på många håll ett trött parti även om det förekommer ljusglimtar på en del håll där det rör på sig. Men det mesta kretsar kring möten. Någon aktivism är det på de flesta håll inget tal om. Inte heller att praktisk delta i sociala rörelser eller fronter för att göra ekonomisk och social kamp till verklig klasskamp. Som kommunist anser jag att masskamp och massarbete är att föredra framför en liten grupps aktivism, men inga kampmetoder är att förkasta om de gynnar saken. Kommunistiska Partiet verkar idag för tvekan och rädda eller

i en del avseenden för inkompetenta och dåligt förberedda/organiserade för att ge sig in i försök till massarbete. Detta likväl som att partiet helt avstår ifrån aktivism och aktioner. Likt den "folklighetspolitik" som förespråkades av högern inom den tidiga ryska socialdemokratien för mer än ett århundrade sedan, tror inte Kommunistiska Partiets ledning idag på spridningen av revolutionär och socialistisk propaganda bland massorna och arbetarklassen.

Förhållningssättet till massan blir att man försöker att vinna dem med ekonomiska paroller i en tidning. Socialismen och det revolutionära innehållet i kommunismen skall vara partiets egen väl förborgade hemlighet, en kuriositet vid interna studiecirkel. Denna "folklighetspolitik" och passivitet förkastades och bekämpades av Lenin och Stalin.

Handlingar av aktivism och aktioner med symbolisk innebörd kan vara viktiga metoder för att underblåsa stämningar eller att mana till handling. De kan också göra en organisation eller politisk aktör mer omtalad, känd och kritiserad av fiender. Vilket är bra. Att hålla tillbaka kreativiteten, den radikala andan och glöden hos rörelsens unga, istället för att leda den i rätt riktning och att lära sig av den, är en självmordspolitik för en revolutionär rörelse.

Avsaknad av skolning, övertygelse och enighet på en fast ideologisk grund har skapat en svag organisation av svaga vänstermänniskor i skiftande valörer. Detta kombinerat med en bottenlös legalism, förakt mot praktik och aktivism samt en bristande partidisciplin och organisationsstolthet, har gjort partiets medlemmar fega och utan självförtroende. Utan att förfalla till ett överskattande av de egna subjektiva krafterna, måste en revolutionär organisation bygga upp och träna alla medlemmar till bra och hängivna kommunister som vet att det går att vinna. Det är inte någon risk för subjektivism i Kommunistiska Partiet i dagens läge. Partiets medlemmar och ledning är delvis förlamade av en övertro och rädsla inför de objektiva faktorerna, och av ett visst mått av självförakt. Alla medlemmar i Kommunistiska Partiet och RKU måste rannsaka sig själva och varandra i detta läge. Antingen är man revolutionära kommunister fullt ut - eller så måste man avsvära sig kommunismen.

16 Bristande säkerhet och legalism

I dagsläget har inte den svenska borgarstaten speciellt mycket att oroa sig för vad det gäller kommunisternas aktivitet och styrka. Men med de erfarenheter och den kunskap vi kommunister har av statsmakten och dess långa historia av övervakning, registrering och avlyssning av organisationer och personer med vänsteråsikter, så bör slutsatsen bli; att klassfienden inte kommer att upphöra i sin strävan att skaffa sig information om subversiva element.

Kommunistiska Partiet har ingen säkerhet för organisationen eller för medlemmar och sympatisörer. Partiet saknar också strukturer och planer för att utveckla uppbyggandet av en revolutionär organisation. Det som byggs är en borgerligt demokratisk, öppen och pacifistisk organisation. Säkerhetspolisen och de högerextrema krafterna behöver inte anstränga sig mycket för att få information om organisationen eller om vilka som är medlemmar och sympatisörer. Partiet gör deras arbete åt dem i en viss utsträckning. Bland annat genom att namnge alla som skänker pengar direkt i tidningen. I Proletären och på hemsidan visas också bild, ort och namn på nya medlemmar och organisationer. Studiecirkel bedrivs öppet via ABF på vissa orter. Man har inte ens bryt sig om att dölja cirkelverksamhetens innehåll. Detta för att få bidrag. Att ABF likt fackets studiecirkel fungerade som institutioner för socialdemokratins antikommunistiska underrättelsetjänst IB verkar idag inte bekymra dessa kamrater.

Inte ens Vänsterpartiet är så öppna med alla personuppgifter som Kommunistiska Partiet. Till medlemsmöten i Göteborg har det förekommit att borgerliga journalister bjudits in att närvara. Dessa har inte enbart haft möjligheten att beskåda interna diskussioner, utan även skriva bitska och lögnaktiga artiklar om det efteråt. Vem som helst kan gå in på medlemsmöten lite varstans i landet och snabbt bli medlemmar utan att någon helt säkert vet i alla enskilda fall vilka de är eller vilka intressen de egentligen tjänar.

Den kommunistiska rörelsen har historisk lärdom och kunskap om vad som kan hända med de mest framgångsrika och till antalet stora partier, som helt förlitar sig på legala och öppna metoder, och som inte tar hotet från stat och högerkrafter på allvar. Många miljoner kommunister och socialister har fått sätta livet till eller blivit fängslade och utsatta för tortyr på grund av legalism och bristande beredskap. Se på miljonmassakern på kommunister i Indonesien 1965. I vårt grannland Finland mördades 1918 tiotusentals röda i brödrakriget, trots förberedelser, röda garden och en ganska bra planering. Inte ens en beväpning av klassen räckte i sig, då förberedelserna och beredskapen var för dåliga i jämförelse med den vita fascistiska sidan. Chile, Tyskland, Guatemala, Italien, Grekland: Jag tror att många känner till de otaliga exempel då den härskande klassen valde öppen fascistisk diktatur istället för borgerlig demokrati och där de röda fick betala i blod. Varför är legalismen och avsaknaden av säkerhetspolitik skadligt? Varför krävs en stark säkerhetspolitik i bygget av en revolutionär rörelse, en balans mellan det öppna och det hemliga arbetet? En *klandestin* struktur som förbereder och stärker proletariats ledande krafter för revolutionen?

Defensivt: För att undvika att slås ut av fienden i en framtida hårdnande situation, måste kommunister tänka och agera säkerhetsmässigt och vara förberedda. Mycket lidande och många bakslag kan undgåas genom att från början agera utifrån inställningen att de man ämnar förgöra också vill förgöra en själv.

Offensivt: För att kommunister ämnar leda en proletär revolution. Då måste kommunister arbeta för att bygga en organisation som kan användas militärt. Den härskande klassens ställning vilar på vapenmakt. Den proletära revolutionens seger förutsätter att arbetarklassen bygger en egen vapenmakt som är till stånd att krossa den förra.

Att brännmärka säkerhetspolitik, cellsystem och uppbyggnaden av en revolutionär militärt strukturerad organisation med att det är "sektarism" är typiskt småborgerligt och pacifistiskt. De som litar så blint på den borgerliga demokratis skydd och hatar tanken på väpnad kamp kan göra oss alla en tjänst och sluta kalla sig själva för kommunister och marxist-leninister. Samtidigt är det inte möjligt att under dagens "öppna" förhållanden helt verka i klandestinitet utan arbetarklassens och folkets stöd. Det behövs en lång kamp för att vinna massorna genom opinionsbildning, propaganda, social/ekonomisk kamp och agitation samt traditionell aktivism. Att lägga grunden av en cellorganisation och att bejaka säkerheten skall inte vantolkas som en vilja att helt "gå under jorden" för att förfalla till Baader-Meinhof liknande sektarism och äventyrlighet. Det hela handlar om en balans och om taktik där pacifism och legalism idag utgör den huvudsakliga faran.

Förutom det faktum att kommunister, övervakas och registreras så diskrimineras och förföljs man också. Den kategori som står inför det största fysiska hotet är ungdomar och män under 40 år som anses legitima mål av högerextrema. Äldre partimedlemmar upplever inte situationen lika hotande som många yngre kommunister, vilka själva har erfarenheter av hot och våld. Detta är givetvis en generalisering som det finns gott om undantag ifrån. Den är dock en observation jag anser intressant. Det är mindre sannolikt att en äldre kamrat, vid exempelvis dörrförsäljning av Proletären, får en schäferhund på sig eller hotas med misshandel, än en ung kamrat. Unga män med vänsteråsikter är nazisternas favoritmål för

misshandel och mindre terroraktioner. Även yngre kvinnor har vid upprepade tillfällen hotats och misshandlats av högerextrema. Kommunistiska Partiets lokaler har utsatts för attentat och skadegörelse. Minns hur de brände ned partilokalen i Jönköping eller skotten mot Malmös partilokal. Även andra organisationer utsätts för hot, trakasserier, skadegörelse och våld. Faktum är också att relativt många personer mördats av högerextrema i Sverige de senaste 20 åren.

Massakern på Norska Utøya är ett otäckt exempel på vad personer ur den högerextrema miljön är beredd att göra mot alla de betraktar som "kommunister". Att Kommunistiska Partiet och RKU inte skulle utgöra en potentiella måltavla för dylika fascister är naivt. Dagens "öppenhet" och bristande säkerhet är oansvarig och en högeravvikelse för en kommunistisk rörelse.

Kommunistiska Partiet väntar sig inte bara skydd och bidrag av den borgerliga staten utan har många gånger gjort sig till den borgerliga lagens och ordningens försvarare. Första gången jag uppmärksammade hur detta gick för långt var efter Göteborgskravallerna 2001 efter vilka Partiet lade all kraft på att fördöma vänsterns och ungdomars våld. Polisen kritiserades, men i betydligt mindre grad. I Proletären skröts det till och med; att partiet fått beröm av polisen!

Fortsatt har inte partiet enbart nöjt sig med att fördöma varje våldsam aktion av ungdomar eller anarkister, varje husockupation eller upplopp. Proletären har givit en felaktig och vriden bild av de upprorsyttringar som de senaste åren blommat upp i förorterna i Sverige. Detsamma kan sägas om upploppen i England. Det hela har antingen beskrivits som ett verk av några enskilda anarkistiska huliganer eller som trasproletariatets kriminella plundringståg och situationsbundna opportunist. Om vi tar exemplet med Storbritannien. En imperialistisk makt som förtrycker världens folk och som gör detsamma mot den egna befolkningen. En stat som leds av de värsta reaktionärer som genomför nedskärningar, privatiseringar och lagar som drabbar arbetarbefolkningen, i synnerhet de många fattiga och arbetslösa, alla de människor som befinner sig i ett socialt och ekonomiskt utanförskap. Ungdomen i de stora industristäderna och i de massiva betongförorterna i London har ingen framtid. De jagas och behandlas som statens fiender av en massiv poliskår och av övervakningskameror i varje hörn.

Att dessa människor gör uppror är lika legitimt som då folken i Egypten och Tunisien eller i Latinamerika reser sig mot sina förtryckare. Att avförda dem som kriminella huliganer legitimerar den brittiska statens brutala repression. Ett spontant uppror utan ledning där de fattiga och fördömda reser sig i ilska mot systemet är någonting positivt. Samtidigt är det ett uppror som aldrig leder till seger och som begår stora misstag och brott mot enskilda som kommer i dess väg.

Det är givetvis inte rätt att attackera och plundra små butiker eller att ge sig på oskyldiga privatpersoner, att bränna vanliga människors hem eller egendom. Men att det inträffar sådana saker i spontana resningar är inte konstigt alls. Det finns ingen ledning och inga tyglar.

Det är rätt att de bränner polisens bilar och att de förstör bankkontor, partihögkvarter eller att de ger sig på polis och övervakningssystem. Det är rätt att göra uppror! Kommunister måste underblåsa, stödja och berömma varje upprorsyttring mot systemet. Vi måste kritisera de fel och brister som de spontana våldsytringarna har, men också lyfta fram det positiva i att göra uppror. Att istället vid varje tillfälle fördöma "anarkismen" och "huliganismen" för att framställa sig själv som ett lagens och ordningens parti, är en opportunist. Ett sätt att göra sig mer rumsrena och borgerligt acceptabla.

Hela denna hållning till frågan, gällande spontana upprorsyttringar och i frågan om våldets användning i kampen i den imperialistiska delen av världen, har präglat partiets syn och agerande i den antirasistiska och antifascistiska kampen i Sverige. Partiet har av rädsla att förknippas med anarkisterna och övriga antifascister helt ställt sig vid sidan av.

Kommunistiska Partiet och RKU bedriver med ett fåtal undantag, som i exempelvis Uppsala och Karlstad, ingen som helst kamp mot fascism och rasism. Detta gäller såväl bred masskamp som mer aktivistbetonad form av kamp. Istället ser partiet och Proletären det som sin största uppgift att ständigt fördöma "våldet". Även då detta används i rent försvarssyfte. RKU:s och partiets medlemmar uppmanas indirekt att alltid vända andra kinden till samtidigt som tidningens ledarsida gråter krokodiltårar över att Sverigedemokraternas möten "störs" samt att företrädare för högerextrema grupper fått sig ett kok stryk.

Anarkisterna har fel taktik och saknar helt strategi, som alltid. De utgör inte en positiv kraft. Men tyvärr har Kommunistiska Partiet sett till att de idag tillsammans med vissa trotskistiska grupperingar samt i viss mån Ung Vänster, uppfattas som de enda alternativen för unga som vill ta kamp mot högerextremismen och främlingsfientligheten. Oavsett metod. Kommunisterna i Sverige idag behöver bygga upp ett väl fungerande massarbete mot fascismen och rasismen. En bred front utan partiorganisationer måste skapas. I en sådan front måste kommunisterna vinna förtroende och ledande ställning genom föredömligt arbete, skicklighet och disciplin. Parallellt med detta kan våldsmetoder vara nödvändiga för att försvara sig eller ibland för att skada den fascistiska rörelsen. Dessa våldsmetoder bör då de behövs, utföras av disciplinerade kommunisterna. En framtida situation kan också innebära en våldsam masskamp mot dessa krafter där många människor i front med kommunisterna går till offensivt angrepp.

Rasismen och fascismen utgör ett allt mer påtagligt hot i Sverige och Europa idag. Att låta det bero innebär oerhörda faror för arbetarkampen och folket. För ungdomar är detta viktiga områden att ta kamp inom. Att nöja sig med att fördöma antifascistiskt våld samtidigt som att man försvarar Sverigedemokraternas och Nationaldemokraternas "rättigheter", är en förkastlig hållning från Kommunistiska Partiets sida. När partiet och RKU gör något själva och över hela landet aktivt tar kamp, så måste också kritik självklart riktas mot anarkister och andra grupperingar. Men idag är det att "kasta sten i glashus", då partiet representerar den sämsta politiska linjen i frågan i hela den så kallade vänstern.

17 Prorevisionism eller proletär internationalism?

Att 1979 ta avstånd i fråna Kina var rätt. Partiet borde faktiskt redan tidigare gjort det med facit i hand. Det var att ta avstånd i fråna det revisionistiska Kina som leddes av Deng Xiaoping, En blodtörstig kontrarevolutionär som representerade de krafter som förde landet tillbaka till den kapitalistiska vägen. Men att kasta ut barnet med badvattnet och felaktigt göra sig av med Maoism, antirevisionismen och den kinesiska revolutionens erfarenheter som viktiga ideologiska grundvalar för partiet, var det enskilt största historiska misstaget som rörelsen begått. I och med detta började man sakta men säkert att glida över internationellt mot det realsocialistiska "gänget". Det tog ett bra tag att helt överta dessas politik men sedan flera år kan vi nu inte skiljas från de gammelsovjetiska revisionisterna i SKP eller andra prosovjetiska reformister som in i det sista hyllade Gorbatsjov, Glasnost och Perestrojka.

Det sätt på vilket partiets ledning skiftat läger över årens lopp, verkar till stor del vara något som hänt över medlemmarnas huvuden. Man kallar sig visserligen fortfarande för "antirevisionister" när det passar, men få vet ens vad det betyder. Hur många medlemmar har

till exempel kännedom om det faktum att partiet under flera års tid sökt medlemskap i en internationell sammanslutning för de tidigare sovjettrogna revisionistpartierna? Denna sammanslutning gör inget anspråk på att ännu vara en internationell men ambitionerna ligger åt det hållet. Dess internationella möten går under namnet *International Meeting of Communist and Workers' Parties*. Där finner vi tappra chrustjoviter och brezjneviter som våra egna svenska SKP och norska NKP. Där finns socialdemokrater som USA:s Kommunistiska Parti, kapitalister som Kinas, Vietnams och Laos kommunistiska partier, imperialistiska medlöpare som Israels Kommunistiska parti och Iraks Kommunistiska Parti. Jag vill tillägga att även några revolutionära kommunistiska partier också finns med bland gästerna vid dessa möten. Men vad de gör där är för mig en gåta.

Om Kommunistiska Partiet nu vore ett antirevisionistiskt parti, anser jag det vara viktigt att ledningen meddelar partiets alla medlemmar sin ambition att vilja vara med i denna internationella sammanslutning för realsocialistiskt orienterade revisionistpartier. Inte att föra utrikespolitiken dold och över sina medlemmars huvuden. Viljan från partiets ledning att ansluta sig till IMCWP trots att man blivit nekade flera gånger, visar dessutom på ryggradslöshet och på att de så gärna vill vara med i denna realsocialismens minnesförening till varje pris. Kommunistiska Partiet vill vara en del av den realsocialistiska och revisionistiska gemenskapen. Kanske hör man tyvärr också hemma där.

Det går inte att inte att beteckna sig som antirevisionister i ord och samtidigt bortse från ideologin eller att i praktiken förhålla sig till revisionism. Idag omfamnar partiet främst "revisionistiska" och reformistiska krafter runt om i världen medan man medvetet väljer att inte skriva om eller upprätta stöd och kontakt med revolutionärer, befrielse rörelser osv. Fokus har förändrats. Teddy-John Franks utrikespolitik var kvalitativt annorlunda än den nuvarande under Erik Andersson som helt svalt den reformistiska tesen om det 21 århundradets socialism och att kampen skall föras av masspartier på fredlig väg a la Chavez. Visst kommer då och då en liten pliktskyldigt objektiv artikel om Indien, Nepal eller dylikt för att göra vissa element inom rörelsen och bland intellektuella nöjda. Men då personerna i ledande ställning i partiet misstror maoismen som leder hundratals miljoner i revolutionär kamp i Indien och samtidigt anser att ett parti likt socialfascisterna IKP(marxist) i Indiska Kerala är en positiv kraft som inte får kritiseras, då visar det på en bottenlös revisionistisk hållning. Det visar faktiskt att Kommunistiska Partiet väljer reaktionens sida snarare än revolutionens. Revolutionärer måste alltid stödjas av revolutionärer och reaktionärer och revisionister måste alltid bekämpas! Detsamma kan sägas om Kommunistiska Partiets förhållande till grannländerna där partiet stödjer socialdemokraterna och antikommunisterna i Rødt medan man ger kalla handen till den nya revolutionära rörelsen i Tjen Folket och dess ungdomsförbund RKU. I Danmark är det totalt urvattnade och pacifistiska Kommunistisk Parti, som inte har revolutionen och proletariats diktatur på sitt program, som är partiets förbundna medan vi avfärdar andra krafter likt APK. Speciellt Tjen Folket och deras ungdomsförbund RKU i Norge, utgör ett tydligt revolutionärt alternativ till det opportunistiska partiet Rødt. Partiet Rødt och dess ungdomsförbund Rød Ungdom har vänskapliga relationer och en hel del utbyte med Kommunistiska Partiet och RKU i Sverige.

Många av Tjen Folkets och dess ungdomsförbunds medlemmar har tidigare tillhört Rødt och Rød Ungdom. Då de kämpade mot opportunisten och revisionismen och för revolutionära principer uteslöts många kamrater ur Rødt och Rød Ungdom. Andra valde att lämna den förfallna rörelsen. På några platser gick hela lokallag över från RU till RKU. Tjen Folket går idag framåt och visar allt påtagligare att de är en kraft att räkna med. Många kamrater i Kommunistiska Partiet och i svenska RKU har vänskapliga kontakter med medlemmar ur denna rörelse, både via internet men också på annat sätt. Svenska kamrater som arbetat och

fortsatt arbetar i Norge har deltagit i deras verksamhet och faktiskt också blivit medlemmar. Alla som känner Tjen Folket och dess principfasta politik stödjer dem. Partiledningen vägrar dock fortsatt att ompröva sina lojaliteter i grannlandet då flera av dem har personliga band till ledningen i Rødt. Men politiskt finns också en annan sida. Rødt och det nu nedlagda kommunistpartiet AKP har vandrat samma väg som Kommunistiska Partiet beträder sedan lång tid tillbaka, i en hisnande fart högerut mot vänstersocialdemokrati. En hårdare och mer repressiv hållning mot "vänsteravvikare" och "sektarister" de senaste åren bådår illa för fortsatt medlemskap i Kommunistiska Partiet för dem som anser det nödvändigt att bedriva antirevisionistisk kritik och stå upp för principerna om proletariats diktatur och väpnad revolution. Även frågan om Stalin och Mao är känslig för partiets ledning. Om inte utvecklingen mirakulöst hejdas i Kommunistiska Partiet och RKU så kan vi som idag står till vänster om ledarklicken i Göteborg räkna med att exemplet i Norge upprepas här i Sverige med uteslutningar och förtalskampanjer. Rødt, Kommunistisk Parti och Kommunistiska Partiet har en relativt enig syn gällande politiskt arbete och organisation. De planerar tillsammans och tar intryck av varandra. Även om Rødt kommit längst i sin avvikelse från marxismen-leninismen så består skillnaderna mest av ytlig fernissa och fraser i program och formalia. I stort sett liknar redan partiet i Sverige sina systerorganisationer i grannländerna.

Kommunistiska Partiets förhållande till olika pompösa statsbärande partier som utger sig för att vara kommunister och socialister är också värt att kritisera. Som marxist bör man alltid se till sakernas verkliga materiella förhållanden och utgå ifrån klassperspektivet. Vilken klass har makten, i låt oss säga Vietnam? När jag vill veta om landet är socialistiskt eller kapitalistiskt, om det går bra eller om det går dåligt för folkets revolutionära kamp - då är jag inte främst intresserad av tillväxt, exportsiffror eller andra rent ekonomiskt kvantitativa fakta. Vill jag veta detta kan jag titta på ekonominyheterna eller läsa Dagens Industri. Jag vill veta vem som har den verkliga makten? Vilken klass har herravälde över stat och produktion? I fallet Vietnam där någon kommunistisk skolning knappast behövs för att direkt se hur kapitalismen frodas. Där har vårt parti valt att låtsas som om socialismen fortsatt går framåt. Detta utdrag är ur en artikel i proletären:

Med sin nutidshistoria har ju Vietnam i det egna samhället skapat motvikt till den nakna kapitalismen och viljan till oberoende och självbestämmande är stark. Trots att den snabba ekonomiska utvecklingen idag är kapitalistisk styrd kommer förhoppningsvis dessa motkrafter att leda till ett framtida socialistiskt Vietnam.⁶⁶

Notera "förhoppningsvis". Ja, nog kan vi hoppas alltid. Kanske en bön till vår herre också skulle sitta fint? I samma artikel kan vi läsa dessa entusiastiska rader:

Vietnam har en årlig ekonomisk tillväxt på över åtta procent, politikerna i ett EU-land blir lyckliga om det egna landet kommer över två procent, så det går fort här.⁶⁷

Man kan ställa sig frågan hur den växande kapitalismen i Vietnam kan få sådan tillväxt och på vems ryggar detta sker? Kanske för att de vietnamesiska arbetarna saknar rättigheter som europeiska arbetare åtnjuter samt att de har lägre löner och ingen kostsam lagstiftning vad det gäller miljö och säkerhet. Den unga kapitalismen är ofta rå och utvecklas snabbt. Är då detta något kommunister bör glädja sig åt?

Partiet har under alla år stött utvecklingen i Vietnam och sedan 1980-talet deras återgång till kapitalismen. Det kallas så fint för *socialistiskt orienterad marknadsekonomi*.⁶⁸

⁶⁶ Proletären, *Vietnam i snabb förvandling*, 5 december 2006.

⁶⁷ Proletären, *Vietnam i snabb förvandling*, 5 december 2006.

Ja, vi har infört marknadsekonomi i Vietnam. Men det är inte detsamma som kapitalism. Vi har en socialistiskt orienterad marknadsekonomi.⁶⁹

Mannen som citeras i Proletären och som yttrar orden heter Hoang Binh Quan. Han är ordförande för avdelningen för internationella relationer i Vietnams kommunistparti. Läs en gång till vad han säger. Det är så absurt att det känns som antikommunisten Orwells mörka framtidsroman 1984. Revisionisterna har ytterligare en slogan att tillföra dystopin: "WAR IS PEACE, FREEDOM IS SLAVERY, and IGNORANCE IS STRENGTH, CAPITALISM IS SOCIALISM."

I Vietnam har man infört marknadsekonomi som "inte är riktigt är som kapitalism". En "*socialistiskt orienterad marknadsekonomi*". Hur kan marknadsekonomi för det första vara socialistiskt orienterad? Det här är ju i sitt historiska och politiska sammanhang mycket långt ifrån exempelvis den tidiga Sovjetstatens Nya Ekonomiska Politik NEP. Kommunisterna i Sovjetunionen utgav NEP aldrig som något annat än vad den var. En tillfällig kompromiss för att läka landets sår efter revolution, världskrig och inbördeskrig, för att ladda upp krafterna inför det socialistiska uppbygget.

Det låter onekligen som att "*socialistiskt orienterad marknadsekonomi*" inte är något annat än statskapitalism som utger sig för att vara socialistisk? Kan man inte lika gärna vända på denna floskel och säga "*kapitalistiskt orienterad planekonomi*" för att beskriva andra revisionistleda stater som påbörjat resan tillbaka till ren kapitalism och imperialistisk utsugning?

Hur Kommunistiska Partiets ledning och skribenter okritiskt kan föra fram sådana här saker utan att överhuvudtaget avslöja den bottenlösa revisionism som förrått det vietnamesiska folkets revolution eller andra folks revolutioner, är för mig ett av många tydliga bevis på partiets egen revisionism och avsaknad av klar marxistisk åskådning. Vietnam är bara ett av många exempel på hur man okritiskt fjäskar för och allierar sig med socialismens förrädare medan äkta revolutionärer som skulle behöva partiets stöd och solidaritet ignoreras. Det går att nämna andra länder och partier men listan skulle bli allt för lång så detta exempel får räcka.

Det känns nog oerhört smickrande att få fara på statsbesök hos statsbärande partier. Att tillsammans med kostymklädda eller uniformerade potentater få vandra längs röda mattor under kristallkronorna, medan folket är hungrigt och syr gymnastikskor för slavlöner. Se hur ambassadörer och viktiga delegationer kommer på officiellt besök på Marx Engels-huset och får Kommunistiska Partiets högsta verkställande ledning att för en liten stund glömma hur små och obetydliga man annars anser sig vara. Det är hyckleri och det är vämjeligt!

Vad det gäller partiets antiimperialism så finns det många exempel på hur partiet har agerat på ett korrekt sätt. Men det finns också fall där man agerat felaktigt. Den största felaktigheten är att fokus har ändrats från stöd till väpnad kamp mot imperialismen, som förs av vänsterorienterade rörelser, till förmån för fredliga massrörelser och reformister som enbart är inriktade på parlamentariska medel. Partiet stödjer i viss mån väpnad försvarskamp mot ockupation, även då den bedrivs av islamister eller andra ickeprogressiva krafter. Detta är helt rätt. Men var är stödet till de kommunister och andra vänstergrupper som slåss med vapen i

⁶⁸ Proletären, *Demokratisk förnyelse på egna villkor*, 18 november 2009.

⁶⁹ Proletären, *Vietnam i snabb utveckling*, 14 oktober 2009.

hand? Denna form av väpnad kamp, led av kommunister, är partiet för fega för att stödja idag. Men främst kan det handla om ideologi. Dessa rörelser är antirevisionister och maoister med få undantag. Det är lättare att ställa sig bakom åsikten, att alla folk har rätt att försvara sig mot invasion eller ockupation än att öppet stödja väpnad revolutionär kamp som i exempelvis Indien, Filippinerna eller Turkiet. Gällande kampen i Nepal började partiet visa intresse först när maoisterna lagt ned sina vapen och vunnit valsegrar. När revisionisterna tog över i partitoppen och maoismen frångicks, då bjuds de in till vår kongress. Under folkkrigets umbäranden fanns det inget intresse för Nepal hos Kommunistiska Partiet.

Istället för att använda huvudparollen "Kamp mot Imperialismen!" nöjer man sig idag med paroller som exempelvis "Inget svenskt stöd till Imperialismen"⁷⁰ och "För fred och solidaritet"⁷¹ Den första parollen av dessa, som 2011 prydde partiets och RKU:s första maj-affischer, är en rakt igenom felaktig linje i frågan om imperialismen. Sverige är ett *imperialistiskt* land och kommer således att stödja imperialismen så länge nuvarande system är rådande. Inget svenskt *folkligt* stöd till imperialismen, är en helt annan sak, men enligt parollen så är den troligaste tolkningen att Sverige inte skall delta i imperialistiska krig, likt de som nu har varit aktuella i Afghanistan eller Libyen. Att då Sverige som nation och stat inte längre stödjer dessa imperialistiska rövarkrig, inte heller längre *stödjer Imperialismen*. Detta är helt fel. Parollen skulle lika gärna kunna utformas som: "Inget imperialistiskt stöd till imperialismen." Sverige är som ett imperialistiskt land en del av den imperialistiska delen av världen som deltar i utsugning och förtrycket av tredje världens folk. I rika imperialistiska länder som Sverige har vi det bättre än större delen av jordens befolkning. Varför? Den härskande klassen som styr världen har sin bas i de imperialistiska länderna. Den "rika" delen av världen har förslavat, plundrat, exploaterat och sugit ut världens folk. De har "råd" med vissa eftergifter i sina basländer. Detta för att undvika sociala oroligheter och revolution. Imperialismen må vara global men den är baserad i de rika västländerna och det är här mycket av världens producerade rikedomar hamnar. Här finns de köpstarka marknaderna och konsumenterna. Så vi kommunister vet svaret på frågan om varför vi har det bättre i Sverige än i Indien eller Nepal, att vi har den materiella standard vi har, även vi som inte är rika, beror på blodspengar från utplundringen av de fattiga nationerna och exploateringen av våra systrar och bröder i dessa länder! Mycket kommer givetvis också från de vinster som Svenska arbetare skapar med sitt arbete, men utan Imperialismens våldtäkt på den tredje världen så skulle vi antingen vara lika utplundrade som människorna i syd eller så skulle vi redan genomfört en våldsamt revolutionär förändring. Att vädja till den svenska staten och till politikerna, är fåfänga och sprider chauvinistiska illusioner om att "Sverige egentligen är ett bra land" som inte borde syssla med smutsiga krig. Sverige är ett imperialistiskt land och har aldrig stått på fredens och solidaritetens sida annat än för egen vinning. Den som hävdar något annat är socialdemokrat och inte kommunist. Endast en upptrappad kamp mot imperialismen och de svenska krigsäventyren, endast folkets klasskamp och sabotage mot den egna härskande klassen kan hejda den mer råa och öppna formen för den Svenska imperialismen.

18 Socialism eller Barbari?

Då jag nästan avslutat min kritik av partiet lanseras en mötesturné under det goda namnet "Socialism eller Barbari?". Jag blev faktiskt än mer förvånad än under vårens "offensiv". Det är självklart att jag i detta läge måste förhålla mig till en kampanj som bryter mot det mönster i partiets politik och verksamhet som jag så hårt kritiserar.

⁷⁰ 1 maj affisch Röd Front 2001

⁷¹ www.kommunistiskapartiet.org, *Våra viktigaste frågor*.

Det är svårt att få en helhetsuppfattning angående kampanjens innehåll och hur socialismen ställs mot kapitalismen i denna mötesturné. Främst beror detta på att kampanjen i stora delar är styrd och kontrollerad uppifrån med endast ett fåtal föreläsare från partiets topp som farit runt på eriksgata i landet från norr till söder. Det exempelvis kamraterna i Umeå gjort, är att se till att fixa lokal och annat praktiskt runt det möte som anordnades lokalt. Inga direktiv om något politiskt förarbete kom från centralt håll. Någon delaktighet i det politiska innehållet har inte funnits. Ej heller har någon kamrat på lokalplanet från början varit införstådd med kampanjens innehåll annat än själva titeln "Socialism eller barbari". En paroll jag anser mycket bra och som är passande under dagens situation i världen. Onekligen kan många hårda smällar riktas mot kapitalismen och mot imperialismen samtidigt som socialismen på ett konkret sätt kan ställas i förgrunden. Men frågan kvarstår dock om innehållet i möteskampanjen var lika bra som mötesrubriken? Vad jag hittills har fått reda på tyder på att det funnits bra saker att lyfta fram angående innehållet, samtidigt som det också finns saker att kritisera och en hel del som saknas. Partiet förefaller främst ställa kampen för miljö och ekonomisk stabilitet i första rummet, vilket inte är fel i sig, men som blir ensidigt och reformistiskt om socialismen som lanseras är "demokratisk socialism" utan revolution. Vilket också blir än mer ensidigt om exploateringen och utsugningen i världen ges mindre utrymme än miljön. Någon revolution har det inte varit tal om att predika för även om åtminstone socialismen som planekonomi fick sig lite reklam. Det är en snäll och utopisk socialism som kommer av sig själv bara nog många vill ha den som Kommunistiska Partiet ställer mot kapitalets barbari. Det hela blir lite som John Lennons välkända sång *Imagine*. Jag ser här långt ifrån någon anledning att backa i min kritik på grund av denna möteskampanj som förmodligen kunnat hållas rakt av med samma innehåll, av såväl Rättvisepartiet Socialisterna som av Socialistiska Partiet. En liten kampanj som kritiserar kapitalismen och för fram en vag demokratisk socialism ändrar ingenting. För att använda ett försvenskat engelskt uttryck var det "för lite och för sent".

19 Till kamp mot revisionismen!

Det är fullt möjligt att respektera och att under vissa omständigheter, samarbeta med reformistiska socialister. De småborgerliga strömningarna inom arbetarrörelsen är en naturlig produkt av kampen mellan idéer i det kapitalistiska samhället. Kommunisterna tjänar inget på att i alla lägen angripa var enskild person som i dagsläget inte förstår att reformismen är utopisk och en väg som aldrig kan leda till socialism och kommunism. Däremot när ledare för uttalat kommunistiska rörelser klär sig i ett tunt lager av marxismen-leninismens fraser samtidigt som de helt och fullt för fram en vänstersocialdemokratisk politik, när de bekämpar den revolutionära ideologin och vill tillintetgöra kommunismens verkliga principer och idéer. Då måste varje kommunist ta upp en hård och principfast kamp mot dessa. De är inte oskyldiga och missledda personer som saknar politisk skolning eller är naiva. Det är inte "opolitiska" personer ur folket som följer fel ledare. De är själva ledare som har vänt ryggen åt revolutionen och försöker föra in den revolutionära arbetarrörelsen på fel väg. I denna kamp måste kommunisterna använda sig av ideologin och de "fem stora lärarnas"⁷² skrifter.

Alltid, även då det gällde Lenin och bolsjevikerna, har revolutionärer kallats "dogmatiker" av opportunisterna, de som med sin pragmatism som ursäkt försöker förvanska och revidera den revolutionära teorin. Då revolutionärer av nödvändighet använder sig av citat och hänvisningar till ideologins skrifter beskylls dessa av sin motpart för att vara "dogmatiker". Detta går inte att komma ifrån. Det är av grundläggande vikt att ideologins verk används för

⁷² Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao.

att bekämpa felaktiga idéer och felaktig praktik. De kommunister som studerat exempelvis Lenins verk och fortfarande tycker att de håller viktiga och sanna idéer, förstår bättre än att lyssna till sådana beskyllningar. Därför vill jag uppmana alla som läser detta att själva fördjupa sig efter förmåga i de skrifter och källor som nämns i denna text. Studera klassikerna och andra länders revolutionära rörelser, deras partiprogram och ideologiska texter. Jämför och kritisera. Hur "står sig" då dagens Kommunistiska Partiet mot ideologins skrifter eller mot världens verkliga revolutionära kommunistpartier? Gör detta innan ni dömer mig eller någon annan för att vara "dogmatisk" och "sektaristisk". Utan en revolutionär teori är en revolutionär praktik omöjlig. Kommunismens revolutionära ideologi är dessutom ett resultat av just praktiska erfarenheter och vetenskapliga analyser av de materiella förhållandena i historien och världen. De är inte abstrakta idealistiska tankar som filosoferats fram vid något dammigt universitet.

Det den kommunistiska rörelsen behöver i Sverige idag är en öppen linjekamp om vilken väg som går framåt mot målet. Kampen måste föras mot såväl medveten som omedveten revisionism. Idag befinner sig Kommunistiska Partiet sig; *i revisionismens nedförsbacke*, som Knut Senander uttryckte det i förordet till Holmbergs Vart går SKP.⁷³ Mina slutsatser om vart partiet är på väg om denna utveckling fortsätter förstår nog läsaren av denna skrift. Men kommunismen kan inte besegras helt och fullt av revisionismen eller reaktionen. Så länge kapitalismens orättvisor består, kommer alltid revolutionens krafter att reproduceras. Alla samhällssystem faller så småningom i någon form av revolution. Kapitalismen kommer att gå under. Vårt mål måste vara kommunismen. Vi kan endast nå dit med hjälp av klasskamp, en total samhällsomvälvning, en väpnad revolution och proletariats diktatur. Kanske kommer historien fram till segern att se en rad olika kommunistiska organisationer som tar upp fanan där andra slängt den i rännstenen och förvandlats till revisionister och reformister. Det är inte rörelsen i sig självt som är ändamålet för kampen och det politiska engagemanget för kommunister. Allt handlar om slutmålet. Ett parti eller en armé eller någon annan form av organisation, är endast verktyg i kampen för detta mål. Om just Kommunistiska Partiet i form av ett sådant verktyg skall räddas och föras tillbaka till rätt väg igen, krävs att alla verkliga revolutionärer samlar sig till krafttag mot urartningen. Det krävs kritik och självkritik hos alla. Det krävs politiska studier av Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao och av andra revolutionära teoretiker och rörelser. Kampen måste också föras rent praktiskt mot revisionismen som idag styr och leder Kommunistiska Partiet.

⁷³ Holmberg, Nils, *Vart går Sveriges Kommunistiska Parti*, Göteborg 1965, sid 6.

Hur ett Kommunistiskt parti måste byggas idag

Kommunister vill skapa organisationer av en enda anledning: För att mänskligheten skall uppnå kommunismen. För att förverkliga kommunismen är socialismen och proletariats diktatur en nödvändighet. Som kommunister menar vi att vägen till socialismen måste ske genom revolution och klasskamp. För att klasskampen skall föras framåt och för att revolutionen och socialismen skall segra, för att göra kommunismen möjlig, krävs organisation. Vi bygger inte organisationer för att det är trevligt, spännande eller för att vinna tillfällig politisk makt eller små fördelar. Att se *rörelsen som allt och målet som intet* är en klassisk revisionistisk hållning. Att endast se till storleken hos en organisation eller till valresultat är i linje med denna uppfattning. Syftet måste alltid vara att skapa ett verktyg för kampen. Ett verktyg som i framtiden kan användas i krossandet av borgarklassens herravälde. I dag kan vi beteckna situationen som strategiskt defensiv. Under dessa förhållanden är det mycket farligt för kommunisterna att avsäga sig principer och ideologi. Att förvandla organisationen till en kvantitativt större men kvalitativt sämre organisation, är bevis på vacklan inför målet. *Rörelsen har blivit allt* för dem som för fram denna småborgerliga linje. Det är viktigare än någonsin att vinnahängivna klasskämpar för revolutionen och socialismen, på en sann ideologisk grund utan eftergifter eller opportunistiska förvanskningar.

Ett kommunistiskt partis uppgift är att bli det svenska proletariats organiserade avantgarde. En del av det internationella proletariats och de antiimperialistiska krafterna i världen.

Det arbetarklassen behöver är ett revolutionärt avantgarde bestående av klassens mest medvetna delar. Högt skolad och disciplinerad. Ett parti som behärskar alla kampformer och kan byta form och medel på mycket kort tid för att bemöta fiendens attacker. Det tar tid och hårt arbete för att uppnå denna kvalitet på en organisation. Den som träder in i en kommunistisk organisation kan inte förväntas besitta en hög skolningsnivå i förhållande till organisationens målsättning. Kommunister upphör aldrig att söka efter nya lärdomar och djupare förståelse för vår omvärld. Som kommunist blir man aldrig fullärd. En mekanisk på förhand förutfattad skolningsnivå som krav för medlemskap är inte att eftersträva. Däremot bör en organisation som kämpar för att en dag bli ett kommunistiskt avantgarde, kräva att varje person som beviljas inträde i organisationen genomgår en grundläggande studiekurs i ideologin och i de programmatiska skrifter som anses nödvändiga. Den nya medlemmen bör också som inträdeskrav, erkänna program och stadgar samt bekänna sig till några av de viktigaste huvudprinciperna inom den kommunistiska ideologin. Vidare är det nödvändigt med en tid av provmedlemskap som kan förlängas om situationen kräver det.

Ett revolutionärt parti måste alltid stå upp för de revolutionära principerna både teoretiskt och praktiskt. Detta innebär inte att ickeprincipiella frågor av taktisk natur inte kan betraktas pragmatiskt. En kommunistisk rörelse måste som Lenin varnar, vara beredd på kompromisser och mellanstationer.⁷⁴ Kommunister ska inte rygga för några metoder eller förbund där målet helgar medlen eller där de objektiva förutsättningarna begränsar handlingsutrymmet, men samtidigt aldrig avvika från huvudmålet och ideologins grunder. Som Stalin uttrycker det, finns ingen medelväg när det gäller frågor av principiell natur.

Det finns inte och kan inte finnas någon medelväg i frågor av principiell natur. Antingen de ena eller de andra principerna måste läggas till grund för partiets arbete. Medelvägen i principfrågor är en väg till

⁷⁴ Lenin, V.I "Radikalismen" *Kommunismens barnsjukdom*, Göteborg 1974, sid 180 f.

hjärnornas mörkläggnig, en väg till meningsskiljaktigheternas utsuddande, en väg till partiets ideologiska urartning, en väg till partiets ideologiska död.⁷⁵

Partiet bör vara levande och bygga på en sund demokratisk centralism där partiets medlemmar alltid är delaktiga och utgör grundvalen för partiets politik. Kritik och självkritik bör alltid praktiseras på alla nivåer.

Ett revolutionärt parti har sina principer och sin ideologi som vägledning för praktiken. Inte som heliga kor eller religiösa dogmer. Partiet sysslar inte med en serie möten av skilda slag utan sysslar främst med praktiskt arbete växlat med skolning och politisk diskussion. Möten behövs, protestmöten, informationsmöten och planeringsmöten. Men enbart för att stärka praktiken samt för att sprida de socialistiska revolutionära idéerna.

Partiet begränsar sig inte till de av borgarstaten tillgängliga områden att föra fram politik. För revolutionärer med begränsade ekonomiska tillgångar är detta inte lämpligt. Då borgarklassen styr all media får vi göra städernas väggar till sidor på vilka vi ska skriva och måla revolutionens budskap. Internet bör ges hög prioritet och många kamrater bör göras delaktiga i att sprida budskapet på internet. Om Lenin hade skrivit "Vad bör göras" idag, hade han då nöjt sig med en papperstidning som partiets organ, propagandist och agitator? Att förlita sig på tidningsförsäljning utanför systembolag runt om i landet är mekaniskt och förlegat. Det behövs nya vägar för distributionen av kommunistisk press och material. Det är att utgå från verkligheten att erkänna internet som det främsta området för spridning av information och nyheter i ett imperialistiskt högteknologiskt välutrustat land som Sverige.

Ett revolutionärt parti tar vara på sina medlemmar och sympatisörer. Den kommunistiska rörelsen bör värna deras säkerhet. De namnges inte och fläks ut i pressen och organet, så att borgarklassens stat och högerextrema krafter lätt kan söka rätt på dem vid tillfälle eller märka dem för framtida repression. Ansikten utåt och talespersoner behövs, men inte att alla medlemmar och sympatisörer namnges och intervjuas i partipressen. En större del av ledningen och av partiets mänskliga resurser bör inte avslöjas i press eller material. Det finns också en rad effektiva sätt att förhindra eller försvåra reaktionärernas försök till kartläggningen av organisationen. Strukturer för illegalitet bör alltid finnas/utvecklas och man måste vara beredda att inte enbart förlita sig på det öppna arbetet och den borgerliga demokratins skydd. Legalism och naivitet gällande statens klasskaraktär och verkliga uppgift bör bekämpas bland medlemmarna på ett kamratligt och ickeantagonistiskt sätt med hjälp av skolning och praktik.

Ett revolutionärt parti praktiserar jämställdhet som en motsatt till rådande förtryckande strukturer och kvinnan tar en framträdande position i revolutionen och organisationen. Detta istället för att skylla på att samhällets strukturer ligger till hinder för en mer jämställd organisation. Utan kvinnokamp ingen klasskamp. Utan kvinnor som kommunister och som ledare och kader i revolutionen kan aldrig segern vinnas.

Ett kommunistiskt parti måste praktisera masslinjen. Massorna är de verkliga hjältarna och kommunister ska lära av dem och sedan använda det som är bra av arbetarklassens och folkets idéer och önskemål som grund för sin agitation och praktiska verksamhet. Kommunister måste sträva att bygga ett starkt och kompromisslöst parti, som aldrig döljer sin ideologi, sina symboler eller sina långsiktiga mål. Samtidigt bör det breda arbetet aldrig försummas. Massarbetet bör också bedrivas genom frontorganisationer.

⁷⁵ Stalin, Josef, *Än en gång om den socialdemokratiska avvikelsen i vårt parti*, Moskva 1955, sid 6.

Ett kommunistiskt parti som inte ständigt för en oförsonlig kamp mot revisionismen och opportunisten förfaller till socialdemokrati. Därför skall antirevisionismen studeras och användas i praktiken, i såväl kritik och självkritik inom organisationen och dess olika arbetsområden som mot andra rörelser som öppet förfäktar antimarxistisk falsk socialism. Ett revolutionärt parti är ett antirevisionistiskt parti. Detta är en grundläggande förutsättning för att genomföra en socialistisk revolution och för att uppnå det kommunistiska samhället.

Ett revolutionärt parti besitter det höga självförtroende och den övertygelse som endast politisk skolning, erfarenhet, disciplin och en glödande vilja att krossa det rådande klassherraväldet kan ge. Det håller modet uppe under de mest svåra och ansträngda av situationer. Verkliga kommunister är en subjektiv kraft att räkna med även under objektivt ogynnsamma förutsättningar. Även under dessa betingelser kan rätt organiserade och skolade kommunister utgöra ett stort hot och orsaka skada för kapitalisterna och de reaktionära krafterna. Under revolutionärt gynnsamma objektiva förutsättningar blir de kapitalismens dödgrävare. Ett parti som inte tror på arbetarklassen, som inte tror på massorna och som inte tror på sig självt kan aldrig leda kampen för en bättre värld. Våga kämpa - Våga vinna!

Att vara ett revolutionärt kommunistiskt parti idag, att vara marxist-leninister och antirevisionister, är att vara *maoister*. Ett revolutionärt parti måste bekänna sig till och grunda sin teori och praktik på *Marxismen-Leninismen-Maoismen*. I dag den mest utvecklade strömningen och den tredje etappen av marxismen. Den främsta och mest angelägna uppgiften som finns då ett revolutionärt parti ska byggas är ideologin. Utan en revolutionär teori kan det inte finnas en revolutionär rörelse. Marxismen-Leninismen-Maoismen (MLM) är utvecklad ur alla idéer och erfarenheter från hela arbetarklassens och den kommunistiska rörelsens historia av kamp. Det är den högsta formen av revolutionär medvetenhet som står att finna hos proletariatet. Denna revolutionära kommunism är inte enbart en samling teorier utan den moderna marxismen, en vetenskaplig socialism. Ett verktyg för revolutionär handling och praktik.

Utan ett revolutionärt avantgarde av hängivna och skolade revolutionärer enade på marxismen-leninismen-maoismens ideologiska grund för praktiken, lämnas arbetarklassen och massorna utan ledning och möjlighet till seger. Vår uppgift som kommunister är att tillföra socialismen och de rätta metoderna till arbetarkampen och att fungera som proletariatets verktyg för att leda klasskampen och revolutionen till seger. Vår uppgift är att skapa verktyget för den proletära revolutionen. Vårt mål är det kommunistiska samhället.

Erik Pettersson